

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΙΟΥΛΗΣ-ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2021, ΑΡ. ΦΥΛ. 558, € 1,50

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ ΠΟΥ ΕΠΕΒΑΛΑΝ ΧΑΡΗ ΣΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ ΟΙ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΣΙΠΡΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟ

Η μητσοτακική ηγεσία της ΝΔ, στηριγμένη αποκλειστικά στους πελώριους εμπρησμούς του καλοκαιριού τους οποίους απέκρυψε σαν τέτοιους αποδίδοντας τις εκατοντάδες ταυτόχρονες πυρκαγιές σε όλη τη χώρα και τους δεκάδες συλληφθέντες και ουσιαστικά ατιμώρητους εμπρηστές στην κλιματική αλλαγή, εκκαθάρισε σύσσωμο το κυβερνητικό επιτελείο κατά ...της πανδημίας(!). Όχι τυχαία το αντικατάστησε με ένα άλλο, με επικεφαλής του έναν φιλοναζί, πρώην αντιεμβολιαστή, τον Θ. Πλεύρη (Δες δυο βασικά κείμενα του Αυγούστου το ένα για το μεγάλο εμπρησμό <https://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/1343>- και το άλλο για τον ανασχηματισμό <https://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/1344>). Παράλληλα υποβίβασε τη λειτουργία της επιτροπής επιδημιολόγων.

Το αντιπανδημικό επιτελείο που εκκαθάρισε η Μητσοτάκης συγκέντρωσε όλο το μίσος του ΣΥΡΙΖΑ επειδή αυτό, αντίθετα με το σημερι-

νό, ήταν υπέρ της υποχρεωτικότητας των μέτρων άμυνας στον ιό και πρώτα απ όλα των εμβολιασμών στους δημόσιους υπάλληλους και

σταδιακά σε όσους βρίσκονται σε θέσεις επαφής με το κοινό στον ιδιωτικό τομέα. Σαν καλός δηλαδή κρυφοσυριζαίος, όπως σε όλα του ο Μητσοτάκης, αντικατάστησε τους υπερασπιστές της υποχρεωτικότητας με τους υπερασπιστές της «πειθούς» όπως εμφανίζονται ότι είναι, ενώ ποτέ δεν ασχολήθηκαν ούτε ασχολούνται και τώρα στ αλήθεια με την πειθώ καθώς αρνούνται συστηματικά να εκλαϊκεύσουν τόσο τα επιστημονικά συμπεράσματα όσο και τη διαδικασία παραγωγής των εμβολίων τόσο στο τεχνικό όσο και στο οικονομικό επίπεδο. Μάλιστα με μια σειρά άλλων τοποθετήσεων τους υπονομεύουν

την αξιοπιστία των επιστημών της φύσης δίνοντας τους ταξικό χαρακτήρα. Την πειθώ τη χρειάζονται μόνο για να την αντιπαραβάλουν στην καταπάτηση των «δημοκρατικών ελευθεριών» εννοώντας με τις τελευταίες κυρίως την ελευθερία ενός κινήματος φαιο-«κόκκινου» φασιστικού ως προς την ηγεσία του, δηλαδή του κινήματος των αρνητών και των κατά πεποίθηση «επιστημόνων» αντιεμβολιαστών τύπου Πολάκη και Βόβολη. Οι τελευταίοι θέλουν να μολύνουν, να στείλουν στις ΜΕΘ, και τελικά να σκοτώσουν χιλιάδες ανθρώπων πέρα από τη μαζική αυτοκτονία των οπαδών τους. Περισσότερο

από όλα αυτά θέλουν να τσακίσουν εξαιτίας των αναπόφευκτα γεμάτων ΜΕΘ, με νέα γενικά ή μερικά λοκντάουν μια βαριά υπερχρεωμένη, πρόσφατα χρεωκοπημένη και μεθοδικά αποβιομηχανοποιημένη χώρα.

Η απόδειξη για το ποια ήταν η βασική πρόθεση του Μητσοτάκη με τον ανασχηματισμό του καλοκαιριού φάνηκε με την παύση του προγράμματος των υποχρεωτικών εμβολιασμών η οποία ικανοποίησε ιδιαίτερα τους Τσίπρα, Κουτσούμπα πέρα από την ακροδεξιά. Μάλιστα για να δώσουν έναν πολιτικό

Συνέχεια στη σελ. 28

Μήνυμα της Συντακτικής Επιτροπής για τη μεγάλη καθυστέρηση στην έκδοση αυτού του φύλλου της Νέας Ανατολής

Αγαπητοί φίλοι αναγνώστες της Νέας Ανατολής.

Σας ζητάμε συγνώμη για την ασυνήθιστα αργοπορημένη έκδοση αυτού εδώ του φύλλου της έντυπης Νέας Ανατολής. Όπως

γνωρίζετε η εφημερίδα μας είναι γενικά μηνιαία σχεδόν από την αρχή της έκδοσης της. Ωστόσο δυο ή και τρεις φορές το χρόνο, όταν πέφτουν απανωτά γεγονότα που θέλουν το σχολιασμό τους, ή όταν κάποια

μεγάλα κείμενα, σχετικά δοκιμακού χαρακτήρα θέλουν περισσότερο χρόνο για να γραφτούν, αλλά θα πρέπει να περιλαμβάνονται στην έντυπη έκδοση, τότε βγάζουμε ένα διπλό, δηλαδή ένα διμηνιαίο τεύχος. Αυτή

τη δυνατότητα τα τελευταία χρόνια μας τη δίνει με σχετικά λιγότερες πολιτικές αβαρίες από όσο παλιότερα το γεγονός ότι μπορούν να κατεβαίνουν τα πιο επεισόδια για δημο-

Συνέχεια στη σελ. 2

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥΣ

Και εκεί που ο ευρωπαϊκός οικονομικός γίγας νόμιζε ότι θα απογειωθεί μετά την έξοδο του από την πανδημική οικονομική συρρίκνωση ένωσε ένα σιδερένιο χέρι να του έχει αρπάξει το πόδι. Κοίταξε και είδε ότι ήταν η Ρωσία του Πούτιν. Αυτή, την ώρα που η παγκόσμια ζήτηση για πρώτες ύλες ιδιαίτερα για τις ενεργειακές εκτοξεύτηκε απότομα μετά τα αντι-πανδημικά λοκντάουν και ενώ η ΕΕ είχε αδειάσει τις αποθήκες της του φυσικού αερίου από έναν πολύ ψυχρό χειμώνα και ένα πολύ θερμό καλοκαίρι, μείωσε ξαφνικά την παροχή αερίου στην ΕΕ κατά 20% με αποτέλεσμα η τελευταία στις αρχές Σεπτέμβρη να έχει καλύψει μόλις το 60% των δυνατοτήτων αποθήκευσης ενώ θα πρέπει έως την 1/10 να έχει ξεπεράσει το 68% για να μπορέσουν να εξισορροπηθούν οι διακυμάνσεις της αγοράς το χειμώνα.

Από τη στιγμή λοιπόν που στην απότομη αύξηση της παγκόσμιας ζήτησης προστέθηκε -και όχι τυχαία όπως θα δούμε παρακάτω- μια απότομη μείωση της προσφοράς του, οι τιμές του φυσικού αερίου όχι απλά ανέβηκαν αλλά πενταπλασιάστηκαν. Έτσι μια χώρα που ο γίγαντας δεν την πολυλογαριάζει γιατί σύμφωνα με την οικονομίστικη τύφλα που

τον δέρνει έχει ένα ΑΕΠ μόνο λίγο μεγαλύτερο από αυτό της Ισπανίας (1580 δις δολάρια έναντι 1310) έριξε την ΕΕ των 15.160 δισεκατομμυρίων δολαρίων σε μια άνευ προηγουμένου πληθωριστική κρίση που δεν αποκλείεται να μετατραπεί, αν δεν αντιμετωπιστεί, σε οικονομική κρίση και σε πολιτική διάσπαση της ΕΕ.

Ο οικονομισμός που τυφλώνει τον γίγαντα

Αυτός ο αιφνιδιασμός της ΕΕ οφείλεται στο ότι ένα ΑΕΠ μόνο του, έτσι και το ρώσικο ΑΕΠ, όπως κάθε σκέτος αριθμός, δεν μετράει τα πιο βαθιά ποιοτικά στοιχεία μιας χώρας. Το πρώτο και το βασικό που δεν μετράει στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι τις θάλασσες φυσικού αερίου που κατέχει η Ρωσία και τις οποίες χειρίζεται έτσι ώστε να αποτελούν το ενεργειακό οξυγόνο όλης της Ηπείρου. Χωρίς αυτό δεν μπορούν να κινηθούν ούτε τα εργοστάσια της ΕΕ, ούτε να ζεσταθούν τα χειμώνα τα νοικοκυριά των λαών της, ούτε καν στις ώρες αιχμής μπορούν να δουλέψουν τα κομπιούτερ της, δηλαδή το μυαλό και τα νεύρα της.

Ακόμα χειρότερα το ΑΕΠ δεν μετράει τα χι-

λιάδες χιλιόμετρα του σιδερένιου ιστού αράχνης που λέγονται αγωγοί φυσικού αερίου της Ρωσίας με τους οποίους αυτή η χώρα με το μικρό ΑΕΠ μπορεί να απομονώνει κάθε άλλη πολύ ισχυρότερη παραγωγικά ευρωπαϊκή χώρα ή ομάδα χωρών από τις υπόλοιπες και έτσι να τεμαχίζει πολιτικά τον τυφλό και άμυαλο ευρωπαϊκό γίγαντα. Τον λέμε τυφλό και άμυαλο γιατί ενώ έχει πανικοβληθεί από τις πλημμύρες και τις ζέστες της κλιματικής αλλαγής που θα τον απειλήσουν ζωτικά μόνο σε μερικές δεκαετίες, δεν βλέπει τις 20.000 πυρηνικές κεφαλές και τον πελώριο υπερσύγχρονο στρατό που απειλούν να τον αφανίσουν τώρα δα, όπως δεν βλέπει ότι τώρα δα και όχι αύριο τον απειλεί με βύθιση στην πείνα και στη βαρβαρότητα ένα ενδεχόμενο ξαφνικό κλείσιμο όλων των στροφίγγων του

Συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

www.oakke.gr

- Για την υπεραντιδραστική απεργία των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ ενάντια στην αξιολόγηση, σ. 3

- Οι σαμποταριστές σκοτώνουν την ΕΑΒ. Καθήκον κάθε δημοκράτη είναι να τη σώσει! σ. 8

- Η ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ, σ. 14

- ΚΑΜΙΑ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΔΕΝ ΑΝΑΒΕΙ 586 ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ ΣΧΕΔΟΝ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ, σ. 9

- Παρέμβαση της ΑΠ και της ΟΑΚΚΕ σε συγκέντρωση ενάντια στα τάγματα εφόδου στην Π. Κοκκινιά, σ. 6

- Το Αφγανιστάν περνά στην τροχιά του ρωσοκινέζικου άξονα, σ. 24

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

ρώσικου φυσικού αερίου, δηλαδή του 43% των ενεργειακών του πόρων, και η διοχέτευση του μόνο προς την Κίνα και τους άλλους συμμάχους της Ρωσίας στην «Ευρασία», όπως την ονομάζει. Το χειρότερο είναι ότι ο οικονομικός γίγας έχει καταφέρει να φοβάται να χρησιμοποιήσει το μόνο όπλο που μπορεί να τον σώσει από αυτή την καταστροφική εξάρτηση χωρίς καθόλου να επιβαρύνεται με καυσαέρια η ατμόσφαιρα του πλανήτη, και είναι η μαζική χρήση της πυρηνικής ενέργειας για την παραγωγή ηλεκτρισμού. Ακόμα χειρότερα η ΕΕ φοβάται ακόμα και να αντικαταστήσει για τη σημερινή μεταβατική περίοδο ένα κομμάτι από το φυσικό αέριο που παίρνει από τη Ρωσία με αέριο που μπορεί να αντλήσει η ίδια με κλασικές μέθοδους (γεωτρήσεις) ή με νέες μεθόδους (σχιστολιθικό αέριο) ωστόσο μπορεί να έχει επάρκεια από τις ΑΠΕ, και που πάλι δεν θα μπορεί να την έχει αφού οι ΑΠΕ απέχουν πολλά χρόνια και πολλά κεφάλαια από το να εξασφαλίσουν την αποθήκευση της ενέργειας που παράγουν. Κυρίως φοβάται να σπάσει το ρώσικο εκβιασμό αποφασίζοντας ότι θα ρίξει μπλόκο διοξειδίου του άνθρακα στην ατμόσφαιρα καίγοντας γαιάνθρακες και αίροντας έκτακτα κάθε πρόστιμο για αυτό ωστόσο να πέσουν οι τιμές του φυσικού αερίου τόσο χαμηλά που πια να μην συμφέρει τον ναζί με τα πυρηνικά να παίζει με τις βάνες και τους ακριβούς λογαριασμούς ηλεκτρικού εκατομμυρίων εκατομμυρίων ανθρώπων στην Ευρώπη και δισεκατομμυρίων σε όλο τον κόσμο.

Όταν η ΕΕ δεν βλέπει αυτά τα τελικά και ενδιάμεσα πρακτικά βήματα διεξόδου, δύ-

σκολα μπορεί να δει ότι αυτοί οι φόβοι είναι παράλογοι, δηλαδή φοβίες που έχουν τη δικιά τους πολιτική και προπαγανδιστική πηγή που είναι σε τελική ανάλυση ακριβώς εκείνες οι πολιτικές δυνάμεις που έχουν το καθοδηγητικό τους κέντρο στη Ρωσία την οποία για αυτό έχουμε πολλές φορές χαρακτηρίσει διπλωματική υπερδύναμη. Πραγματικά δύσκολα μπορεί κανείς να συναντήσει πολιτικά ρεύματα που να προπαγανδίζουν εντελώς αντιεπιστημονικά ότι η κλιματική συντέλεια του πλανήτη έρχεται από στιγμή σε στιγμή, ότι οι ΑΠΕ μπορούν από οικονομική και τεχνική άποψη να αντικαταστήσουν ταχύτατα τους υδρογονάνθρακες την ώρα μάλιστα που η Κίνα ελέγχει τις σπάνιες γαίες από τις οποίες φτιάχνονται οι μπαταρίες αποθήκευσης, ή ότι η πυρηνική ενέργεια πρέπει οπωσδήποτε να αποκλειστεί ακόμα και σαν ενδιάμεση λύση, και να μην είναι τα ίδια αυτά ρεύματα που εναντιώνονται λυσσαλέα στους εξοπλισμούς των αστοδημοκρατικών χωρών ενάντια στο νεοχιτλερικό άξονα Ρωσίας και Κίνας.

Στην πραγματικότητα η ενεργειακή κρίση που πλήττει σήμερα την Ένωση είναι πάνω απ' όλα αποτέλεσμα της πολιτικής μυωπίας των ευρωπαϊκών μονοπωλίων που δέχτηκαν να θυσιάσουν την ενεργειακή ανεξαρτησία των χωρών τους για να εξασφαλίσουν μια βραχυπρόθεσμη κερδοφορία και προνομιακούς δεσμούς με το στρατηγικό εχθρό των ευρωπαϊκών χωρών. Αυτή είναι η βαθύτερη υλική αιτία του υφεσιασμού της ευρωπαϊκής – αλλά και της αμερικανικής υπερδύναμης – απέναντι στη ρωσική νεοχιτλερική υπερδύναμη και τον κινέζο σύμμαχό της. Αυτό φάνηκε ιδιαίτερα στη στάση που πήρε η ΕΕ σε μια σειρά επεμβάσεων του Κρεμλίνου στην

περιφέρεια αλλά και στην κυρίαρχη πολιτική της απεξάρτησης από το λιγνίτη και την πυρηνική ενέργεια χάριν της εξάρτησης από το ρωσικό αέριο.

Γιατί ο ενεργειακός στραγγαλισμός της ΕΕ δεν είναι ποτέ απότομος

Για να μην ξεσκεπαστούν αυτά τα πολιτικά ρεύματα σαν φιλοχιτλερικά νέου τύπου και για να μην βγουν από την πολιτική τους τύφλα οι οικονομιστές που διοικούν κυρίως τις παλιές ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ οπότε και το σύνολό της, η Ρωσία ποτέ ως τώρα δεν κόβει εντελώς το φυσικό αέριο από την ΕΕ. Απλά το μειώνει στον ένα ή στον άλλο βαθμό ανάλογα με το στόχο της κάθε φορά και τους πολιτικούς συσχετισμούς της φάσης. Τώρα πχ που το μείωσε συνολικά κατά 20% κατά μέσο όρο, δεν αφαίρεσε το 20% από τον καθένα από τους τέσσερις αγωγούς της που πάνε αέριο στην ΕΕ (NordStream 1, Yamal-Europe, Ουκρανικός αγωγός, TurkishStream) αλλά αφαίρεσε όλο το ποσοστό αυτό από το μεγαλύτερο αγωγό, αυτόν που περνάει από την Ουκρανία. Με αυτόν τον τρόπο κόβει πελώρια έσοδα από την Ουκρανία που εισπράττει 3 δις τέλη διέλευσης κάθε χρόνο από τη Ρωσία. Αλλά ο κύριος στόχος της δεν είναι αυτός, και γενικά δεν είναι οικονομικός. Γιατί αν ήταν οικονομικός τότε η Ρωσία με την τιμή του φυσικού αερίου να είναι πανύψηλη θα άνοιγε, όχι εντελώς αλλά αρκετά τις στρόφιγγες για να εισπράττει 100δς δις από τη διψασμένη ευρωπαϊκή και παγκόσμια αγορά. Έκλεισε λοιπόν τις ουκρανικές στρόφιγγες μόνο όσο της χρειάζεται για να πετύχει έναν άμεσο αλλά στρατηγικής σημασίας στόχο: να υποκύψει η ΕΕ και ειδικά η

Γερμανία στον εκβιασμό που κάνει η Ρωσία να λειτουργήσει αμέσως τώρα ο νέος αγωγός, ο NordStream 2, όχι όπως προβλέπουν οι κανόνες λειτουργίας της ΕΕ αλλά όπως εκείνη θέλει ώστε να διασπάει πιο εύκολα την τελευταία.

Συγκεκριμένα: Όπως είναι γνωστό ο NordStream 2 συνδέει τη Ρωσία αποκλειστικά και μόνο με τη Γερμανία και με καμιά άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Σαν τέτοιος ο αγωγός δεν έχει κυρίως σαν στόχο αυτόν που του δίνουν οι δυτικοί αναλυτές, δηλαδή το να παρακάμψει την Ουκρανία και έτσι να στερεί ζωτικά έσοδα από αυτήν, αλλά έχει σαν κύριο στόχο να μπορεί να παίρνει αέριο μόνο η Γερμανία ενώ η Ρωσία θα το κόβει σε όλη την υπόλοιπη ΕΕ που τροφοδοτείται από τους υπόλοιπους αγωγούς. Έτσι η Ρωσία θα μπορεί όποτε θελήσει να διασπάσει την ΕΕ και μάλιστα να κερδίσει την οικονομική και πολιτική καρδιά της, που είναι η Γερμανία, λέγοντας της το εξής: Αν είσαι καλή μαζί μου θα έχεις σίγουρη και φτηνή ενέργεια, ακόμα και αν η υπόλοιπη Ευρώπη μου εναντιωθεί, δηλαδή αν επιδιώξει να είναι ανεξάρτητη στρατιωτικά ή ενεργειακά, οπότε εγώ θα μπορώ να της μειώσω τη ροή αερίου που της δίνω μέσω των άλλων αγωγών. Από εσένα τώρα ζητάω μόνο να μην υποκύψεις στην υπόλοιπη ΕΕ που απαιτεί μέσω της Κομισιόν να εφαρμόσεις τους ευρωπαϊκούς κανονισμούς, δηλαδή να δεσμευτείς ότι δεν θα τροφοδοτείς εσύ την ΕΕ με το αέριο που θα σου δίνω μέσω της NordStream αν εγώ κόψω αυτό που της πηγαίνει πχ μέσω Ουκρανίας. Αυτή την πολιτική επιλεκτικής χρήσης των αγωγών του φυ-

Συνέχεια στη σελ. 12

Μήνυμα της Συντακτικής Επιτροπής

Συνέχεια από τη σελ. 1

οίηση κείμενα στην ηλεκτρονική σελίδα της Νέας Ανατολής.

Αυτή η ευελιξία βοηθάει την έντυπη έκδοση της εφημερίδας να είναι πιο ολοκληρωμένη παρόλο που έτσι χάνει πολύ στο να δίνει σε πιο εύλογο χρόνο πολιτικές απαντήσεις στο συγκεκριμένο πιο περιορισμένο σε σχέση με την ηλεκτρονική έκδοση κοινό της. Από την άλλη όμως η έντυπη έκδοση εκπλήρωνε πάντα λίγο πολύ και το ρόλο που θα μπορούσε να παίξει σε μια άλλη φάση ανάπτυξης της ΟΑΚΚΕ ένα θεωρητικό περιοδικό.

Τον τελευταίο χρόνο όμως, ιδίως από το καλοκαίρι και μετά, αυτή η κάπως «οργανωμένη ασυνέπεια» ξεπέρασε τα όρια της με αποτέλεσμα να ξεπεράσουμε κατά πολύ και το δίμηνο με το τετράμηνο φύλλο που έχετε μπροστά σας. Η αληθινή αιτία είναι ότι ακόμα δεν έχουμε προσαρμοστεί ως προς τον τρόπο δουλειάς μας σε μια πολιτική πραγματικότητα που έχει αρχίσει να αλλάζει ραγδαία. Πρόκειται για το νέο ποιοτικά ταχύτερο ρυθμό με τον οποίο τρέχουν οι παγκόσμιες οπότε και οι εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις. Με πιο απλά λόγια θα λέγαμε ότι έχει αρχίσει να ξεδιπλώνεται συντονισμένα και πολύ πιο ανοιχτά από οποτεδήποτε ως τώρα η επίθεση του ρωσοκινέζικου νεοχιτλερικού άξονα κυρίως στην Ευρώπη,

αλλά και στην Ασία, ιδιαίτερα στην Κεντρική και στη Δυτική. Ακριβώς, και σε ανάλογη ένταση με αυτή την επίθεση, οξύνονται με πρωτοφανείς ρυθμούς οι εσωτερικές αντιθέσεις στην ΕΕ, οι αντιθέσεις ΕΕ-ΗΠΑ καθώς και η στρατηγική πτώση και η εσωτερική πολιτική κρίση της αμερικανικής υπερδύναμης. Αιχμή του δόρατος της νεοχιτλερικής επίθεσης είναι αυτή τη στιγμή ο καλο-υπολογισμένος ρώσικος ενεργειακός εκβιασμός ακριβώς στο έβγα από την πανδημία, ο οποίος δυναμώνει τους παράγοντες για μια νέα μεγάλη οικονομική και πολιτική κρίση ειδικά της ευάλωτης ενεργειακά Ευρώπης.

Όταν έτσι τρέχουν τα αφεντικά φαντάζεται κανείς πόσο γρήγορα πρέπει να τρέχουν τα ντόπια τσιράκια τους με τα κοντά ποδαράκια τους για να τα προλάβουν. Πόσο γρήγορα καίγονται δάση για να γίνονται επειγόντως ανασχηματισμοί που υποτάσσουν τη δυτική ακόμα βάση της ΝΔ στο ρώσικο ΣΥΡΙΖΑ ή πόσο λαχανιασμένα πρέπει να τριγυρνάνε με ένα αεροπλάνο και ένα διπλωματικό βαλιτσάκι στη Μεσόγειο, στην Αφρική, στην Ασία με έτοιμη μια πένα για τις πολιτικές επαφές και τις συμφωνίες που θα τους έχει ετοιμάσει υπομονετικά η νεοτσαρική διπλωματία για να συνυπογράψουν με τους διάφορους πράκτορες ή τα θύματά της.

Όλες αυτές οι ταχύτατες αλλαγές έπρεπε χοντρικά να αποτυπωθούν

στο φύλλο αρ. 558 που έχετε μπροστά σας με μια σειρά εκτεταμένων αναλύσεων που στους παλιούς κανονικούς καιρούς θα μας παίρνανε διπλάσιο καιρό. Διαβάζοντας βέβαια κανείς τα χρονικά προηγούμενα από αυτά τα κείμενα που έχουν γραφτεί, όπως πχ τους μεγάλους εμπρησμούς του καλοκαιριού και τον ανασχηματισμό θα διαπιστώσετε ότι ήδη έχουν κάπως παλιώσει καθώς νέα, συχνά πολύ σημαντικά γεγονότα έχουν μεσολαβήσει. Όμως είμαστε πολύ ευχαριστημένοι για αυτού του είδους το «πάλιωμα» γιατί τα νέα γεγονότα εντάσσονται ακόμα αρμονικά στην παλιά ανάλυση και την επαληθεύουν και έτσι προσφέρονται για την καλύτερη κατανόηση και την ανάπτυξη της από τον ίδιο τον αναγνώστη. Αυτό είναι πιο φανερό με τους εμπρησμούς με την περίπτωση των ανεμογεννητριών, όπου είχαμε γράψει ότι η ακύρωση της εγκατάστασής τους σε ψηλά σημεία στην Εύβοια και αλλού ήταν ο δεύτερος στόχος των εμπρηστών, ενώ ο πρώτος ήταν η μερική εκκαθάριση της ΝΔ και ειδικά του αντιπανδημικού επιτελείου μέσω του ανασχηματισμού. Ο,τι ακολούθησε επαληθεύει αυτή την ανάλυση. Αυτό που θα θέλαμε πάνω απ όλα σαν μαρξιστές είναι να γινόμαστε όλο και λιγότερο απαραίτητοι στον αναγνώστη μας καθώς θα περνάνε και στα δικά του χέρια η μέθοδος της ανάλυσης και πάνω απ όλα η κατανόηση της διαλεκτικής που υπάρχει μέσα στα ίδια τα πράγματα.

Και για να επανέλθουμε στο πρόβλημα από το οποίο ξεκινήσαμε:

Είμαστε ευχαριστημένοι με αυτά που γράφουμε σε αυτό το φύλλο, αλλά λυπούμαστε πολύ που άργησαν τόσο πολύ να φτάσουν ειδικά τα χρονικά πρώτα άρθρα, στους φίλους μας που διαβάζουν μόνο την έντυπη έκδοση. Θα φροντίσουμε αυτό να μην ξαναγίνει. Ένα από τα πράγματα που νομίζουμε ότι πρέπει να αλλάξουμε μπροστά στον καταρακτώδη ρυθμό των εξελίξεων είναι να υπάρχει μια σύντομη αρθρογραφία-σχολιασμό πρώτης ανάγκης που θα μπαίνει στην ιστοσελίδα για να απαντάει στα σημαντικά γεγονότα. Αυτήν την πρόταση την έχουν κάνει πολλοί αναγνώστες στο παρελθόν κι έχουν απόλυτο δίκιο. Αν νέα πιο διεξοδικά κείμενα για το συγκεκριμένο ζήτημα δεν υπάρξουν αυτό το υλικό θα μαζεύεται και θα πηγαίνει στην έντυπη έκδοση μαζί με όποιο θεωρητικό κείμενο θα έχει παραχθεί ως τότε και έτσι θα εκδίδεται ακόμα έστω μικρότερη, αλλά πιο φρέσκια η έντυπη Νέα Ανατολή.

Αγαπητοί φίλοι θα μπορούσαμε κάποια στιγμή να συζητήσουμε μαζί σας κι άλλες προτάσεις για καλύτερευση της εφημερίδας.

Σας Ευχαριστούμε πολύ.

Η Συντακτική της Νέας Ανατολής

Αθήνα 8 Νοέμβρη 2021

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα:

IBAN ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ:
GR 72011016000000
16076496229

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΟΛΜΕ-ΔΟΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Η αξιολόγηση είναι μια κοινωνική διαδικασία που συντελείται σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης συλλογικής δραστηριότητας. Πραγματοποιείται με πολλές μορφές τόσο στον καπιταλισμό, όπως επίσης πραγματοποιούνταν και στα πραγματικά σοσιαλιστικά κράτη. Όσο ο χαρακτήρας της εργασίας θα είναι κοινωνικός, η εργασία θα περιέχει μέσα της υποχρεωτικά και τον κοινωνικό έλεγχο, είτε αυτός θα έχει σαν κύριες τις από τα πάνω και πιο καταπιεστικές μορφές που αντιστοιχούν στην κεφαλαιοκρατική λειτουργία του παραγωγικού προτύπου είτε τις πιο δημοκρατικές και από τα κάτω που αντιστοιχούν στην κοινωνική ιδιοποίηση των μέσων παραγωγής στις σοσιαλιστικές κοινωνίες.

Σε κάθε περίπτωση όλοι όσοι συμμετέχουν στην κοινωνική παραγωγή, και οι εργάτες και οι υπάλληλοι αξιολογούνται ενώ ακόμη και ο μεγαλοαστός καπιταλιστής όταν λειτουργεί σαν διευθυντικό στέλεχος αξιολογείται από τους μετόχους της επιχείρησής του και σε τελική ανάλυση από την αγορά. Αξιολόγηση δεν είχαν μόνο οι δουλολητές, οι φεουδάρχες και ο κάθε Φύρερ της σύγχρονης εποχής. Αλλά ακόμη και αυτοί αξιολογούνταν έμμεσα μέσα από τους εσωτερικούς συνωμότες διεκδικητές της εξουσίας τους και από τους εξωτερικούς πολέμους στους οποίους κυρίως στήριζαν τον καταπιεστικό μηχανισμό και το κοινωνικό κύρος τους.

Σε ότι αφορά την κρατική αξιολόγηση στο δημόσιο τομέα στον καπιταλισμό αυτή μπορεί να γίνεται είτε εντελώς από τα πάνω και να είναι συγκεντρωτική και αυταρχική, είτε σαν ένας συνδυασμός από τα πάνω και από τα κάτω αξιολόγησης όπως γίνεται στις προωθημένες αστικές δημοκρατίες. Στην εκπαίδευση η καλύτερη αξιολόγηση του δεύτερου είδους που ίσως όχι τυχαία αντιστοιχεί στην καλύτερη εκπαίδευση στον κόσμο σήμερα είναι αυτή της Φινλανδίας, όπου μάλιστα το κύριο βάρος του εκπαιδευτικού ελέγχου, τουλάχιστον στις χαμηλότερες τάξεις πέφτει στους συλλόγους των γονιών. Πάντως η έλλειψη ολοκληρωτικής μη αξιολόγησης των δημοσίων υπαλλήλων και μάλιστα των εκπαιδευτικών, που διαμορφώνουν μυαλά και ψυχές δεν υπάρχει πουθενά αλλού σε συνθήκες ειρήνης εκτός από τη χώρα μας. Επειδή όμως η κοινωνία, όπως και η φύση, απεχθάνεται το κενό ασκεί μια ατομική θριαμβευτική αξιολόγηση υπέρ του εαυτού της η πιο αδιάφορη για τους μαθητές, η πιο παρασιτική και η πιο τεμπέλικη υπαλληλοκρατία. Αυτή η κοινωνική δύναμη που έχει την τάση να επεκτείνεται και ουσιαστικά ελέγχει τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών, που πρακτικά τα έχει εντελώς απομαζικοποιήσει και αφυδατώσει από κάθε

την εργατική δύναμη ιδιωτικών εκπαιδευτών, ενώ αποθαρρύνει και επιχειρεί να σαπίσει και να σπάσει το ηθικό της πλειοψηφίας των δασκάλων που θέλουν να προσφέρουν στο λαό, όπως κάθε τίμιος και παραγωγικός άνθρωπος και γι αυτό αρνούνται να μετατρέπονται σε παράσιτο που απομυζά τη ζωντανία όλης της σχολικής ζωής.

Η αυτοαξιολόγηση-εσωτερική αξιολόγηση όλης της σχολικής μονάδας από το σύλλογο διδασκόντων, που λέγεται στο νέο νόμο και «εξωτερική αξιολόγηση» καθώς εκεί επεμβαίνουν

για την κήρυξη πολέμου από τις ΟΛΜΕ-ΔΟΕ (ανώτατα συνδικαλιστικά όργανα των καθηγητών μέσης εκπαίδευσης και των δασκάλων πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης αντίστοιχα) ενάντια σε κάθε τέτοιο νομοσχέδιο εκτός από αυτό που ψηφίστηκε από το ΣΥΡΙΖΑ και αφορούσε την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας και για το οποίο είπαν κάτι ελάχιστες μισοκουβέντες, αλλά κυρίως δεν έκαναν τίποτα. Του νομοσχεδίου αυτού αντιγραφή είναι το τωρινό της Κεραμέως που αφορά την αυτοαξιολόγηση των σχολικών μονάδων.

Έτσι από το φετινό Φλεβάρη που το νομοσχέδιο για την αυτοαξιολόγηση του σχολείου ψηφίστηκε από την κυβέρνηση, οι ΟΛΜΕ-ΔΟΕ κήρυξαν απεργία-αποχή από κάθε διαδικασία εφαρμογής του από τους συλλόγους των διδασκόντων στα σχολεία, που κλήθηκαν από την κυβέρνηση να τον εφαρμόσουν. Δηλαδή τις ώρες που θα γίνονταν αυτή η διαδικασία, οι

ρουμε υπόψη μας ότι αυτές οι συνελεύσεις είναι πολύ άμαζες γιατί οι καθηγητές απεχθάνονται το πνιγρό και αντιδημοκρατικό τους πνεύμα που οφείλεται στην κυριαρχία εκεί των αντιλαϊκών ψευτοαριστερών παρατάξεων καθώς και μιας ΔΑΚΕ που τις ακολουθεί γιατί εκπροσωπεί ότι πιο κρατικογραφειοκρατικό και εθνοσωβινιστικό έχει μέσα της η ΝΔ. Πάντως ακόμα και αν το αληθινό ποσοστό που ακολουθεί την ΟΛΜΕ είναι γύρω στο 50%, αυτό οφείλεται στα τερατώδη ψέματα που λένε οι παραπάνω συνδικαλιστικές παρατάξεις στους εκπαιδευτικούς σε ότι αφορά την αξιολόγηση. Το βασικό τους ψέμα είναι ότι η αυτοαξιολόγηση θα κατηγοριοποιήσει τα σχολεία. Δηλαδή θα υπάρξουν σχολεία που θα έχουν πολλούς δείκτες (δηλαδή πολλά θέματα με τα οποία ασχολήθηκαν) και υψηλές βαθμολογίες στους στόχους της αξιολόγησης και άλλα που θα έχουν λίγους δείκτες και χαμηλές βαθμολογίες

φοιτούν κατά κανόνα οι φτωχοί μαθητές θα έχουν λίγους δείκτες και χαμηλές βαθμολογίες. Με αυτόν τον τρόπο, συνεχίζουν, οι καθηγητές θα μεταβληθούν σε μαγαζάτορες που θα προσπαθούν να πουλήσουν την πρμάτια τους (τους δικούς τους δείκτες και βαθμολογίες) με σκοπό να προσελκύσουν μαθητές για να έχουν ωράριο και δουλειά στο σχολείο. Έτσι, λένε ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, με δείκτες λίγους και βαθμολογίες χαμηλές για τα σχολεία των φτωχών, αυτά θα κλείσουν, οι καθηγητές θα χάσουν τη θέση τους και τα σχολεία θα γίνουν ιδιωτικά για να απορροφήσουν τους μαθητές του δημόσιου σχολείου που έκλεισε.

Φυσικά δεν μπήκαν ποτέ στον κόπο να εξηγήσουν πως θα κλείσουν τα σχολεία και δάσκαλοι και καθηγητές θα μείνουν άνεργοι, αφού πρώτον οι εκπαιδευτικοί είναι μόνιμοι κρατικοί υπάλληλοι και δεν απολύονται και δεύτερον ο νόμος δεν αναφέρει σε καμιά περίπτωση ότι τα σχολεία με λίγους δείκτες και χαμηλές βαθμολογίες θα κλείνουν, ούτε και θα μπορούσε αυτό να το πει και να το κάνει ακόμα και η πιο αυτοκτονική κυβέρνηση. Πρόκειται για ένα τερατώδες ψέμα.

Τι σημαίνει όμως λίγοι δείκτες; Σημαίνει το εξής. Ο σύλλογος των διδασκόντων στην αρχή της χρονιάς θέτει ορισμένους στόχους για τη σχολική χρονιά και δημιουργεί ορισμένες ομάδες με εκπαιδευτικούς για την επιτυχία των στόχων. Θα κάνω αυτό και αυτό στη διάρκεια της χρονιάς, δηλαδή οτιδήποτε αφορά πχ τις μεθόδους διδασκαλίας όπως καλλιτεχνικές πρωτοβουλίες, τις σχέσεις μεταξύ εκπαιδευτικών και μαθητών, τις εκπαιδευτικές επισκέψεις σε μορφωτικά ιδρύματα και παραγωγικές μονάδες, μέχρι και τη σύνδεση του σχολείου με την κοινωνία και γενικά οτιδήποτε θα έκανε πλουσιότερη τη σχολική ζωή. Ο νόμος απλά βάζει ένα γενικό πλαίσιο για να βγει το σχολείο από την σημερινή απόλυτη στείριότητα του. Στο τέλος της χρονιάς γίνεται αποτίμηση από τους ίδιους τους καθηγητές αν οι στόχοι αυτοί πέτυχαν και βάζουν έναν βαθμό από το 1 έως το 4 ανάλογα με το βαθμό επιτυχίας των στόχων. Αν αυτοί οι στόχοι δεν επιτεύχθηκαν αναφέρονται οι λόγοι και τι πρέπει να γίνει για να επιτευχθούν σε μεγαλύτερο βαθμό την επόμενη χρονιά. Χαμηλή βαθμολογία, την οποία επισημαίνουμε ότι τη βάζουν οι ίδιοι οι εκπαιδευτικοί κατά τη διάρκεια μιας συνεδρίασης του συλλόγου διδασκόντων στο τέλος της σχολικής χρονιάς για την αποτίμηση των στόχων, σημαίνει ότι

Συνέχεια στη σελ 19

Ο Λένιν Για Την Υπαλληλοκρατία

«Ας εξηγήσουμε τη σκέψη μας μ' ένα παράδειγμα. Ας πάρουμε το θεσμό της υπαλληλοκρατίας, της γραφειοκρατίας, σαν ιδιαίτερο στρώμα προσώπων, που έχουν ειδικευτεί στη διοίκηση και κατέχουν μια προνομιούχα θέση απέναντι στο λαό. Αρχίζοντας από την απολυταρχική, μισοασιατική Ρωσία, ως τη μορφωμένη, ελεύθερη και πολιτισμένη Αγγλία, παντού βλέπουμε το θεσμό αυτό που αποτελεί απαραίτητο όργανο της αστικής κοινωνίας. Στην καθυστέρηση της Ρωσίας και στην απολυταρχία της αντιστοιχεί η ολοκληρωτική έλλειψη δικαιωμάτων του λαού απέναντι στους δημοσίου υπαλλήλους, η ολοκληρωτική έλλειψη ελέγχου πάνω στην προνομιούχα γραφειοκρατία. Στην Αγγλία υπάρχει γερός έλεγχος του λαού πάνω στη διοίκηση, μα και εκεί ο έλεγχος αυτός πολύ απέχει από του να είναι πλήρης, και εκεί η γραφειοκρατία διατηρεί όχι λίγα προνόμια, είναι όχι σπάνια αφέντης και όχι υπηρέτης του λαού. Και στην Αγγλία βλέπουμε, ισχυρές κοινωνικές ομάδες να υποστηρίζουν την προνομιούχα θέση της γραφειοκρατίας, να εμποδίζουν τον πλήρη εκδημοκρατισμό αυτού του θεσμού. Γιατί γίνεται αυτό; Γιατί ο πλήρης εκδημοκρατισμός του συμφέρει μονάχα στο προλεταριάτο: τα πιο πρωτοπόρα στρώματα της αστικής τάξης υπερασπίζονται ορισμένα προνόμια των δημοσίων υπαλλήλων, ξεσηκώνονται ενάντια στην αιρετότητα όλων των δημοσίων υπαλλήλων, ενάντια στην ολοκληρωτική κατάργηση του εκλογικού τιμήματος, ενάντια στην άμεση ευθύνη των δημοσίων υπαλλήλων απέναντι στο λαό κλπ, γιατί τα στρώματα αυτά νιώθουν ότι το προλεταριάτο θα χρησιμοποιήσει έναν τέτοιο ολοκληρωτικό εκδημοκρατισμό ενάντια στην αστική τάξη. Το ίδιο και στη Ρωσία. Ενάντια στην παντοδύναμη, ανεύθυνη, πουλημένη, άξεστη, αμόρφωτη και παρασιτική ρωσική υπαλληλοκρατία έχουν εξεγερθεί τα πιο πολυάριθμα και τα πιο διαφορετικά στρώματα

του ρωσικού λαού. Εκτός όμως από το προλεταριάτο ούτε ένα από αυτά τα στρώματα, δε θα επέτρεπε τον πλήρη εκδημοκρατισμό της υπαλληλοκρατίας, γιατί όλα τ' άλλα στρώματα (αστική τάξη, μικροαστική τάξη, «διάνοξη» γενικά) έχουν νήματα που τα συνδέουν με την υπαλληλοκρατία, γιατί όλα αυτά τα στρώματα συγγενεύουν με τη ρωσική υπαλληλοκρατία.

Ποιος δεν ξέρει πόσο εύκολα συντελείται στην αγία Ρωσία η μετατροπή του διανοούμενου-ριζοσπάστη, του διανοούμενου σοσιαλιστή σε υπάλληλο της αυτοκρατορικής κυβέρνησης, σε υπάλληλο, που παρηγοριέται με την ιδέα, ότι είναι «ωφέλιμος» μέσα στα όρια της γραφειοκρατικής ρουτίνας, σε υπάλληλο, που δικαιολογεί με αυτή την «ωφέλεια» την πολιτική του αδιαφορία, το λακεδισμό του απέναντι στην κυβέρνηση του κνούτου και της ναγκάικας (Σημ. Μετ. καμουτσίκι); Μόνο το προλεταριάτο είναι απόλυτα εχθρικό απέναντι στην απολυταρχία και τη ρωσική υπαλληλοκρατία, μόνο το προλεταριάτο δεν έχει κανένα νήμα, που να το συνδέει με αυτά τα όργανα της κοινωνίας των ευγενών και των αστών, μόνο το προλεταριάτο είναι ικανό για ανειρήνευτη εχθρότητα και αποφασιστική πάλη εναντίον τους».

Οι παραπάνω θέσεις του Λένιν, αποτέλεσαν θέσεις κάθε κομμουνιστικού κόμματος στον κόσμο για όσον καιρό ήταν πραγματικά κομμουνιστικά. Και οι θέσεις αυτές αποτελούν επίσης θέσεις της ΟΑΚΚΕ.

Από το έργο του «Τα καθήκοντα των Ρώσων σοσιαλδημοκρατών» που γράφτηκε στην εξορία στη Σιβηρία στο τέλος του 1897. Προδημοσιεύτηκε σε ιδιαίτερη μπροσούρα στη Γενεύη το 1898 (Απαντα Λένιν, τόμος 2ος, σελ. 331, έκδοση της ΚΕ και της ΚΕΕ του πραγματικού ΚΚΕ, Οκτώβρης 1951)

και οι Συντονιστές εκπαιδευτικού έργου, καθώς και η ατομική του κάθε εκπαιδευτικού (που σχεδιάζεται από το υπουργείο να μπει σε εφαρμογή από του χρόνου) ήταν πάντα, όποια μορφή και αν είχε η απόλυτη αιτία

εκπαιδευτικοί θα απείχαν. Οι ΕΛΜΕ, δηλαδή οι συνελεύσεις των τοπικών οργανώσεων των εκπαιδευτικών ακολούθησαν σε ποσοστό λίγο κοντά στο 90% την απόφαση αυτή των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ. Βέβαια πρέπει να πά-

ες. Μάλιστα, λένε, πολλούς δείκτες και υψηλές βαθμολογίες θα έχουν τα σχολεία στα οποία φοιτούν οι πλούσιοι μαθητές ή τα σχολεία των σχετικά πλούσιων περιοχών, ενώ τα σχολεία των φτωχών περιοχών στα οποία

ΟΙ ΕΜΠΡΗΣΜΟΙ ΕΠΙΑΣΑΝ ΤΟΠΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ-ΤΣΙΠΡΑ

ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ – ΣΥΡΙΖΑ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΑΝ ΤΟ ΕΜΒΟΛΙΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΚΑΙ ΕΔΩΣΑΝ ΣΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Πάνω απ όλα προωθούν το φούντωμα της πανδημίας για να οδηγήσουν σε νέα βαθιά οικονομική και πολιτική κρίση τη χώρα

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 1/9/2021

Όπως από την πρώτη στιγμή είχαμε εκτιμήσει ήρθαν χάρη στο Μεγάλο Εμπρησμό οι πρώτες εκκαθαρίσεις στο λεγόμενο «επιτελικό κράτος», οπότε και μια πρώτη ανταμοιβή για αυτούς που μέσα από τις φλόγες προώθησαν το πραξικοπηματικό σάλτο τους στην πολιτική εξουσία. Αποδείχτηκε ότι η «συγγνώμη» του Μητσοτάκη ήταν μία κίνηση έμπρακτης μετάνοιας και υποταγής της ΝΔ στον ΣΥΡΙΖΑ και στο ψευτοΚΚΕ.

Όταν μιλάμε για ανασχηματισμό πρέπει να περιλαμβάνουμε και τις δυο φάσεις του, την πρώτη με τον ουσιαστικό αποκεφαλισμό του Γεραπετρίτη και της Πελώνη, και τη δεύτερη με τον αποκεφαλισμό ολόκληρου του αντι-πανδημικού επιτελείου (Χαρδαλιά, Κικιλία, Κοντοζαμάνη) που παρόλη την υποχωρητικότητα του απέναντι στο λυσσαλέο σαμποτάζ των φαιο-«κόκκινων» και ειδικά των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ-Χρυσοχοϊδή ήταν ένα από τα λίγα επιτελεία σε αυτή την κυβέρνηση που έκανε κάτι θετικό σε ένα καίριο πόστο. Στη θέση του Κικιλία ο Μητσοτάκης για να πείσει τους αντιεμβολιαστές να κάνουν το εμβόλιο βάζει έναν φιλοναζί, γιο του αρχηγού των ελλήνων χιπλερικών, που σαν δικηγόρος του πατέρα του ισχυρίστηκε ότι είναι δημοκρατικό δικαίωμα το να ζητάει κανείς την επαναλειτουργία του Άουσιβιτς!!!

Την ίδια στιγμή ο Μητσοτάκης εξασφάλισε όχι απλά τη συνέχεια αλλά και τη δημιουργική μετεξέλιξη της σοσιαλφασιστικής πολιτικής γραμμής μέσα στην αστυνομία τοποθετώντας στην ηγεσία της στη θέση ενός κρυφοσυριζαίου έναν μεταλλαγμένο αρχικνήτη, τον ταλαντούχο πολυεισοδοστή Θεοδωρικάκο. Αυτός πέρασε αθόρυβα από την αρχηγία της «Κ»ΝΕ (την οποία ανέλαβε στην πολύ σύνθετη και κρίσιμη περίοδο της μετάβασης από το ψευτοΚΚΕ στον Συνασπισμό) στον Συνασπισμό. Μετά από τον ΣΥΝ πέρασε στο ΠΑΣΟΚ σαν δεξί χέρι του Λαλιώτη. Από εκεί πέρασε στο ψευτοΚΚΕ της Ρωσίας στην Κύπρο που λέγεται ΑΚΕΛ σαν δεξί χέρι του γραμματέα του Χριστόφια. Τελικά από το ΑΚΕΛ πέρασε στη ΝΔ σαν δεξί χέρι του Μητσοτάκη. Με την άνοδο του Μητσοτάκη στην πρωθυπουργία έγινε υπουργός Εσωτερικών, κατηγορήθηκε για τις πραξικοπηματικές του μεθόδους από τους δημάρχους της ΝΔ, απομακρύνθηκε από το Μητσοτάκη για να ηρεμήσουν τα πνεύματα και τώρα επιστρέφει σε ισχυρότερη θέση. Χάρη στο ακόμα αδιευκρίνιστο επεισόδιο Μητσοτάκη-Τσίπρα-Αποστολάκη ο Θεοδωρικάκος πήρε προσωρινά και το υπουργείο Πολιτικής Προστασίας και δεν αποκλείεται να έχει και λόγο στον ορισμό του διαδόχου

του παρ ολίγον υπουργού. Πάντως πέρα από τις λεπτομέρειες της υπόθεσης φαίνεται ότι με την απόπειρα υπουργοποίησης Αποστολάκη οι Μητσοτάκης και Τσίπρας δοκίμασαν τη δημιουργία ενός πρώτου υπουργείου συγκυβέρνησης ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ ακριβώς σύμφωνα με την πρόταση των 7 σημείων που έκανε ο Τσίπρας στον Μητσοτάκη πάνω στον Μεγάλο Εμπρησμό (<https://www.kathimerini.gr/politics/561463057/tsipras-xecharvalomeno-to-epiteliko-kratos-protasi-epitasisimeion-gia-ethniko-schedi-anasygkrotisis/>). Έχουμε την εντύπωση ότι αυτή η απόπειρα δεν ευοδώθηκε γιατί η ΝΔ δεν ήταν ακόμα έτοιμη για τις εξευτελιστικές υποχωρήσεις στις οποίες ήθελε να την οδηγήσει με εργαλείο τα αποκαϊδία ο αρχηγός της και πρωθυπουργός.

Ο σοσιαλφασισμός και το φαιο-«κόκκινο» μέτωπο της καταστροφής της χώρας που με συνέπεια στηρίζει η ηγεσία Μητσοτάκη άρχισαν λοιπόν να εισπράττουν χοντρά μέσα από τις φλόγες και, κυρίως, χάρη σε αυτές. Ήδη ο Μητσοτάκης έχει αρχίσει να εφαρμόζει το σχέδιο της καταστροφής που κατέβασε ο ΣΥΡΙΖΑ πάνω στις φωτιές: Προωθεί το πάγωμα κάθε επένδυσης στα καμένα με πρώτες στη σειρά τις επενδύσεις των ανεμογεννητριών, αλλά και το διακομματικό συντονισμό με σοσιαλφασιστική ηγεμονία για κάθε θέμα που αφορά την πολιτική προστασία, συμπεριλαμβανομένων τώρα και των μέτρων κατά της πανδημίας. Αυτό το έδαφος ετοιμάζει ο αποκεφαλισμός του εμβολιαστικού επιτελείου και η παραπέρα «ρωσοποίηση» της ηγεσίας της αστυνομίας.

Πως πάνω στις φωτιές έγιναν όλοι οι αποκεφαλισμοί που ζητούσε ο ΣΥΡΙΖΑ

Για να κατατομηθεί το εμβολιαστικό επιτελείο έπρεπε πρώτα να φιμωθεί. Αυτό έγινε με την απομάκρυνση της Πελώνη από τη θέση της κυβερνητικής εκπροσώπου και τον πολιτικό υποβιβασμό, στην ουσία αποκεφαλισμό με αναισθητικό, του Γεραπετρίτη με το μοίρασμα της θέσης του με τον Σκέρτσο. Τόσο η Πελώνη όσο και ο Γεραπετρίτης είχαν ανοιχτό

μέτωπο με το ΣΥΡΙΖΑ σε μία σειρά ζητήματα και κυρίως στον εμβολιασμό και στην αντιμετώπιση της πανδημίας. Μία από τις τελευταίες δηλώσεις της Πελώνη ήταν αυτή της καταγγελίας της αληθινής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ για τον εμβολιασμό που εκφράζεται από τον Πολάκη: «Ισοπεδώνοντας την επιστήμη, αλλά και την πραγματικότητα των εμβολιασμών σε ολόκληρο τον κόσμο, ο κ. Πολάκης επιβεβαιώνει για άλλη μια φορά αυτό που έχει καταλάβει η μεγάλη πλειοψηφία των πολιτών. Τι θα συνέβαινε αν εν μέσω πανδημίας κυβερνούσε ο ΣΥΡΙΖΑ» (<https://www.tovima.gr/2021/06/17/politics/peloni-o-k-polakis-epinevaioneiti-tha-synevaine-an-en-mesopandimias-kyvernouse-osyryza/>). Στη θέση της ήρθε ο Οικονόμου που πάνω στη μάχη για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό των υγειονομικών με τους φαιο-«κόκκινους» αντιεμβολιαστές να αναβιβάζουν τις πλατείες των «αγανακτισμένων» στο Σύνταγμα δήλωσε ότι «δεν επιδιώκουμε διχασμούς, δεν βάζουμε απέναντι κανέναν».

Το «όχι στο διχασμό» είναι ακριβώς το κεντρικό σύνθημα των «μετωπικών» αντιεμβολιαστών, ιδιαίτερα του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και του ψευτοΚΚΕ. Αυτοί για να μην χάσουν τους φίλους της επιστήμης λένε «ναι στα εμβόλια», αλλά ταυτόχρονα και με πολύ μεγαλύτερο πάθος λένε: «όχι στα μέτρα προστασίας της κοινωνίας από τους ανεμβολιαστούς», δηλαδή «όχι σε οποιαδήποτε μέτρα υποχρεωτικού εμβολιασμού». Όποιος σε μια πανδημία λέει «όχι στην επιβολή μέτρων ενάντια στη διάδοση της πανδημίας», είναι υπέρ της διάδοσης της πανδημίας, είναι υπέρ των υγειονομικών δολιοφθορών και υπέρ της φασιστικής επιβολής της πανδημίας σε βάρος της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού που θέλει να ζήσει και κυρίως σε βάρος της οικονομικής τους ζωής που μπορεί, ειδικά στις συνθήκες ενός άναρχου οικονομικού συστήματος σαν τον καπιταλισμό να υποστεί ένα πρωτοφανές, ακόμα πιο δολοφονικό από την αρρώστια πλήγμα, ένα πρόωρο οικονομικό κραχ. Ειδικά στη μοναδικά υπερχρεωμένη και όλο και πιο αποβιομηχανοποιημένη Ελλάδα, και σε μια Ελλάδα που λόγω του ισχυρού της σοσιαλφασισμού έχει ένα από τα χειρότερα νούμερα εμβολιασμών στην παλιά ΕΕ, ένα νέο δυνάμωμα των θανάτων μπορεί να σημαίνει νέες μορφές λοκντάουν, οπότε μια

νέα χρεωκοπία, μια νέα πιθανή δημοσιονομική θρυσάλιδα που θα ανατινάξει για δεύτερη φορά την αλυσίδα δανεισμού σε όλη την ΕΕ. Νομίζουμε ότι για αυτούς τους λόγους οι σοσιαλφασιστές και ο εκπρόσωπος τους στην πρωθυπουργία Μητσοτάκης δεν έριξαν το βάρος τους στον ανασχηματισμό αυτόν στην καθαίρεση των υπουργών που μισοεπέζησαν από προηγούμενους ανασχηματισμούς (στους οποίους είχε καθαιρεθεί ο Χατζηδάκης για τους χωροταξικούς και περιβαλλοντικούς του νόμους και είχε αντικατασταθεί από τον σαμποταριστή Σκρέκα το Γενάρη του 2021, ενώ είχε ακρωτηριαστεί ο βιομηχανιστής Γεωργιάδης μέσω Παπαθανάση, τον Αύγουστο του 2020). Δηλαδή ο Μητσοτάκης άφησε στη θέση τους για λίγο αργότερα τις Μενδώνη* (που ενοχλεί τους σαμποταριστές για τις αρχαιολογικές άδειες της σε Ελληνικό, Μετρό Θεσσ/νίκης) και Κεραμέως (η οποία τους ενοχλεί πολύ για τη μέση τεχνική παιδεία και κυρίως την αξιολόγηση στη μέση εκπαίδευση) και αποκεφάλισε μόνο τον αναπτυσσόμενο Θεοχάρη. Κατά τ άλλα έριξε τα κεντρικά πυρά του στην κυριολεκτική κατεδάφιση του αντι-πανδημικού μηχανισμού.

Το κνιτοσυριζαϊκό «όχι στον διχασμό, όχι στον υποχρεωτικό εμβολιασμό» είναι η πολιτική ασπίδα του αντιεμβολιαστικού φασισμού. Ο Γεραπετρίτης πριν μπει στον πάγο είχε ζητήσει να κατηγορηθεί ο Πολάκης για διασπορά ψευδών ειδήσεων όταν ο Πολάκης τον κατηγορήσει ότι ήθελε να αφήσει ασθενείς έξω από τις ΜΕΘ με σχέδιο να γίνεται διαλογή για το ποιοι θα διασωληνωθούν για να μη γεμίζουν οι ΜΕΘ. Ο Γεραπετρίτης ήταν αυτός που είχε καταγγείλει τη γραμμή των σοσιαλφασιστών ότι η πανδημία δεν αντιμετωπίζεται με μέτρα προφύλαξης αλλά με περισσότερες ΜΕΘ, όταν σωστά είχε πει ότι περισσότερες ΜΕΘ σημαίνουν περισσότεροι νεκροί, αφού στατιστικά όταν φτάνουν οι ασθενείς στην ανάγκη διασωλήνωσης στη ΜΕΘ, ένα ποσοστό τους δεν καταφέρνει να επιβιώσει. Ήταν επίσης αυτός που είχε υποστηρίξει το άνοιγμα με μέτρα αλλά με κλειστές εκκλησίες, πρόταση που εξόργισε την εκκλησιαστική ηγεσία και τελικά οδήγησε στην απομάκρυνσή του από τις διαβουλεύσεις με την Ιερά Σύνοδο για την πανδημία με εντολή Μητσοτάκη.

Μετά τον παραγκωνισμό των δύο βασικών εκφραστών της αντιπανδημικής πάλης, ακολού-

θησε η καρατόμηση των υπουργικών στελεχών που πρωτοστάτησαν στην οργάνωση του εμβολιασμού και που εκπόνθησαν την πολιτική των υποχρεωτικών εμβολιασμών για τους υγειονομικούς και των μέτρων των τεστ για τους ανεμβολιαστούς εκπαιδευτικούς, του Κικιλία και του Κοντοζαμάνη από το κρίσιμο υπουργείο Υγείας. Ο Μητσοτάκης αποκεφάλισε τον Κικιλία υποβιβάζοντας τον στο παραγωγικό μεν αλλά περιφερειακό σε σχέση με την πανδημία υπουργείο Τουρισμού στη θέση του Θεοχάρη. Ο Μητσοτάκης προτιμάει να υποβιβάζει τους υπουργούς του αντί να τους διώχνει εντελώς για να μην αντιμετωπίζει μεγάλες αντιστάσεις από αυτούς γιατί ο ίδιος σαν υποτιθέμενος φιλελεύθερος δεν έχει ακόμα δική του ισχυρή βάση μέσα στη ΝΔ. Είναι πρόεδρος και πρωθυπουργός ελέω άλλων τάσεων που δεν εκπροσωπεί. Όμως τον Κοντοζαμάνη που συγκέντρωσε ιδιαίτερα τα πυρά του ΣΥΡΙΖΑ λόγω του βασικού του ρόλου στο σχεδιασμό του εμβολιασμού, τον εκδίωξε εντελώς από την κυβέρνηση.

Ωμά επίσης εκπαράθυρωσε το γενικά αναπτυσσόμενο και φιλοευρωπαϊκό Θεοχάρη αλλά που ήταν μεταγραφική από το Ποτάμι παρόλο που σκληροκοιδώς έκανε μεγάλες προσπάθειες να ανοίξει τη χώρα στους ρώσους τουρίστες εμβολιασμένους με το Σπούτνικ, καταπατώντας την ευρωπαϊκή πολιτική για το άνοιγμα του τουρισμού με ασφαλή μέτρα κατά της διασποράς του κορονοϊού, που σημαίνει άνοιγμα σε εμβολιασμένους με εγκεκριμένα εμβόλια στα οποία δεν συμπεριλαμβάνεται το Σπούτνικ. Τα διαπιστευτήρια εμπιστοσύνης στη Ρωσία δεν αρκούσαν ποτέ για να σώσουν τα κεφάλια των στελεχών που ενοχλούν το ρωσόδουλο καθεστώς από άλλες πλευρές της πολιτικής τους. Αυτοί συνήθως κατατομούνται με σταδιακή απομάκρυνση μέχρι την τελική εκπαράθυρωση και πάντα μέσα σε μία καθολική αποδοκιμασία, χωρίς καμία επιβράβευση για το έργο τους από τον πρωθυπουργό.

Ο Χρυσοχοϊδης μπορούσε να πείσει μόνο από έναν Θεοδωρικάκο

Για την επιλογή του Αποστολάκη στο νεοσύστατο υπουργείο Πολιτικής Προστασίας όλοι οι αναλυτές ρίχνουν το βάρος στους στην έκθεση του Μητσοτάκη επειδή μια επιλογή του για

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ

Όλα κρίνονται από το σε ποιο στρατόπεδο παραδίνει κανείς την τελευταία του πνοή

Δεν είχαμε σκοπό να γράψουμε ένα σημείωμα για το θάνατο του Μίκη Θεοδωράκη. Όπως ξέρουν καλά οι αναγνώστες μας έχουμε σταθεί μαχητικά απέναντι στις πολιτικο-ιδεολογικές του θέσεις στα τελευταία 30 χρόνια και δεν είναι στις συνήθειες μας να μιλάμε αρνητικά σε στιγμές που οι συγγενείς και φίλοι ενός ανθρώπου θρηνούν για την απώλεια του. Ακόμα περισσότερο αυτό ισχύει για έναν άνθρωπο που η καλλιτεχνική του δημιουργία έχει βαθιά αγαπηθεί από το λαό και ακόμα περισσότερο έχει βοηθήσει τον ηρωικό αντιδικτατορικό του αγώνα.

Όμως δεν μπορούμε να μένουμε σιωπηλοί από την ώρα που οι μεγαλύτεροι εχθροί του λαού μας και των λαών όλης της γης συνεπικουρούμενοι από σύσσωμη την ελληνική αστική τάξη προσπαθούν να αξιοποιήσουν αυτά τα αισθήματα για να δώσουν στο νεκρό συνθέτη τη διάσταση ενός μοναδικού, όχι απλά εθνικού, αλλά και παγκόσμιου αγωνιστή της δημοκρατίας, της προόδου και ιδιαίτερα του κομμουνισμού ισχυριζόμενοι ότι υπήρξε τέτοιος ως το τέλος της ζωής του.

Η πικρή αλήθεια είναι ότι για ολόκληρα τα τελευταία 30 χρόνια της ζωής του ο Μίκης Θεοδωράκης κινήθηκε πολιτικά στους ακριβώς αντίθετους δρόμους από εκείνους που τον έκαναν αγαπητό στο λαό, πράγμα που θα φανεί αργότερα όταν οι δρόμοι αυτοί θα αποδειχθούν στις μάζες ότι είναι εκείνοι μιας νέας εθνικής και κοινωνικής τραγωδίας. Τώρα φαίνεται σχεδόν φυσικό που αυτό το σύμβολο του αντιδικτατορικού αγώνα πρωτοστάτησε στα 1990 (1) στο υπεραντιδραστικό κίνημα ενάντια στην ύπαρξη του μακεδονικού έθνους και στη διεθνή πολιτικο-οικονομική απομόνωση του ανεξάρτητου κράτους του. Ακόμα χειρότερα αρκετά χρόνια αργότερα κάτω από τη διακομματική ανοχή και προστασία κατέληξε

να υιοθετήσει τον πιο πρωτόγονο αντισημιτισμό (2) πράγμα που του κόστισε μια διεθνή καταδίκη. Αυτή η ιδεολογική πορεία βρήκε την πολιτική ολοκλήρωση της στο κάλεσμα του κόμματος που ίδρυσε, της «Σπίθας», να συμπαραταχθεί η χώρα μας με τη σοσιαλφασιστική πουτινική Ρωσία (3) και το χειρότερο στο ότι αναγνώρισε ο ίδιος σε μια από τις τελευταίες του πολιτικές δηλώσεις στους ναζί-κανίβαλους και απογόνους δοσιλόγων της «Χρυσής Αυγής» (4), τον τίτλο των ανθρώπων που αγαπάνε την Ελλάδα.

Είναι φυσικό αυτή η πορεία να καταλήξει σε μια δήλωση πολιτικο-ιδεολογικής προσχώρησης του συνθέτη στο ψευδοΚΚΕ, δηλαδή στο ηγετικό κόμμα του φαιο-«κόκκινου» φασισμού και της υποταγής της χώρας στον ανερχόμενο νεοχιτλερικό άξονα Ρωσίας-Κίνας. Το γεγονός ότι αυτό το κόμμα είναι το μόνο που, καθόλου συμπτωματικά, μένει προσεκτικά ανέγγιχτο από κάθε κριτική από κάθε άλλο κόμμα και από σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς για πολιτική ιδιότητα, διευκολύνει την εκστρατεία του να αγιοποιήσει τον καλλιτέχνη, δηλαδή να ενσωματώσει ο λαός μας σαν θετική και την ολότελα αρνητική καταληκτική φάση της πολιτικής του πορείας, ή αλλιώς

να καταπιεί το θανατηφόρο φάρμακο του ύστερου πολιτικού Θεοδωράκη μαζί με τους χυμούς των τραγουδιών της νιότης του.

Αυτά τα τραγούδια, ανήκουν στον ελληνικό λαό που θα μπορέσει να τα τραγουδήσει ξανά στους νέους πολύ πιο σκληρούς αντιφασιστικούς αγώνες που έρχονται αφού στο μεταξύ θα έχει δώσει μια συναισθηματικά επίπονη και πνευματικά πολύπλοκη μάχη για να αποσπάσει τα καλύτερα μηνύματά τους από τους φαιο-«κόκκινους» μελλοντικούς ανοιχτούς τυράννους και βασανιστές του λαού. Αυτοί κιάλας από τη μεταπολιτευτική εποχή του σφετερισμού του Πολυτεχνείου, προσπαθούν να τα οικειοποιηθούν και να πνίξουν την ψυχή τους μέσα στον ψευτοεπαναστατικό στόμφο και στην επτεειακή υποκρισία.

Πιστεύουμε ότι μέρος της πάλης του λαού για την επανοικειοποίηση αυτών των τραγουδιών θα είναι και η διαλεκτικο-υλιστική μελέτη και ανάλυση της ποίησης που ο Μ. Θεοδωράκης μελοποίησε και στην οποία εκφράστηκε αντικειμενικά ένα πλατύ φάσμα πολιτικο-ιδεολογικών γραμμών και ταξικών δυνάμεων στα πλαίσια του δημοκρατικού αντιδικτατορικού μετώπου.

Αυτές οι γραμμές πήγαν στην άκρη τους μετά την πώση της χούντας, όταν οι αντίστοιχες ταξικές δυνάμεις συγκρούστηκαν. Ο νικητής στη δοσμένη ιστορική φάση δεν ήταν και δεν μπορούσε να είναι η επαναστατική νεολαία που ηγήθηκε στη μεγάλη εξέγερση του Πολυτεχνείου γιατί δεν είχε ούτε την οργάνωση, ούτε την εργατική βάση, ούτε το πολιτικό πρόγραμμα ώστε να

πάρει έστω για λίγο ένα κομμάτι πολιτικής εξουσίας. Μάλιστα δεν ήταν ούτε καν οι διαστακτικές αστοδημοκρατικές δυνάμεις του αντιδικτατορικού μετώπου που ήρθαν στην εξουσία. Αντίθετα τον πυρήνα της κρατικής ισχύος τον κράτησε, απλά με αλλαγμένη ευρωπαϊκή δημοκρατική ή και τριτοκοσμική αντιιμπεριαλιστική μορφή ο ίδιος ο πληγωμένος από την απώλεια της Κύπρου και πάντα ξενόδουλος μεγαλοελληνικός σοβινισμός. Πατώντας πάνω σε αυτόν τον τελευταίο και παροξύνοντας και αποκτηνώνοντας τον κυρίως με το μακεδονικό ενώ σταθερά υποδαύλιζε την εχθρότητα του με την Τουρκία απέσπασε τελικά την πολιτική ηγεμονία στο κράτος ο νέος ακόμα πιο φασιστικός ρώσικος ιμπεριαλισμός, που με αριστερή προβιά ήταν κρυμμένος μέσα στο αντιδικτατορικό μέτωπο και το υπονόμει. Και εκείνο δεν μπόρεσε να αντιπαχθεί σε αυτή την άλωση του από τα μέσα γιατί κυρίως στο επίπεδο της πολιτικής αλλά και στο επίπεδο της κουλτούρας και της τέχνης ήταν πάντα παρών, αν και μειοψηφικός, ο ελληνικός σοβινισμός. Έτσι ήταν ακόμα και στα τραγούδια της αντιδικτατορικής αντίστασης, κυρίως μέσα στη μυστικιστική ποίηση του Ελύτη με τη μορφή της δήθεν τρισχιλιόχρονης ελληνοβυζαντινής συνέχειας που από κάτω της βρίσκεται η ανομολόγητη αξίωση πολιτιστικής υπεροχής του νεοέλληνα αστού σαν απάντηση στη Δύση που νιώθει πως τον υποτιμάει. Αυτήν την ποίηση ο Θεοδωράκης την αποθέωσε επειδή εκεί βρισκόταν και η δική του ιδεολογική αχίλεια φτέρνα. Αυτή η αντιδραστική μυθολογία, τελικά κατάπιε και τους

δύο δημιουργούς στην αντιδραστική άβυσσο του μακεδονικού, ενώ τον δεύτερο τον έστειλε στον αντισημιτισμό και τελικά στο φιλοχρυσουγιτισμό και στην Πουτινοφιλία.

Τίποτα το ωραίο και τίποτα το άσχημο δεν πέφτει από τον ουρανό. Και τελικά κανείς δεν είναι άτρωτος από τα κύματα της ταξικής πάλης. Εκείνος δηλαδή που σε μια φάση βρέθηκε στην κορυφή ενός κύματος στην επόμενη μπορεί σε μια άλλη να βρεθεί στον πυθμένα του. Ακόμα και λαοί και έθνη ολόκληρα μπορούν να έχουν μια τέτοια πορεία. Σε ότι αφορά τις δυο αντίθετες πλευρές μιας πορείας, δηλαδή και τα πάνω της και τα κάτω της πρέπει να αναγνωρίζονται από τον έντιμο ιστορικό στο σωστό τους μέγεθος, αλλά ένας άνθρωπος της ταξικής πάλης κρίνεται τελικά από το σε ποιο στρατόπεδο θα παραδώσει την τελευταία του πνοή.

Αθήνα, 7/9/2021

(1) https://www.athensvoice.gr/politics/413773_mikis-theodorakis-ego-protostatisa-giamakedoniko-1991

(2) <https://www.oakke.gr/na467/theod467.htm> (N.A. φ. 467, Μάης 2011)

(3) <https://www.oakke.gr/na464/spitha464.htm> (N.A. φ. 464, Γενάρης – Φλεβάρης 2011)

(4) <https://www.oakke.gr/antifasism/2013-02-16-20-18-50/2013-02-16-20-23-51/item/970-18/6/2018>, N.A. φ. 534)

ΟΙ ΕΜΠΡΗΣΜΟΙ ΕΠΙΑΣΑΝ ΤΟΠΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ-ΤΣΙΠΡΑ

ένα υπουργείο ακυρώθηκε την ίδια στιγμή που ανακοινώθηκε. Αυτό δείχνει μόνο ότι αυτό που πήγε να γίνει ήταν ακόμα ανώριμο. Αλλά το βασικό σε τέτοιες περιπτώσεις είναι η πρόθεση και το πολιτικό σχέδιο. Και το σχέδιο είναι ότι ο Μητσοτάκης θέλει άτυπη συγκυβέρνηση με το ΣΥΡΙΖΑ και όχι κυβέρνηση κόντρα στο ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή κόντρα στο φαιο-«κόκκινο» μπλοκ που ο ΣΥΡΙΖΑ εκπροσωπεί σαν στρατόπεδο στην πολιτική διακυβέρνηση της χώρας. Ο διορισμός του Αποστολάκη ήταν από μόνη της μία άνευ προηγουμένου ιστορική υπόκλιση μια ελληνικής κυβέρνησης στην Αξιωματική αντιπολίτευση η οποία είχε προτείνει πάνω σε έναν ασύλληπτης έκτασης συντονισμένο εμπρησμό και χάρη σε αυτόν να περάσει η πολιτική προστασία σε διακομματικό

έλεγχο. Η πρόταση αυτή του ΣΥΡΙΖΑ έγινε όπως αποδείχτηκε με τις πλάτες του Χρυσοχοϊδη, που δεν αντέδρασε ούτε τόσο δα για αυτή την πολιτική ταπείνωση του ίδιου σαν υπουργού και της ΝΔ απέναντι σε μία αξιωματική αντιπολίτευση που κατά τη διάρκεια της κυβερνητικής της θητείας χειρίστηκε με τέτοιο τρόπο μία πολύ πιο περιορισμένη σε έκταση φωτιά, αυτή που εκδηλώθηκε στο Μάτι, ώστε να καούν με τον πιο εφιαλτικό τρόπο 103 άνθρωποι.

Μα το ότι ο Μητσοτάκης, ο Χρυσοχοϊδης και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχουν στο βάθος να χωρίσουν τίποτα μεταξύ τους αποδεικνύεται από το πόσο οι Χρυσοχοϊδης και Θεοδωρικάκος αλληλοσυγχάρηκαν ο ένας τον άλλον, λες και δεν υπήρχε τίποτα πιο φυσικό από αυτή τη διαδοχή. Ο Θεοδωρικάκος μάλιστα έκφρασε με τον κα-

λύτερο τρόπο την πολιτική στροφή του Μητσοτάκη της υποταγής στην ψευτοαριστερά λέγοντας τα εξής: «*As αφήσουμε πίσω κάθε τεχνητό διχασμό (στο ίδιο φρασσεολογία με τον Οικονόμου). Και στο θέμα της ασφάλειας οφείλουμε να υπερβαίνουμε τις διαχωριστικές γραμμές και να ενώνουμε τις δυνάμεις μας, αφήνοντας στην άκρη κάθε είδους προσωπικές ή κομματικές ιδιότητες*».

Όταν είχε απομακρυνθεί από το υπουργείο Εσωτερικών ο Θεοδωρικάκος είχαμε γράψει ότι η απόσυρση του ήταν προσωρινή και οφειλόταν στην τέραση αντίθεση που προκάλεσε μέσα στα αυτοδιοικητικά στελέχη της ΝΔ η πραξικοπηματική σαμποταριστική πολιτική του (<https://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/1302->).

Στο νέο του υπουργείο, ο Θεο-

δωρικάκος σίγουρα θα συνεχίσει το έργο του Χρυσοχοϊδη σε ότι αφορά τη διατήρηση των ναζιστικών πυρήνων στην αστυνομία που εξηγεί και το μεγάλο αντιεμβολιαστικό ρεύμα μέσα της, αφού ένα εξαιρετικά μεγάλο ποσοστό δεν έχει εμβολιαστεί, θα δώσει ακόμα μεγαλύτερο έδαφος από το Χρυσοχοϊδη σε κάθε είδους επιδείξεις δύναμης, καταλήψεις δρόμων, μπούκες του ψευδοΚΚΕ, και θα κάνει ότι μπορεί για να προωθήσει τις σοσιαλφασιστικές θέσεις από ένα υπουργείο-κλειδί για κάθε φασιστική εξουσία, όπως είναι το υπουργείο της αστυνομίας.

Η ηγεσία Μητσοτάκη συνεχίζει δραστήρια να κινείται στο βήμα του σαμποτάζ της παραγωγής και της φασιστικοποίησης της χώρας σε αγαστού συντονισμό με τις υπόλοιπες κοινοβου-

λευτικές ηγεσίες, και κυρίως με την ψευτοαριστερά για χάρη των συμφερόντων του νέου πολιτικού αφεντικού, της ρώσικης νεοχιτλερικής υπερδύναμης και της συμμάχου της Κίνας.

*Με την ευκαιρία ίσως σε ότι αφορά την Κεραμώς το σημείο που την περιμένουν να είναι η εφαρμογή του προβοκατόρικου σχεδίου Χρυσοχοϊδη που αυτή έχει συνυπογράψει για την πανεπιστημιακή αστυνομία. Υποθέτουμε ότι κανείς άλλος όσο ένας πρώην αρχηγός των ΚΝΑΤ και νυν των ΜΑΤ δεν μπορεί να διαχειριστεί σε πιο δημιουργικό επίπεδο τη σχέση ΚΝΑΤ-ΜΑΤ με τρόπο που να μπορεί να καταπιεί οποιαδήποτε υπουργό παιδείας ήθελε να τη λύσει χωρίς να τη λατρεύουν και τα δύο.

Η ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ 5 ΜΑΥΡΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Τα τάγματα εφόδου χτυπήσανε ουσιαστικά ανενόχλητα στη Σταυρούπολη, ενώ προχθές, στην Παλιά Κοκκινιά ξεκίνησαν να κάνουν αντιμεταναστευτικά πογκρόμ τραυματίζοντας και κυνηγώντας επί τρεις ώρες, χωρίς η αστυνομία να επέμβει, πακιστανούς εργάτες που ζουν χρόνια δεμένοι με τον υπόλοιπο λαό σ' αυτήν την ιστορική γειτονιά.

Πριν ένα χρόνο στη μεγαλειώδη συγκέντρωση μπροστά στο Εφετείο, όπου ανακοινώνονταν η φυλάκιση των αρχιναζί και το πιο μεγάλο κομμάτι αυτού που λέγεται αντιφασιστικό κίνημα έριχνε το σύνθημα ότι η «Χρυσή Αυγή τέλειωσε», η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και η ΟΑΚΚΕ ύψωναν το πολύ τολημρό για εκείνη τη στιγμή πανώ, που προειδοποιούσε τους δημοκράτες αντιφασίστες ότι «η μεγάλη μάχη με τους ναζιστές είναι μπροστά μας» (δες τη φωτογραφία στην αρχή αυτού του κειμένου). Τότε αυτή η άποψη είχε θεωρηθεί στην καλύτερη περίπτωση σαν μια παραδοξολογία και στη χειρότερη σαν μεμφίμοιρη ή ηττοπαθής. Σήμερα οι αντιφασίστες αναρωτιούνται με αληθινή ανησυχία τι σημαίνει η επανεμφάνιση των ναζιστικών ταγμάτων εφόδου και πόσο βάρως έχει αυτή.

Για μας όχι μόνο δεν πρόκειται για μια απλή επανεμφάνιση αλλά για ένα ποιοτικό βάθεμα των ναζιστικών πογκρόμ, όσο και αν οι επιθέσεις σε ποσότητα και σε όγκο είναι σε αυτή τη φάση μικρότερες από παλιότερα. Το ποιοτικό άλμα φαίνεται κυρίως στη Σταυρούπολη στη Θεσσαλονίκη όπου ο ναζισμός αφέθηκε ανενόχλητος και αφήνεται ως τώρα ατιμώρητος να μετεξελιχθεί από ένα κόμμα-συμμορία σε κίνημα που έχει μπει μέσα σε σχολεία με μαθητές ναζιστές που ασκούν βία σε δημοκρατικούς συμμαθητές τους και σε απέξω δημοκράτες. Αλλά η Σταυρούπολη δεν έπεσε από τον ουρανό. Οι ναζιστές είχαν προειδοποιήσει τη χώρα κιόλας πριν από την καταδίκη των ναζί και ενώ η μακρόχρονη δίκη πλησίαζε προς το τέλος της το 2018 ότι είχε δημιουργηθεί μαζικό μαθητικό κίνημα σε μια από σειρά πόλεις της Βόρειας Ελλάδας με την καθοδήγηση των ναζιφασιστών ενάντια στη συμφωνία των Πρεσπών. Αυτό το κίνημα σύντομα έκανε μετάσταση στην Αθήνα που δεν πήρε την ίδια έκταση και μαζικότητα, αλλά ο σπόρος έμεινε ώσπου όλα ξεχάστηκαν κάτω από τις φυλακίσεις των αρχιναζί.

Τα πέντε υπεραντιδραστικά κινήματα της αστικής τάξης που εξέθρεψαν τους ναζιστές

Το ότι η Θεσσαλονίκη έγινε η μεγαλύτερη βάση ναζιστικών μαθητικών πυρήνων δεν είναι τυχαίο. Είναι γιατί αυτή η πόλη υπήρξε και συνεχίζει να είναι το κέντρο των μεγάλων συλλαλητηρίων για το Μακεδονικό. Το αντι-«σκοπιανό» κίνημα των Α. Σαμαρά και Α. Παπανδρέου είναι το **πρώτο** όχι χρονικά, αλλά ουσιαστικά μεγάλο μαζικό σχολείο του ναζισμού στην Ελλάδα γιατί σε αυτό διδάχτηκε η σημερινή ελληνική νεολαία ότι η χώρα της σαν τάχα αιώνως **φορέας ενός ανώτερου πολιτισμού** φωτοδότη του πλανήτη, όχι μόνο έχει το δικαίωμα αλλά και την υποχρέωση να αλλάξει με τη βία ενός οικονομικού και διπλωματικού αποκλεισμού το όνομα και τη συνεί-

δηση που έχουν για τον εαυτό τους γειτονικά έθνη και κράτη ενώ οι αντίστοιχες με αυτά τα έθνη εθνικές μειονότητες της χώρας τους δεν υπήρξαν ποτέ και οφείλουν να μην έχουν το δικαίωμα να υπάρχουν. Από εκεί ώσπου να παραχθεί ένα κομμάτι νεολαίας που δεν θα ντρέπεται, αλλά θα καμαρώνει να ματώνει τους μετανάστες φορείς των «κατώτερων πολιτισμών» η απόσταση ήταν ελάχιστη και έχει διανυθεί.

Πριν και μετά από το πανεθνικό αυτό και στον ιδεολογικό του πυρήνα φασιστικό κίνημα υπήρξαν κι άλλα, επίσης μαζικά πολιτικά κινήματα, στα οποία συμμετείχε συνήθως η μεγάλη πλειοψηφία ή ένα πολύ μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξης, τα οποία όχι μόνο δεν καλλιέργησαν μια δημοκρατική νοοτροπία μέσα στις μάζες, αλλά αντίθετα ήταν διαποτισμένα από τον πιο επιθετικό εθνικισμό, την καλλιέργεια του μίσους σε κατατρεγμένους λαούς και υπέρ των καταπιεστών και δολοφόνων τους, ή υποδαύλιαν την έχθρα του λαού μας ενάντια σε δημοκρατικές χώρες λέγοντας τους ότι αυτές φταίνε για τα βάσανά του και όχι οι εσωτερικές δυνάμεις που ηγούνται της χώρας, ή ακόμα προπαγάνδιαν τον ανορθολογισμό και το μίσος ή την αμφιβολία για την επιστήμη λέγοντας τους ότι αυτές είναι απλές υπηρέτριες των δυτικών μισοφιλελεύθερων αστών και ότι οι μόνοι αληθινοί τους φίλοι είναι οι πιο μεγάλοι σημερινοί κρατικο-καπιταλιστικοί φασισμοί της «αδελφής ορθόδοξης» Ρωσίας και μετά της Κίνας. Τα επιμέρους αυτά κινήματα περιλαμβάνονται χρονικά μέσα σε ένα διαρκές εθνικιστικό κίνημα με στρατηγικότερο χαρακτήρα, αυτό ενάντια στον «τούρκικο κίνδυνο». Το κίνημα αυτό περισσότερο από όσο το μακεδονικό κρύβει το γενικό κώδικα της μέσω εθνοκαθάρσεων διαμόρφωσης του νεοελληνικού κράτους ως το σημείο κρίσης του, δομικού εκφασισμού του, και πρόσδεσης της χώρας στο ρώσικο άρμα, που υπήρξε το κυπριακό. Το ιστορικά καινούργιο και το πολιτικά πιο επικίνδυνο σε όλα αυτά τα κινήματα ήταν ότι σε αυτά συμμετείχε και μάλιστα στα περισσότερα είχε τον ηγετικό ρόλο μια μορφή της πολιτικής αντίδρασης που είναι σήμερα από πάνω ως κάτω ντυμένη με προοδευτικές και μάλιστα αριστερές και κομμουνιστικές σημαίες.

Έτσι λοιπόν μετά το κίνημα για τη «Μακεδονία μας που είναι η ψυχή μας» σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς, δεξιά και δήθεν «αριστερά», με επικεφαλής τη δεύτερη και μάλιστα την «κομμουνιστική» ηγεσία της, οργάνωσε ένα **δεύτερο** πανεθνικό αντιδραστικό κίνημα, αυτό της συμπαράστασης στους Σέρβους γενοκτόνους εθνοεκκαθαριστές γενοσουλμάνων της Βοσνίας κατηγορώντας την Ευρώπη και όχι τους υποκινητές των σέρβων εθνοεκκαθαριστών «αδελφούς ορθόδοξους» Ρώσους νεοσαρικούς σαν υπεύθυνους για την αιματηρή διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Εκεί στο στρατό των γενοκτόνων Τσέτσικ, των ιδεολογικών κληρονόμων των σέρβων συνεργατών των ναζί, εκπαιδεύτηκαν σαν εθελοντές σφαγείς αμάχων οι Χρυσαιγίτες εγκληματίες οι οποίοι

οι ποτέ δεν κατηγορήθηκαν για αυτό από σύσσωμο το ελληνικό πολιτικό καθεστώς.

Ακολούθησε το **τρίτο** μεγάλο πολιτικό κίνημα, ουσιαστικά και αυτό πανεθνικό, που όπως και το δεύτερο είχε επικεφαλής του την κρατική ψευτοαριστερά, δίπλα στην οποία παρατάχθηκε με μεγάλη χαρά όλο το σώμα του ελληνικού φασισμού και της ακροδεξιάς: το αντιμνημονιακό κίνημα. Αυτό το κίνημα ενστάλαξε στις μάζες την ανορθολογική αντίληψη ότι η αιτία για τη χρεωκοπία της χώρας και τη μεγάλη ανεργία και πείνα που την ακολούθησε ήταν το αποτέλεσμα της. Δηλαδή αντί οι κληματαίτες να πουν στο λαό ότι η χώρα χρεωκόπησε με ευθύνη εκείνων των εσωτερικών δυνάμεων που εμπόδιαν επί 30 χρόνια τη βιομηχανική και γενικότερα την παραγωγική της ανάπτυξη και ότι αναγκάστηκε για να μην χρεωκοπήσει εντελώς να δανειστεί τεράστια ποσά με χαμηλό επιτόκιο από την ΕΕ, του είπαν ότι χρεωκόπησε και φτώχυνε κυρίως από τους δανειστές. Αντί δηλαδή να δείξουν στο λαό σαν τον κύριο υπεύθυνο, τον εσωτερικό υπεύθυνο αυτής της χρεωκοπίας που ήταν ο αντιβιομηχανικός, γραφειοκρατικός χαρακτήρας των πιο παρασιτικών κομματιών της αστικής τάξης παλιού «φιλελεύθερου» και νέου «κρατικού αριστερού» τύπου, οπότε πρώτους ανάμεσα σε άλλους και τους εαυτούς τους, έδειξαν τους δανειστές, δηλαδή την ένωση των ευρωπαϊκών αστοδημοκρατικών χωρών και ειδικά τη Γερμανία, τη μόνη χώρα της οποίας οι χιτλερικοί συντρίφτηκαν. Αυτές οι χώρες αν και δάνεισαν τη χώρα μας με τα πιο χαμηλά επιτόκια ανέλαβαν να διαχειριστούν οι ίδιοι το χρεωκοπημένο κράτος κόβοντας κρατικούς μισθούς και υπηρεσίες και ταυτόχρονα κρατώντας το μέσα στην Ε. Ένωση οπότε η άρχουσα πολιτική τάξη του συνέχισε στο δρόμο του παραγωγικού σαμποτάζ και της πολιτικής διαφθοράς με αποτέλεσμα να ενοχοποιηθεί ακόμα πιο εύκολα η ΕΕ.

Το **τέταρτο** χρονικά αλλά ταυτόχρονα και το πιο βαθιά αντιδραστικό κίνημα των πιο κλασικών φασιστικών μεριδίων της άρχουσας τάξης η οποία έχει σαν ιδεολογικό επικεφαλής της το πανίσχυρο ρωσόφιλο κομμάτι της εκκλησιαστικής ηγεσίας, είναι το αντιεμβολιαστικό. Εδώ η ψευτοαριστερά και τα πιο πολιτικά καθυστερημένα κομμάτια του αναρχισμού σαμπόταραν ανοιχτά ή με «αριστερά» αντιαστυνομικά προσχήματα όλα τα κοινωνικά αναγκαία (ανεξάρτητα δηλαδή από το πολιτικό καθεστώς) υποχρεωτικά μέτρα άμυνας του πληθυσμού απέναντι στις πανδημίες δίνοντας στους αντιεμβολιαστές το βασικό τους επιχειρήμα περί δημοκρατικών ελευθεριών. Στο τέταρτο εν εξελίξει αυτό πολιτικό κίνημα ο χρυσαυγισμός βρήκε τον παράδεισο του και το καλύτερο περιβάλλον για να ανθίσει: απόλυτος αντιορθολογισμός, αντιεπιστημονισμός, μίσος στις αστικές ελίτ από την πλευρά του χειρότερου λούμπεν, σε συνδυασμό με το χειρότερο θρησκευτικό νεομεσαιωνισμό και το χυδαίο αντισημιτισμό. Επικεφαλής του κινήματος αυτού τόσο παγκόσμια όσο και στη χώρα μας είναι πάλι ο ρώσικος σοσιαλμπερλιαστικός νεομεσαιώνας με το σαφή πολιτικό στόχο να διαλύσει οικονομικά, να διασπάσει πολιτικά και να ανεβάσει στην εξουσία παντού τις πιο φασιστικές δυνάμεις.

Αυτά τα τέσσερα πολιτικά κινήματα αναπτύχθηκαν με διακοπές παράλληλα και μέσα σε ένα πολύ μακρότερης διάρκειας και κατά καιρούς μεγαλύτερης έντασης **πέμπτο** πολιτικό κίνημα που τα περιβάλλει όλα αυτά όχι μόνο από χρονική άποψη αλλά και από άποψη όγκου και από άποψη στρατηγικών συμμαχιών της χώρας. Πρόκειται για το κίνημα ενάντια στον «τουρκικό κίνδυνο» που στην ουσία του είναι ένα κίνημα στρατηγικής όξυνσης των σχέσεων της Ελλάδας με την Τουρκία που το άλλοθι του και λιγότερο η αληθινή αιτία του βρίσκεται στο Κυπριακό. Αυτό το κίνημα το εγκαινίασε επίσης ο Α. Παπανδρέου ο γενάρχης του ρωσόδουλου κομματιού της αστικής τάξης της χώρας μας. Στην πηγή του Κυπριακού υπάρχει μια κακοδαιμονία που κυνηγεί το ελληνικό κράτος από τη γέννηση του: η συστηματική εκκαθάριση όλων των γηγενών μη ορθόδοξων και από ένα σημείο και πέρα και μη ελληνόφωνων πληθυσμών (όπως πχ των σλάβικων μακεδονικών, δηλαδή των εθνικά μακεδονικών πληθυσμών και πάνω και πρώτα απ όλα των τουρκικών) σαν προϋπόθεση για τη δημιουργία του νεοελληνικού κράτους. Είναι το πογκρόμ για την επίτευξη της εθνοκάθαρσης των τουρκοκύπριων από τον ελληνικό σοβινισμό στα 1963-4 που πυροδοτεί τη σύγχρονη όξυνση του κυπριακού, ακολουθεί η απόπειρα της βίαιης προσάρτησης της Κυπριακής Δημοκρατίας από την Ελλάδα στα 1974 και τελικά η απόφαση του τούρκικου σοβινισμού να εισβάλλει στο νησί με την υποκίνηση του Ρωσικού ιμπεριαλισμού (σαν ΕΣΣΔ τότε) και την άδεια των ΗΠΑ. Είναι σε εκείνες τις περιπτώσεις που ο Α. Παπανδρέου και το ψευτοΚΚΕ κρύβουν την ανοιχτή υποστήριξη της Ρωσίας στην τουρκική εισβολή και ενώνουν τον αντιφασιστικό αντιαμερικανισμό του Πολυτεχνείου με τον όψιμο αντιαμερικανισμό των φασιστών που κατηγορούν τους ως τότε προστάτες τους ότι τους πούλησαν στην Κύπρο. Έτσι από την πρώτη στιγμή κολυμπάει μέσα στο νέο φαιο-«κόκκινο» πανεθνικό αντιαμερικανισμό ο επίσης «πατριωτικός» τουρκοφασισμός των από την πρώτη στιγμή ρωσόδουλων ναζί της ΧΑ. Η αστική τάξη δηλώνει ότι δεν έχει σχέση με αυτούς τους κανιβαλισμούς και ισχυρίζεται ότι θέλει ειρήνη και απλά αμύνεται απέναντι στην Τουρκία. Όμως τις αποκαλύπτει το γεγονός ότι ποτέ μα ποτέ δεν έκανε την παραμικρή ιστορική αυτοκριτική για την εθνοκάθαρση και κυρίως τη μη αναγνώριση του δικαίωματος της ύπαρξης άλλων εθνοτήτων στο ελληνικό έδαφος. Και δεν το έκανε γιατί της έχει αποτυπωθεί σαν η πρώτη ηρωική πράξη της, μια πράξη που καθοδηγήθηκε εξ ολοκλήρου από τον τσαρισμό και τους ντόπιους πράκτορες του και στην οποία γενικά δεν συμμετείχαν οι νησιώτες πρόγονοι της αστικής τάξης η ολοκληρωτική εξόντωση όλου του τουρκικού πληθυσμού, που αποτελείτο συντριπτικά από φτωχούς αγρότες. Η μη αναγνώριση δικαίωματος ύπαρξης όλων των ιστορικών εθνικών μειονοτικών πληθυσμών που απέμειναν να υπάρχουν ακόμα σήμερα είναι δικαιολόγηση παλιών γενοκτονιών και κάλεσμα για διάπραξη καινούργιων αν οι «ανύπαρκτοι» θελήσουν να αναγνωριστούν και μπορούν να αναγνωριστούν από τον υπόλοιπο δημοκρατικό πλανήτη σαν υπαρκτοί.

Η οργανωμένη απόκρυψη της δίκης των ναζί από τον ελληνικό λαό και οι ασήμαντες ποινές μέρος της διαδικασίας προσωρινής απόσυρσης- πολιτικής ενδυνάμωσης

Το αληθινό πρόβλημα με τη «Χρ. Αυγή», όπως επιμέναμε από την αρχή της σύλληψης των στελεχών της, μετά σε όλη τη διάρκεια της δίκης της και επίσης μετά την καταδίκη των αρχηγών της, είναι ότι αυτή καταδικάστηκε ποινικά σαν ηγεσία χωρίς καθόλου ουσιαστικά να αγγιχτεί και να χιχτεί, ούτε τόσο δα η πολιτική και ιδεολογική πλατφόρμα της. Αυτή ήταν βασική αναγκαιότητα για το πάντα φιλικό προς τους ναζί πολιτικό καθεστώς προκειμένου να εμφανιστεί η κρατική δικαστική βία ενάντια στην ΧΑ όχι σαν τελική έκφραση της μαζικής καταδίκης της από την πλατεία κοινή γνώμη, οπότε και σαν έκφραση της έμμεσης βίας των λαϊκών μαζών εναντίον της, αλλά σαν βία ενός αστικού καθεστώτος εναντίον μιας πολιτικής τάχα πατριωτικής του αντιπολίτευσης. Με λίγα λόγια έχει δοθεί πολιτικός χώρος στους ναζιήδες από το καθεστώς για να εμφανίζονται σαν πολιτικοί κρατούμενοι.

Κι αυτό δεν έγινε τυχαία. Ήταν σχεδιασμένο από πολύ καιρό από ένα πολιτικό σύστημα που πείστηκε πολύ να κάνει κάτι για να αντιμετωπίσει ένα πολιτικό σκάνδαλο που το απομόνωνε κυρίως από το 2010 και μετά από την ΕΕ: τα ναζιστικά, κυρίως αντιμεταναστευτικά πογκρόμ στην πρωτεύουσα και μια Βουλή που νάχει στα έδρανα της και να νομοθετεί ένα ανοιχτά ναζιστικό κόμμα. Βασικό τμήμα αυτού του σχεδιασμού ήταν να γίνει γνωστή παγκόσμια η φυλάκιση και η δήθεν διάλυση της ΧΑ, αλλά να μείνει κρυφή από τον ελληνικό λαό η δίκη στην ουσία της. Είναι γεγονός ότι η ανοιχτή στον ελληνικό λαό δίκη της ΧΑ δεν θα έφερνε στο φως και δεν θα χτυπούσε κανένα από τα πέντε πολιτικά κινήματα που αναφέραμε καθώς λίγο πολύ είναι συνένοχοι σχεδόν όλα τα πολιτικά κόμματα και οι βασικές κομματικές τους φράξες μέσα σε αυτά ή έστω στα περισσότερα από αυτά. Εκείνο μόνο που θα έκανε μια ανοιχτή δίκη, και δεν ήταν ασήμαντο, θα ήταν να φέρει αυτό το έκτρωμα μπροστά στις ιστορικές εμπειρίες του λαού μας, και πάνω απ όλα μπροστά στην επώδυνη εμπειρία του Β' παγκόσμιου πολέμου με την οποία και θα κατέρρεε η εικόνα της ΧΑ σαν οργάνωσης πατριωτικής για να αποδειχθεί απόλυτα εθνοπροδοτική, ταγματασφαλίτικη και δοσιλογική. Ταυτόχρονα θα εμφανιζόταν αρκετά γυμνός ο δειλός, ποταπός και άθλιος ηθικά χαρακτήρας των μελών και στελεχών αυτής της αγέλης. Αυτή την ιστορική, την ιδεολογική πλευρά της ΧΑ άφησε άρρωτη δηλαδή την έκρυψε διακομματικά η αστική τάξη καθώς α) το δικαστήριο, χωρίς καμιά κατακραυγή από όλα τα κόμματα, απαγόρευσε την τηλεοπτική και ραδιοφωνική κάλυψη της δίκης, και β) και το χαρακτηριστικότερο, όχι μόνο τα ιδιωτικά κανάλια αλλά και τα 4 κρατικά, (ΕΤ1, ΕΤ2, ΕΤ3, Βουλής) εκείνα δηλαδή που έλεγχαν οι κυβερνήσεις της ΝΔ και μετά η κυ-

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΕ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΤΑΓΜΑΤΑ ΕΦΟΔΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΚΟΚΚΙΝΙΑ

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και η ΟΑΚΚΕ αποφάσισαν να συμμετέχουν με ξεχωριστό μπλοκ και συνθήματα σε συγκέντρωση στο σημείο της Παλιάς Κοκκινιάς από το οποίο ξεκίνησε το τρίωρο κυνηγητό των ναζιστών ενάντια σε τρεις πακιστανούς μετανάστες, έναν εκ των οποίων τραυμάτισαν άσχημα στο πρόσωπο με σπασμένο μπουκάλι.

Σε αυτή τη συγκέντρωση καλούσαν στην Πλατεία της Αγίας Σωτήρας στις 6.30μμ στις 2 του Νοέμβρη το ΚΕΕΡΦΑ, η ΠΕΝΕΝ και το Εργατικό Κέντρο Πειραιά (ΕΚΠ) με ξεχωριστές ανακοινώσεις. Το ΚΕΕΡΦΑ, είναι μια ενότητα αρκετών ρευμάτων και μετωπικών οργανώσεων όπου τον ισχυρότερο ρόλο τον παίζει ο ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην ΠΕΝΕΝ είναι επικεφαλής συνδικαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ το ΕΚΠ βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο του ψευτοΚΚΕ. Μέσα στο ΚΕΕΡΦΑ ήταν και το μπλοκ της Πακιστανικής Κοινότητας Ελλάδας. Στη συγκέντρωση επίσης καλούσαν η Νομαρχιακή Επιτροπή Πειραιά του ΣΥΡΙΖΑ, η ΕΛΜΕ Πειραιά, ο Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας – Πειραιά – Καμπάνια «Δεν είναι Αθώοι», η «Κίνηση Απελάστε το Ρατσισμό» και άλλοι φορείς.

Οι αναγνώστες μας ξέρουν πολύ καλά το πόσο καταστροφικές για τον αντιναζιστικό αγώνα θεωρούμε τις πολιτικές όλων αυτών των πολιτικών δυνάμεων, ιδιαίτερα του ψευτοΚΚΕ αλλά και του ΣΥΡΙΖΑ και πόσο επίμονα εδώ και χρόνια τις καταγγέλλουμε και γι αυτό ελάχιστες φορές συμμετέχουμε στις συγκεντρώσεις που διοργανώνουν μόνο όταν συμμετέχει και πλατύς αντιφασιστικός κόσμος και δεν εκτίθενται στο λαό από την προβοκατόρικη βία που ξετυλίγεται με την ανοχή των διοργανωτών. Ωστόσο επειδή το ναζιστικό αυτό πογκρόμ αποτελεί τη χειρότερη ως τώρα κλιμάκωση της επίθεσης των ακραίων κανίβαλων μετά την καταδίκη τους, επειδή αυτή η επίθεση θορύβησε ιδιαίτερα τους δημοκράτες στον Πειραιά που αποτελεί το κέντρο βάρους της πολιτικής δουλειάς της οργάνωσης στο λεκανοπέδιο, και επίσης επειδή σύντροφοι μας ζουν στη συγκεκριμένη γειτονιά, κρίναμε ότι έπρεπε να είμαστε εκεί ιδιαίτερα για να μας αισθανθούν δίπλα τους σαν γείτονες τα συγκλονισμένα θύματα της επίθεσης.

Αυτή η επιλογή αποδείχθηκε σωστή καθώς η παρουσία των συντρόφων και συναγωνιστών μας πρόσθεσε μαχητικότητα, καθαρά συνθήματα που αντιστοιχούσαν στη στιγμή και λίγη περισσότερη μαζικότητα σε μια συγκέντρωση που είναι φανερό ότι υποτιμήθηκε στην πολιτική σημασία της από τον όπως αποδείχθηκε ηγεμονικά φερόμενο διοργανωτή της, που ήταν το ΕΚΠ, δηλαδή το ψευτοΚΚΕ. Οι δύο ομιλητές, ο κεντρικός σαν εκπρόσωπος του ΕΚΠ (Ξουράφης), και η εκπρόσωπος ενός τοπικού Συλλόγου Γυναικών (Μυρσίνη Κορωναίου), έδωσαν ελάχιστο βάρος στο γεγονός του πογκρόμ και στην πελώρια για τη δημοκρατία και τον

αντιναζισμό σημασία του, και δεν ανέφεραν την πακιστανική καταγωγή των τριών θυμάτων του πογκρόμ. Ουσιαστικά αφιέρωσαν όλο σχεδόν το χρόνο τους στο κάλεσμα του ΠΑΜΕ στο Πασαλιμάνι στις 4 του Νοέμβρη και στην απεργία στο λιμάνι του Πειραιά, ενώ επικεντρώθηκαν στην καταγγελία της ΕΕ σαν υπεύθυνης για το φασισμό, την πείνα και την καταπίεση των εργατών και μάλιστα ακόμα και αυτών στο κινέζικο γκέτο της ΚΟΣΚΟ!!! (<https://www.902.gr/eidisi/ergazomenoi-symmahia/276251/n-xoyrafis-ston-peiraia-ton-ergatogeitonion-kanenas-fasistas-den>)

Αμέσως μόλις τέλειωσαν οι δύο ομιλίες ξεκίνησαν από την Πλατεία της Αγίας Σωτήρας δύο πορείες σε αντίθετη κατεύθυνση. Η μία είχε επικεφαλής της το ΕΚΠ και τους πολιτικά αντίστοιχους φορείς του ψευτοΚΚΕ και η άλλη είχε επικεφαλής της τις δυνάμεις του ΚΕΕΡΦΑ, την Πακιστανική Κοινότητα Ελλάδας με τον γραμματέα της Τζαβίντ Ασλάμ.

Οι δύο χωριστές πορείες είχαν σαν αιτία τους την άρνηση του ΠΑΜΕ, οπότε του ΕΚΠ και των άλλων οργανώσεων του ψευτοΚΚΕ που ήταν εκεί, να δώσουν το λόγο στη συγκέντρωση στους υπολοίπους διοργανωτές και πάνω απ όλους στα θύματα της ναζιστικής επίθεσης! Σύμφωνα με την ανταπόκριση της τροτσικιστικής οργάνωσης «Εργατική Αντίσταση-Υποστηρίχτες της 4ης Διεθνούς»: «*η ηγεσία του Εργατικού Κέντρου δεν συμφώνησε σε άλλους/ες ομιλητές με αποτέλεσμα να μην μιλήσει ο Πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινότητας Τζαβίντ Ασλάμ!*»

(https://ergatikiantistasi.org/2021/11/?fbclid=IwAR03S4jJC3j2e7crtggr6u7cEHNjg_a-52m0IcrVelXvJqzIB-I7iNYsl),

ενώ και η ΠΕΝΕΝ κατήγγειλε το ΠΑΜΕ γιατί «*παραβιάζοντας κάθε δημοκρατική διαδικασία και δεοντολογία απέκλεισε να δοθεί ο λόγος σε μια σειρά αντιφασιστικές οργανώσεις οι οποίες έδωσαν δυναμικό παρόν*»

(<https://penen.gr/tem/12237->).

Και οι δύο αυτές πηγές αναφέρουν ότι το αποτέλεσμα του αποκλεισμού ήταν οι δύο χωριστές πορείες.

Η πορεία των μετωπικών οργανώσεων του ΚΕΕΡΦΑ και της Πακιστανικής Κοινότητας επέστρεψε μόνη της όταν τέλειωσε τη διαδρομή της στην πλατεία και πριν διαλυθεί μίλησαν στους συμμετέχοντες οι Τζαβίντ Ασλάμ και ο Π. Κωνσταντίνου. Ήταν φανερή η ένταση στην ομιλία του επικεφαλής της πακιστανικής κοινότητας για τον πρωτοφανή αποκλεισμό

ουσιαστικά των θυμάτων από την ομιλία στη συγκέντρωση.

Είναι φυσικό να περιμένει κανείς ότι οι σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ, ο 902, κλπ θα έκρυσαν από τα μέλη τους και το λαό ότι φίμωσαν ουσιαστικά τα θύματα της ναζιστικής επίθεσης καθώς και τις υπόλοιπες δυνάμεις που ήταν εκεί, καθώς και τις δύο πορείες κλπ. Το πιο δύσκολο είναι να κατανοήσει κανείς ότι αυτή τη συμπεριφορά του ψευτοΚΚΕ την έκρυσαν και τα βασικότερα έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα των πολιτικών φορέων που υπέστησαν το ποδοπάτημα.

Έτσι η έντυπη ΕΦΣΥΝ εξαφάνισε το γεγονός των δύο χωριστών πορειών παρόλο που είχε εκτεταμένο ρεπορτάζ και αναφορά σε όσους συμμετείχαν, όχι όμως στην Α.Π και στην ΟΑΚΚΕ. (Υπήρξε πάντως και ένα πρώτο ρεπορτάζ στην ηλεκτρονική σελίδα της ΕΦΣΥΝ μαζί με ξεχωριστή φωτογραφία του μπλοκ της Α.Π και της ΟΑΚΚΕ, το οποίο δεν αναπαράχθηκε στην έντυπη έκδοση). Επίσης η ανταπόκριση της «Εργατικής Αλληλεγγύης» του ΣΕΚ εξαφάνισε την είδηση για δυο πορείες όπως και την παρουσία της Α.Π και της ΟΑΚΚΕ. Το ΚΕΕΡΦΑ μέχρι τώρα που γράφεται αυτό το άρθρο δεν έχει ανταπόκριση από την πορεία!

Η παρουσία της Α.Π. και της ΟΑΚΚΕ σε αυτή τη συγκέντρωση στο πνεύμα της νέας φάσης του αντιναζιστικού κινήματος

Η Α.Π. και η ΟΑΚΚΕ ύψωσαν το πανώ τους με το σύνθημα:

ΤΑ ΤΑΓΜΑΤΑ ΕΦΟΔΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΗ – ΑΙΣΧΟΣ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΤΕ ΝΟΜΙΜΗ ΤΗ «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

Οι σύντροφοι κρατούσαν πλακάτ που έγραφαν, «*Να συλληφθούν οι ρατσιστές τραμπούκοι της Παλιάς Κοκκινιάς, «Η γειτονιά μας δεν σηκώνει ναζιστές», «Εκτός νόμου τώρα η «Χρ. Αυγή»*»

Οι σύντροφοι φώναζαν με ιδιαίτερα ένταση το σύνθημα του πανώ ενώ οι διοργανωτές του ΠΑΜΕ έκαναν τα πάντα για να μην ακουστεί ούτε ένα μη δικό τους σύνθημα ακολουθώντας την παλιά τους μέθοδο που τώρα έχουν τελειοποιήσει. Βάζουν πανίσχυρα ηχεία συναυλιών να παίζουν στη διαπασών μουσική και τη διακόπτουν μόνο για τους ομιλητές ή τους συνθηματολόγους τους. Παρόλα αυτά δεν μπόρεσαν να πνίξουν τα συνθήματά μας, με κύριο αυτό του πανώ και τα παρακάτω:

«ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΠΑΙΔΙΑ. ΞΕΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΤΑΓΜΑΤΑΣΦΑΛΙΤΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΙΑ»,

«ΚΡΥΨΑΝΕ ΤΗ ΔΙΚΗ ΑΠ ΤΙΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΙΣ, ΜΕΙΩΣΑΝΕ ΜΕ ΝΟΜΟ ΤΙΣ ΠΟΙΝΕΣ, ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΜΑΧΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙΣΤΕΣ», και το

- «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΡΑ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ».

Το μπλοκ μας δεν ακολούθησε καμιά από τις δυο πορείες, μιας και καμιά οργάνωση δεν την είχε προαναγγείλει και καμιά δεν προειδοποίησε κανέναν για τις προθέσεις της.

Θεωρούμε σαν ένα χαρακτηριστικό στοιχείο ότι μπαίνουμε σε μια νέα φάση αφύπνισης των δημοκρατικών συνειδητών των γεγονότων ότι άγνωστοι σε μας αντιφασίστες πλησίασαν το μπλοκ μας να μας πουν ότι το σύνθημα του πανώ ήταν αυτό που χρειαζόταν. Όπως αναφέρουμε σε κείμενο ανάλυσης της νέας φάσης στην πάλη με τους ναζιστές που δημοσιεύουμε σε αυτό το φύλλο, μόνο σήμερα με τη δραστήρια επανεμφάνιση των ναζιζδών μέσα στην κρατική και ουσιαστικά διακομματική αδιαφορία γίνεται φανερό ότι διαψεύεται η εκτίμηση αυτού που ονομάζουμε συνήθως καθεστωτικό αντιφασισμό και αντιναζισμό ότι η «Χρ. Αυγή» τέλειωσε. Οι αντιφασίστες αναζητούν τις αιτίες αυτής της τόσο σύντομης διάψευσης.

Είναι φυσικό που στη τοποθέτηση του που αναφέραμε παραπάνω ο Π. Κωνσταντίνου έδωσε το βάρος του στο να εξηγήσει την επανεμφάνιση των ταγμάτων εφόδου αποδίδοντας την κυρίως σε αντιθέσεις στους κόλπους της αστικής τάξης και τους κράτους της, ενώ διαβεβαίωσε τους διαδηλωτές ότι αν οι ναζιζδές δυναμώσουν κι άλλο θα κατεβεί το τεράστιο πλήθος των αντιναζιστών της μεγάλης περυσινής συγκέντρωσης στο Εφετείο και θα τους συντρίψει. Εδώ θα επισημάνουμε μόνο ένα πράγμα: Ένας πολύ βασικός λόγος που κατέβηκε αυτό το πελώριο ποτάμι εκείνη τη μέρα ήταν ότι σύσσωμη η αστική τάξη και τα ΜΜΕ της προαναγγείλαν την καταδίκη και το τέλος της «Χρ. Αυγής». Έτσι οι δημοκράτες βγήκαν κυρίως για να πανηγυρίσουν μια ακόμα απελευθέρωση της Αθήνας από έναν φασίστα Μινώταυρο μετά από την ιστορική του Οκτώβρη του 44 από τους ναζί και εκείνη του Ιούλη του 1974 από τη χούντα. Όμως αυτή εδώ ήταν μια προσποίηση απελευθέρωσης. Μια αληθινή απελευθέρωση θέλει πολύ πόνο και πολύ περισσότερη συσσώρευση γνώσης από το λαό. Αν αυτή η γνώση έρθει αρκετά νωρίς μπορεί να εμποδίσει μια τρίτη ανοικτή δικτατορία που ετοιμάζουν οι νέοι Χίτλερ στη χώρα μας. Αν όχι, τότε αυτή η δικτατορία θα αποκαλύψει μαζί με τους ανοιχτούς ναζί και εκείνους που επίσης θα ηγηθούν σε αυτήν και σήμερα κρύβονται μέσα στο αντιναζιστικό στρατόπεδο και μάλιστα συχνά σαν φανατικοί αντιφασίστες. Έτσι θα απελευθερωθεί η πολιτική δημοκρατία, η αριστερά και η κομμουνιστική επανάσταση από τον καρκίνο που τις κατατρώνει εδώ 65 χρόνια μετά την άνοδο του σοσιαλφασισμού στην εξουσία στην ΕΣΣΔ.

βέρνηση ΣΥΡΙΖΑ κυριολεκτικά πνίξαν τη δική χωρίς κανένα μαζικό αντιφασιστικό κόμμα ή κίνημα να κάνει ζήτημα το αίτημα για την υποχρεωτική μετάδοση έστω γραπτών διαλόγων, απολογίων, εξέτασης μαρτύρων, τη μεταφορά της ατμόσφαιρας της δίκης, και το βασικό δημοσιογραφικές αναλύσεις και πολιτικές συζητήσεις σαν στοιχειώδη απαίτηση διαρκούς αντιναζιστικής ενημέρωσης και πολιτικής διαφώτισης του λαού.

Είναι ακριβώς επειδή διακομματικά το πολιτικό καθεστώς δεν έκανε τίποτα για να αποκαλύψει την απανθρωπιά και κυρίως το βαθιά ξενόδουλο χαρακτήρα της ΧΑ όταν η ίδια κομπάζει ασταμάτητα για τον «πατριωτισμό» της στην νεολαία, που μπόρεσε χωρίς πολιτικές απώλειες να μην επιβάλλει καμιά αληθινά βαριά τιμωρία στους ναζί. Εννοείται βοηθήθηκε πολύ σε αυτό επειδή η πολιτική αγωγή της δίκης και μαζί της η «κινηματική» επίσης καθεστωτική ψευτοαριστερά που η πρώτη εκπροσωπούσε νομικά, μόνο ψιθυριστά ενημέρωσε τους αντιφασίστες ότι οι ποινές ήταν ασήμαντες σε σχέση με το έγκλημα. Τελικά το πολιτικό καθεστώς

εντελώς ανώδυνα για το ίδιο επέβαλε μόνο τόση ποινή όση το καθεστώς της Βαϊμάρης στο Χίτλερ ώστε να βγει αυτός τελικά πολιτικά ισχυροποιημένος μετά από τις φυλακές μέσα στη μεγάλη οικονομική κρίση.

Είναι χαρακτηριστικό ότι σύσσωμο το ελληνικό πολιτικό καθεστώς κανόνισε -με νομοθετικές αλλαγές της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, που τις κράτησε και η κυβέρνηση της ΝΔ και για τις οποίες δεν διαμαρτυρήθηκε το ψευτοΚΚΕ και μόνο λίγο οι εξωκοινοβουλευτικοί της πολιτικής αγωγής της δίκης- να βγάλει τους αρχιναζί το πολύ σε 3 χρόνια από σήμερα (ήδη βγήκε ο Πατέλης). Επίσης φρόντισε να μην βγει παράνομη σαν κόμμα η Χρ. Αυγή παρόλο που καταδικάστηκε σαν εγκληματική συμμορία, οπότε θα μπορεί να έχει κομματικούς πυρήνες παντού, με αυτό το όνομα ή άλλα ονόματα τουλάχιστον μέχρι να εκδικαστεί η έφεση η οποία επίτηδες δεν έχει αρχίσει να εκδικάζεται, ενώ η πρωτόδικη απόφαση δεν έχει καν καθαρογραφτεί. Επίσης φρόντισαν όσοι τους να κατεβαίνει η «Χρυσή Αυγή» ή το παράρτημα της- μέτωπο του Κασιδιάρη στις εκλογές, και να είναι υπο-

ψήφιοι της με όποιο κομματικό όνομα θέλουν οποιοδήποτε ναζι-τραμπούκοι της.

Το χειρότερο απ όλα είναι ότι όχι μόνο δεν ξεκίνησε, αλλά κιόλας από την εποχή της δήθεν εξάρθρωσης της συμμορίας δεν έγινε καν κωβέντα για την αποναζιστικοποίηση του κράτους, δηλαδή την εκκαθάριση κυρίως της αστυνομίας, αλλά και του στρατού από τους άφθονους χρυσαυγίτες και φίλους της ΧΑ που είχαν μέσα τους. Χαρακτηριστικά στο κόμμα, που το εκλογικό του κατέβασμα ο Κασιδιάρης προαναγγέλλει από την άνετη για τις επικουρινές φυλακή του, μισθάρουν 15 στελέχη απόστρατων του στρατού και της αστυνομίας χωρίς ο πολιτικός κόσμος να τους έχει καταγγείλει, και ούτε καν να θεωρεί άξιο σχολιασμού το γεγονός. Τέλος δεν άρχισε ποτέ κανένας έλεγχος και καμιά έρευνα εντός της δικαιοσύνης, γιατί επί τόσα χρόνια δεν κυνηγήθηκαν από αυτήν τα χιλιάδες ρατσιστικά πογκρόμ και ξυλοδαρμοί που καταγγέλλονταν σε όλη την Ελλάδα. Αλλά για ποιο έλεγχο των δικαστών μιλάμε όταν στην πιο προκλητική του κίνηση ως τώρα το πολιτικό καθεστώς προβίβασε σε

αντιεισαγγελέα του Αρείου Πάγου την εισαγγελέα της δίκης Οικονόμου που ζήτησε την αθώωση όλων των Χρυσαιγιτών!!! Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι ο «ελληνισμός» με τα δύο κράτη, το ελληνικό και το κυπριακό και ο πανταχού παρών υπουργός εξωτερικών του και δήθεν κυνηγός των ναζί Δένδιας δεν βγάζουν τσιμουδιά για το γεγονός ότι το παράρτημα της ναζιστικής συμμορίας στην Κύπρο έχει ανεβάσει σημαντικά τη δύναμη του στο κοινοβούλιο της.

Είναι φανερό για όσους θέλουν να βλέπουν κατάματα την πραγματικότητα ή δεν έχουν συμφέρον να την κρύβουν ότι ο φασισμός και ο ναζισμός δεν έχουν ανακόψει αλλά έχουν στο βάθος επιταχύνει την πορεία τους. Μάλιστα η χώρα μας, η περιοχή μας ιδιαίτερα, αλλά και η Ευρώπη ευρύτερα ετοιμάζεται να βυθιστεί σε μια περίοδο μεγαλύτερης σχετικής πολιτικής οπισθοδρόμησης, ακόμα και βαρβαρότητας, αν και από την άλλη μεριά και οι προοδευτικές αντιστάσεις θα αρχίσουν να δυναμώνουν, ιδιαίτερα μέσα στην πραγματική αριστερά.

ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΑΒ ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΘΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΗ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΗ ΣΩΣΕΙ!

Κάποτε ήταν το υπέρλαμπρο άστρο της ελληνικής βαριάς βιομηχανίας προχωρημένης τεχνολογίας, αλλά τώρα μετά από δεκαετίες συστηματικού σαμποτάζ από το ρωσόδουλο μπλοκ εξουσίας, κινδυνεύει να σβήσει οριστικά ή και να πουληθεί έναντι ευτελούς αντίτιμου σε κάποιο φίλο του ρωσοκινεζικού άξονα.

Η ΕΑΒ (Ελληνική Αεροπορική Βιομηχανία) που κάποτε ήταν από τις κορυφαίες στο είδος της παγκόσμια και απασχολούσε χιλιάδες εργαζόμενους σήμερα απασχολεί μόνο μερικές εκατοντάδες μόνιμους εργαζόμενους με εμπειρία και τεχνογνωσία στο αντικείμενο και αρκετούς χωρίς πείρα συμβασιούχους που πληρώνονται με ευτελείς για τη δουλειά που προσφέρουν μισθούς. Παρ' όλα αυτά η ΕΑΒ κατορθώνει να στέκεται ακόμη όρθια, αποκλειστικά χάρη στον αγώνα των εργαζομένων της.

Κάποτε οι κορυφαίοι κατασκευαστές αεροπλάνων του πλανήτη υπέγραφαν αποκλειστικά συμβόλαια μαζί της, σήμερα ο τελευταίος που απέμεινε-η Lockheed Martin -σιγά σιγά, αναθέτει φόρτο που αρχικά προοριζόντανε για την ΕΑΒ, σε τρίτες χώρες, προκειμένου να διασφαλίσει την απρόσκοπτη λειτουργία την γραμμής συναρμολόγησης των μαχητικών της αεροσκαφών, αντίθετα από τους αρχικούς της σχεδιασμούς που ήταν η αποκλειστική παραγωγή στην ΕΑΒ.

Ας δούμε πως ξετυλίχτηκε το κουβάρι της απαξίωσης σιγά σιγά.

Η ΑΠΑΞΙΩΣΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΓΝΩΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Δεν χωρά αμφιβολία ότι το πολυτιμότερο κεφάλαιο σε μια επιχείρηση είναι οι εργαζόμενοι της. Η ΕΑΒ είναι ένα εργοστάσιο έντασης εργασίας που ταυτόχρονα παράγει προϊόντα υπερυψηλής τεχνολογίας απaráμιλλης ποιότητας, που απαιτούν υψηλό επίπεδο τεχνογνωσίας κάτω από αυστηρές διαδικασίες ελέγχου της ποιότητας οι οποίες μάλιστα επιβλέπονται διαρκώς από τους κορυφαίους αεροναυπηγικούς οίκους. Στην ΕΑΒ αυτό σημαίνει ότι η οποιαδήποτε δουλειά, ακόμη και αυτή που μπορεί να φαίνεται μικρή ή απλή, χρειάζεται προσωπικό το οποίο όχι μόνο να την ξέρει, αλλά και να έχει την **αντίστοιχη πιστοποίηση από τον αντίστοιχο φορέα**. Για παράδειγμα για να βαφτεί ένα αεροπλάνο ή για να αδειάσουν τα καύσιμά του όταν πάει για επισκευή ή για να μεταφερθεί σε ένα υπόστεγο, όλα αυτά χρειάζονται τις σχετικές πιστοποιήσεις σε εργαζόμενους από τους αντίστοιχους κατασκευαστές για να μπορούν να πραγματοποιηθούν. Ένα μαχητικό αεροπλάνο κοστίζει δεκάδες εκατ. ευρώ για να αφήνεται σε μη πιστοποιημέ-

νο προσωπικό.

Το σαμποτάρισμα της ΕΑΒ φάνηκε με τον πιο δραματικό τρόπο στην αρχή της κρίσης το 2010 όταν ξεκίνησε η μεγάλη αιμορραγία των πιστοποιημένων, υψηλής εμπειρίας και ικανότητας στελεχών της χωρίς να αναπληρωθούν **ποτέ**. Ο λόγος που έφευγαν ήταν οικονομικός. Έφευγαν και έπαιρναν μια κάπως καλή σύνταξη με βάση τους σχετικά καλούς μέχρι τότε μισθούς τους και μπόνους. Ουσιαστικά δεν θέλανε να φύγουν, αλλά αναγκάστηκαν με τρόπο σε φυγή από τους σαμποταριστές που είτε σαν κυβερνήσεις, είτε σαν διοικήσεις διέγραφαν ένα ζοφερό μέλλον για την εταιρία και ουσιαστικά πρότειναν σε κάθε εργαζόμενο να δραπετεύσει πριν η κατάσταση χειροτερέψει προσφέροντας του κάποιους ευνοϊκούς όρους αποχώρησης αντί να του προσφέρουν ανάπτυξη της εταιρίας και ψηλότερες και πιο σταθερές αμοιβές. Αυτοί που κύρια έφυγαν ήταν **πιστοποιημένο προσωπικό**. Ουσιαστικά δηλαδή οι σαμποταριστές πριμοδοτούσαν την απαξίωση της ΕΑΒ στερώντας την από το έμπειρο προσωπικό της. Με την απώλεια αυτών των εργαζομένων, έκλεισαν ολόκληρα συνεργεία, τα οποία φυσικά δεν ξανάνοιξαν ποτέ.

Οι σαμποταριστές (οι σαμαροβενιζέλοι τότε) για να διώξουν τον κόσμο χρησιμοποίησαν τον όρο του μνημονίου για λιγότερους δημόσιους υπαλλήλους (οι μόνιμοι εργαζόμενοι στην κρατική ΕΑΒ είναι δημόσιοι υπάλληλοι) **παραβιάζοντας κατάφωρα και εξοργιστικά το πνεύμα αυτού του μνημονιακού όρου που ήταν να μειωθεί ο όγκος του πιο παρασιτικού τμήματος της κρατικής γραφειοκρατίας και όχι να μειωθεί ο όγκος των πιο απαραίτητων υπερεδικευμένων εργατών της ελάχιστης βαριάς βιομηχανίας υψηλής τεχνολογίας που είχε απομείνει στη χώρα!!!** Δηλαδή αυτοί οι εγκληματίες απαξίωσαν την ΕΑΒ, αντί να ελαττώσουν με πρόωρες συνταξιοδοτήσεις, μετατάξεις και λιγότερες προσλήψεις τους υπαλλήλους σε άλλους αντιπαραγωγικούς τομείς του Δημοσίου και να κρατήσουν και μάλιστα να αυξήσουν το προσωπικό της ΕΑΒ με υψηλούς μισθούς που έτσι και αλλιώς τους δικαιούνταν, όπως θα δούμε πιο κάτω. Το ότι ήταν έτσι, δηλαδή συνειδητό σαμποτάζ της ΕΑΒ, φάνηκε και στη συνέχεια επί της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, που στην ΕΑΒ εφαρμόζονταν ο νόμος 5:1

(δηλαδή για 5 αποχωρήσεις, να γίνεται 1 πρόσληψη), ενώ τα στοιχεία δείχνουν ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι στη χώρα συνολικά εκείνη την περίοδο αυξήθηκαν! Οι σαμποταριστές εφαρμόζαν τους όρους των μνημονίων στην παραγωγική ΕΑΒ και τους καταπατούσαν στο αντιπαραγωγικό Δημόσιο! Βέβαια, είχαν την δυνατότητα να πείσουν τους δανειστές ότι οι προσλήψεις προσωπικού στην ΕΑΒ σημαίνει μέγιστο του κύκλου εργασιών της, πράγμα που τελικά θα έφερνε και έσοδα μερικών δις ευρώ και στο δημόσιο και στην εταιρία. Ακόμα και στην απίθανη περίπτωση που οι δανειστές δεν δέχονταν μια τέτοια πρόταση, η οποία προφανώς τους συνέφερε οικονομικά, θα μπορούσαν οι ελληνικές κυβερνήσεις να το απαιτήσουν και να το επιβάλουν στο καθαρά πολιτικό επίπεδο μιας και θα είχαν μαζί τους την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη.

Με δεδομένη λοιπόν την χρεωκοπία, την βαθιά κρίση και κυρίως τα τερατώδη κρατικά μέτρα αποεπένδυσης σε προσωπικό, κανείς δεν μπορούσε να σταματήσει τους εργαζόμενους που ήθελαν να φύγουν, από το να συνταξιοδοτηθούν.

Αλλά και αν υποθέσουμε ότι κάποιοι επέβαλαν από τα έξω τις απολύσεις προσωπικού στην ΕΑΒ με δεδομένο το αντικείμενο και τη δυσκολία του και την υψηλή εξειδίκευσή που χρειάζεται, θα έπρεπε να καταρτιστεί ένα σχέδιο **σταδιακής** αποχώρησης, έτσι ώστε με νέες **μόνιμες** προσλήψεις οι υποψήφιοι προς αποχώρηση να μάθουν τη δουλειά και να μεταφέρουν την εμπειρία τους στους νεότερους προσλαμβανόμενους και να συνεχιστεί η εργασία στο εργοστάσιο χωρίς προβλήματα. Μάλιστα πάρα πολλοί από τους εργαζόμενους που έφευγαν δήλωναν ότι θα μπορούσαν να μείνουν να δουλέψουν και **τσάμπα σαν εκπαιδευτές ή και πιστοποιητές** προκειμένου να μάθουν οι νέοι. Φυσικά οι κουίσλιγκς σαμποταριστές ούτε να ακούσουν ήθελαν αυτήν την συγκινητική, κοινωνική και πατριωτική προσφορά. Ακόμα οι πιστοποιήσεις επίσης χάθηκαν γιατί ένα μέρος από το υψηλά ειδικευμένο προσωπικό της-που δεν έφυγε με συνταξιοδοτήσεις- έφυγε για άλλες χώρες, που έχουν πολύ υψηλότερες αποδοχές.

Οι πιστοποιήσεις θέλουν σχεδιασμό, απαιτούν ταξίδια στο εξωτερικό για εκπαίδευση και χρήματα που θα επενδύονταν για όλα αυτά. Με λίγα λόγια θα πρέπει να επαναληφθεί μια διαδικασία παρόμοια με τα πρώτα χρόνια λειτουργίας της επιχείρησης ώστε να τεθεί όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος της ΕΑΒ κάτω από την «ομπρέλα» διεθνών πιστοποιήσεων. Όμως με δεδομένη την υψηλή ποιότη-

τα των εργασιών στην ΕΑΒ και τα χρήματα που θα εισέπραττε οι αποσβέσεις θα απαιτούσαν μόνο ένα μικρό χρονικό διάστημα. Αυτό είναι το κλειδί για τη συνέχεια της λειτουργίας και της ανάπτυξης της ΕΑΒ από δω και μπρος. Αλλά αυτά τα κάνουν πατριωτικές κυβερνήσεις και τα ζητάνε πατριωτικά κόμματα που θέλουν να βγάλουν τη χώρα πραγματικά από την κρίση. Δυστυχώς, εκτός της προς το παρόν μικρής ΟΑΚΚΕ, τέτοια κόμματα στην Ελλάδα δεν υπάρχουν. Έτσι η ΕΑΒ αντί να απασχολεί πολλές χιλιάδες εργαζόμενους και να αποδίδει μερικές ποσοστιαίες μονάδες στο ΑΕΠ της χώρας, συμβάλλοντας τα μέγιστα στην ανάπτυξη της, τώρα βαδίζει στο δρόμο της καταστροφής.

Για παράδειγμα τα πολιτικά αεροπλάνα θέλουν μόνο πιστοποιημένους εργαζόμενους για οποιαδήποτε δουλειά επισκευής πάνω σε αυτά. Μάλιστα η ΕΕ θέλει παντού και για οτιδήποτε πιστοποιήσεις, δηλαδή καμιά δουλειά να μη γίνεται χωρίς ο εργαζόμενος να είναι πιστοποιημένος ότι την κατέχει. Αντίστοιχες πιστοποιήσεις δρομολογούνται και στα στρατιωτικά αεροσκάφη προκειμένου να υπάρχει καλύτερη συνεργασία μεταξύ των κρατών μελών της ΕΕ κάτω από κοινούς κανόνες ποιότητας. Οι κνίτες στο εργοστάσιο έλεγαν αφού τα λέει αυτά η ΕΕ, που είναι ιμπεριαλιστές δεν χρειάζεται να τα κάνει η ΕΑΒ, ενώ προβάλλουν το μόνιμο επιχείρημα τους ότι χρειάζεται ένα *πλαίσιο δθθεν εθνικής στρατηγικής*, δηλαδή μια εγχωρία εταιρεία ή ένα στρατιωτικό εργοστάσιο υπό καθεστώς προστατευτισμού.

Υπεκφυγές και απάτες στο όνομα του μαρξισμού

Πρόκειται για ελεεινές υπεκφυγές και απάτες του ψευτοΚΚΕ για να κρύψει κάτω από μαρξιστική και αντιιμπεριαλιστική γλώσσα την ακροδεξιά φιλοϊμπεριαλιστική γραμμή του της πρακτικής εναντίωσης σε κάθε ντόπια βιομηχανική ανάπτυξη ώστε η χώρα μας να γίνει αποικία του ρώσικου και του κινέζικου ιμπεριαλισμού. Γιατί οι καθοδηγητές του ψευτοΚΚΕ ξέρουν πολύ καλά ότι τα ψηλά κατασκευαστικά στάνταρ που προωθεί για όλες τις χώρες της ΕΕ, δηλαδή και για τις ιμπεριαλιστικές και για τις μη ιμπεριαλιστικές, δεν αποτελούν μια μορφή επιβολής της ιμπεριαλιστικής χώρας στην εξαρτημένη, αλλά τα στάνταρ που αντιστοιχούν στο ψηλό επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων του ιμπεριαλισμού, δηλαδή στο στάδιο του μονοπωλιακού καπιταλι-

σμού. Ο λενινισμός τονίζει ρητά ότι το ιμπεριαλιστικό στάδιο είναι πιο προοδευτικό από το προηγούμενο προμονοπωλιακό γιατί από αυτό πάνε πιο γοργά στη σοσιαλιστική κοινωνία, ακριβώς επειδή αυτό σημαίνει τη μέγιστη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και καταγγέλλει σαν αντιδραστική κάθε λογική επιστροφής στο προ-ιμπεριαλιστικό, προμονοπωλιακό στάδιο του καπιταλισμού που σημαίνει το να πάει πίσω ο τροχός της ιστορίας, οπότε και οι συνθήκες ζωής των μαζών και οι υλικό όροι της επανάστασής τους.

Μια ανάλογη βρώμικη σύγχυση προωθεί το ψευτοΚΚΕ σε ότι αφορά την ανεξάρτητη εθνική στρατηγική πολεμικής βιομηχανίας για να κλείσει την πιο βασική από τις ελάχιστες αμυντικές που υπάρχουν. Η συμμετοχή της χώρας μας στην παγκόσμια αγορά κατασκευής πολεμικών αεροσκαφών, αγορά τεχνολογικής αιχμής, δεν εμποδίζει την προσπάθεια που μπορεί και πρέπει να κάνει αυτή και κάθε άλλη της ΕΕ για μια ντόπια **πολιτικά** ανεξάρτητη πολεμική βιομηχανία. Αλλά πολιτικά ανεξάρτητη δεν σημαίνει και **τεχνολογικά** ανεξάρτητη εκτός αν θέλει να μείνει αμυντικά ακάλυπτη επί δεκαετίες και να κατασπαταλά στο μεταξύ πελώριους οικονομικούς πόρους για την επανανακάλυψη του τροχού. Γιαυτό άλλωστε κανένας απολύτως περιορισμός δεν υπάρχει από την ΕΕ να κατασκευάσει οποιαδήποτε χώρα μέλος της το δικό της στρατιωτικό υλικό, εφόσον αυτό προορίζεται για τη δική της αποκλειστική χρήση και δεν απευθύνεται στην ευρωπαϊκή αγορά με όρους κρατικής επιδότησης. Μια ανεξάρτητη πολιτικά Ελλάδα ακριβώς επειδή έχει αποβιομηχανοποιηθεί, ιδιαίτερα σε επίπεδο αιχμής, πρέπει να προμηθεύεται για πολλά χρόνια ακόμα τέτοια αμυντική τεχνολογία απ' έξω και με όρους πολιτικών και στρατιωτικών φιλικών σχέσεων αξιοποιώντας τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις. Μάλιστα πρέπει γιαυτό το λόγο να αξιοποιήσει τη μέγιστη τεχνολογική και κατασκευαστική συνεργασία ειδικά με χώρες δημοκρατικές, όπως είναι αυτές της ΕΕ που έχουν ενωθεί εθελοντικά και γιαυτό δεν κάνουν μέσα της ότι θέλουν οι ιμπεριαλιστές της. Αντίθετα η ενότητα με όρους δημοκρατικής συμμετοχής και των μικρών μη ιμπεριαλιστικών χωρών στις αποφάσεις μειώνει τις ιμπεριαλιστικές δυνατότητες της κάθε μιας ξεχωριστά. Αυτός είναι και ο λόγος που οι κατεξοχήν ιμπεριαλιστές κάθε τέτοιας χώρας της ΕΕ, οι φασίστες της, είναι εναντίον αυτής της Ένωσης. Οσο για το ότι σήμερα η χώρα μας μπορεί να συμμετέχει με την

ΚΑΜΙΑ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΔΕΝ ΑΝΑΒΕΙ 586 ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ ΣΧΕΔΟΝ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΧΩΡΑ- ΟΛΕΣ ΟΙ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΜΠΡΗΣΜΟ

**ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΟΧΟΠΟΙΗΣΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΟΥΝ
ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΜΠΕΙ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ
ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΕΜΠΡΗΣΜΟ ΓΙΑ ΝΑ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΑΜΕΣΑ ΤΙΣ ΑΝΕΜΟΓΕΝΝΗΤΡΙΕΣ ΩΣΤΕ Η ΧΩΡΑ ΝΑ ΕΞΑΡΤΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟ
ΡΩΣΙΚΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ**

Στα χέρια των δημοκρατών η αντίσταση στο εγκληματικό ρωσόδοιλο διακομματικό μπλοκ που καταστρέφει παραγωγικά τη χώρα και την οδηγεί στη δικτατορία και στην υποτέλεια

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 27/8/2021

Σε όλες τις τοποθετήσεις του ως σήμερα ο πρωθυπουργός Μητσοτάκης προτίμησε από την πρώτη στιγμή ως την τελευταία να αποδώσει τις καταστροφικές πυρκαγιές που έπληξαν τη χώρα στο φαινόμενο της κλιματικής αλλαγής παρά να τις αποδώσει στους άφθονους και πρωτοφανείς σε έκταση και σε αντίστοιχες συλλήψεις και μαρτυρίες εμπρησμούς. Το ίδιο ακριβώς έκανε και κάνει και ο επίσημος ΣΥΡΙΖΑ.

Αποδίδοντας σε ένα φυσικό φαινόμενο και όχι στους εμπρηστές την ευθύνη για τις πρωτοφανείς φετινές καταστροφές των περιουσιών και του φυσικού πλούτου της χώρας ο Μητσοτάκης και ο Τσίπρας μπορούν να ενοχοποιήσουν το δυτικόφιλο φιλοαναπτυξιακό τμήμα της κυβέρνησής της ΝΔ που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σχετίζεται με τη δασοπροστασία αλλά και με τα μεγάλα επενδυτικά σχέδια στην ύπαιθρο, ιδιαίτερα με τις ανεμογεννήτριες. Αυτό το τμήμα της ΝΔ δέχεται λυσσασμένα πυρά εδώ και 2 χρόνια από τους αρχισαμποταριστές κάθε εκβιομηχάνισης ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ, από το ψευτοΚΚΕ, τους φασίστες του Βελόπουλου, τους ναζήδες του Κασιδιάρη, τους αντιεμβολιαστές του Τράγκα και τους σοσιαλφασίστες του ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ, δηλαδή όλους τους ρωσόφιλους που έχουν σαν γενικό τους στόχο το γενικότερο οικονομικό και ειδικότερα το παραγωγικό σαμποτάζ και που γι αυτό το λόγο συναντιούνται και στο υγειονομικό σαμποτάζ στο κέλυφος της πανδημίας. Όλοι αυτοί μιλάνε κυρίως στα σόσιαλ μίντια δηλαδή στο χώρο της οργανωμένης, πολύ μαζικής και κυρίως ανώνυμης φασιστικής προπαγάνδας και για εμπρησμούς, για τους λόγους που θα δούμε παρακάτω, αλλά στις επίσημες τοποθετήσεις τους, ειδικά στις κεντρικές κοινοβουλευτικές (πχ στη συζήτηση για τις φωτιές στη Βουλή) η λέξη εμπρησμοί και εμπρηστές δεν υπάρχουν σχεδόν καθόλου.

Καταλαβαίνει κανείς εύκολα ότι αν δεν υπάρχουν εμπρησμοί και τις εκατοντάδες ταυτόχρονες πυρκαγιές τις προκάλεσε ειδικά στο πανελλαδικό ολοκαύτωμα του Αυγούστου ένα γνωστό φυσικό φαινόμενο, έστω και ακραίο, όπως είναι η κλιματική αλλαγή, φταίνε κυρίως τα αρμόδια τμήματα της κυβέρνησης που δεν πήραν τα μέτρα τους για να τις αντιμετωπίσουν, ενώ για ένα στρατό εμπρηστών φταίνε αυτοί που καθοδήγησαν αυτόν το στρατό και που οπωσδήποτε δεν ήταν φιλικό προς τις σχετικά φιλοαναπτυξιακές δυνάμεις της κυβέρνησης και κυρίως προς τις οποιοσδήποτε επενδύσεις αυτές προωθούσαν νομοθετικά και αδειοδοτικά. Αν δηλαδή το κύριο φταίξιμο ήταν των εμπρηστών ο Μητσοτάκης δεν θα ζήτηγε από την πρώτη στιγμή συνγνώμη για τις καταστροφές αφήνοντας ουσιαστικά ακάλυπτη την κυβέρνηση του και ειδικά το τμήμα της το υπεύθυνο για την πολιτική προστασία που είναι κόκκινο πανί για

τον ΣΥΡΙΖΑ και τους πιο ανοιχτούς φασίστες και σοσιαλφασίστες κιάλας από την πανδημία που κάθε πάλι εναντίον της, κυρίως την πάλι των μαζών, αυτοί με λύσσα υπονόμισαν. Πάνω απ όλα όμως ο Μητσοτάκης δεν θα ξεκινούσε έναν κύκλο εκκαθαρίσεων στην κυβέρνηση του προαναγγέλλοντας μέσα στο δασικό ολοκαύτωμα ουσιαστικό κυβερνητικό ανασχηματισμό τον οποίο ξεκίνησε αμέσως κάνοντας επιτόπου έναν μικρό ανασχηματισμό («διόρθωση» τον αποκάλεσε). Με αυτό τον ανασχηματισμό άφησε στα πόδια της αντιπολίτευσης τα πολιτικά κεφάλια δυο βασικών στελεχών που εκφράζανε στη Βουλή και στα ΜΜΕ αντίστοιχα τις γενικότερες κυβερνητικές αντιστάσεις στις επιθέσεις του ΣΥΡΙΖΑ δηλαδή εκείνα του Γεραπετρίτη και της Πελώνη (τους οποίους υποβίβασε αλλά δεν έδωσε εντελώς από την κυβέρνηση για να μην εκτεθεί πολύ για την προδοσία του).

Για να πετύχει όμως την πολιτική απόκρυψη μιας ιστορικού εύρους εμπρηστικής εκστρατείας ο πρωθυπουργός, έπρεπε να έχει την απόλυτη πολιτική κάλυψη της αντιπολίτευσης καθώς και την πρακτική κάλυψη της αστυνομίας. Μόνο με μια πολιτική διακομματική συμφωνία πάνω στην ασημαντότητα των εμπρησμών θα μπορούσε ομόφωνα να περάσει κυρίως στο κυβερνητικό τηλεοπτικό ρεπορτάζ και μετά στους κυβερνητικούς πολιτικούς αναλυτές η τερατώδης θέση του Μητσοτάκη ότι τα 45αρια του καύσωνα έκαναν εύφλεκτα τα δάση, δηλαδή ότι η κλιματική αλλαγή έκαψε ειδικά τόσο άσχημα την Ελλάδα όταν δεν έκαψε ούτε κατά προσέγγιση σε τέτοιο βαθμό όλες τις γειτονικές της χώρες. Πχ η Ιταλία κάηκε φέτος κατά 3,5 φορές περισσότερο από πέρσι, αλλά η Ελλάδα κατά 8,5. Όμως το πιο πολιτικό στοιχείο που αποκαλύπτει τον Μητσοτάκη και το διακομματικό απαρτά κορυφής που όλο μαζί στηρίζει πολιτικά την απόκρυψη-συγκάλυψη από τη μεριά του των εμπρησμών (και γι αυτό κανένα κόμμα δεν τον κατηγορεί για κάτι τέτοιο) είναι ότι και οι τρεις γειτονικές στη δικιά μας χώρες που υπέστησαν τον ίδιο περίπου καύσωνα και ταυτόχρονα πολύ μεγάλες πυρκαγιές, αλλά καμιά σαν της Ελλάδας, διαπιστώνουν ξεχωριστά η κάθε μία ότι οι πυρκαγιές σε αυτές είναι κατά συντριπτική πλειοψηφία τους προϊόν ανθρώπινης ενέργειας !!! Οι αρμόδιες διοικητικές αρχές της Βουλγαρίας, διαπίστωναν ότι η πλειοψη-

φία των 360 πυρκαγιών οφείλονταν σε ανθρώπινη ενέργεια. Ο αρχηγός της πυροσβεστικής της Βουλγαρίας, Νικόλα Νικόλοφ δήλωσε ότι το 93% των πυρκαγιών προκλήθηκε από ανθρώπινη δραστηριότητα και λόγω της ζέστης, της ξηρασίας και των ανέμων πήραν γρήγορα μεγάλες διαστάσεις (<https://www.naftemporiki.gr/story/1758019/boulgaria-duo-nekroi-kai-simantikes-katastrofes-se-dasikes-purkagies>). Στην Ιταλία τις ίδιες μέρες που ο Μητσοτάκης μιλούσε για την εμπρηστική του κλιματική αλλαγή ο υπουργός οικολογικής μετάβασης Τσινγκολάνι έλεγε στη Βουλή ότι «το 57,4% των πρόσφατων πυρκαγιών οφείλονταν σε εμπρηστές (σε δηλαδή σε εμπρησμούς από πρόθεση) και το 13,7% σε αποτέλεσμα αθέλητης ανθρώπινης δράσης (σε δηλ. εξ αμελείας)». Οι πολιτικές και πυροσβεστικές αρχές της Τουρκίας θεωρούν ότι η μόνη πυρκαγιά που προκάλεσε τις μεγάλες καταστροφές στην Τουρκία, αυτή της Αττάλειας είναι «πιθανά αποτέλεσμα εμπρησμού γιατί ξεκίνησε ταυτόχρονα σε τέσσερα σημεία».

Αντίστοιχα ισχύουν και για τις άλλες μεσογειακές χώρες που υπέστησαν το πλήγμα αυτού του καύσωνα. Ουδείς πετάχτηκε να πει ότι τις φωτιές τις προκάλεσε η κλιματική αλλαγή και απολύτως κανένας άλλος πρωθυπουργός δεν ενοχοποίησε για αυτές την κυβέρνηση του. Μάλιστα δημοσιεύτηκε ένα άρθρο στο CNN που προσπαθώντας να αποδείξει ότι είναι η κλιματική αλλαγή και όχι οι εμπρησμοί που προκάλεσαν τις καταστροφικές δασικές πυρκαγιές στη Μεσόγειο (λέγοντας πάντως ότι δεν τις ανάβει η ίδια η θερμότητα της ατμόσφαιρας αλλά απλά κάνει εύφλεκτο το δάσος), πρόβαλε σαν βασικό επιχείρημα του τη στάση του Μητσοτάκη ο οποίος σε αντίθεση με τις άλλες κυβερνήσεις της Μεσογείου δεν θεώρησε υπεύθυνους τους εμπρηστές, αλλά την κλιματική αλλαγή, και τον εκθειάζει για την ειλικρίνεια του να ρίξει ευθύνες και στη δικιά του κυβέρνηση για την κακή προετοιμασία της κατάσβεσης.

Η καθολική πολιτική κάλυψη των εμπρηστών και ο καίριος ρόλος σε αυτό της αστυνομίας του Χρυσοχοϊδη

Βέβαια οι καταχαρούμενοι οικολογούντες συντάκτες αυτού του άρθρου δεν ξέρουν ότι αυτή η σπάνια πρωθυπουργική «ειλικρίνεια» θα ήταν αδύνατη χωρίς την κατάλληλα καθολικά «ειλικρινή» αντιπολίτευση και τον κατάλληλα «ειλικρινή» πολιτικό προϊστάμενο της αστυνομίας που στις ελάχιστες δημόσιες εμφανίσεις του τις μέρες που οι εμπρηστές κατάκαιαν τη χώρα αυτός δεν είπε λέξη γι αυτούς. Ο Χρυσοχοϊδης ψέλλισε μόνο στο δεύτερο γύρο της φωτιάς που ξέσπασε στις

16/8 σε Λαυρεωτική και Βίλια - όπου οι αντίστοιχοι δήμαρχοι κατήγγειλαν επίμονα τους εμπρηστές - ότι οι αρμόδιες υπηρεσίες «διερευνούν τα αίτια» των εμπρησμών, λες και θα μπορούσαν να μην το κάνουν και κυρίως λες και μέσα στους αρμόδιους δεν ήταν πρώτος απ όλους ο ίδιος. Αυτή η στάση αποτελεί στην ουσία συγκάλυψη των εμπρηστών πιο χτυπητή και από εκείνη του πρωθυπουργού, απ' τη στιγμή που είχε ήδη προηγουμένα εκδηλωθεί ένας τεράστιος αριθμός πυρκαγιών ασυνήθιστης έκτασης και έντασης (π.χ. 586 πυρκαγιές μόνο στο διάστημα μεταξύ 1^{ης} και 8^{ης} Αυγούστου) που ξέσπασαν ταυτόχρονα και συντονισμένα σε διάφορες περιοχές της χώρας, και σε πολλές περιπτώσεις υπήρχε πληθώρα ευρημάτων και συλλαμβάνονταν άτομα ακριβώς για εμπρησμό (118 προσαγωγές κι απ' αυτές 18 συλλήψεις μόνο στο διάστημα 4-11/8), απ' τη στιγμή δηλ. που διαγράφηκε ξεκάθαρα ένα οργανωμένο σχέδιο για τον εμπρησμό όλης της χώρας.

Τον Χρυσοχοϊδη δεν τον έβαλε τυχαία σ αυτή την τόσο καίρια θέση ο πάντα φιλικός και συναινετικός απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ Μητσοτάκης. Αυτός ο μόνος αρχισαμποτάς κοινός για το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ ήταν κιάλας από τα 1985 ένας συνεπής λαλιωτικός, δηλαδή ένας πιστός φίλος του ψευτοΚΚΕ, και μετά το 1990 φίλος του εισοδιστικού αποσπάσματος του ψευτοΚΚΕ μέσα στη δυτικόφιλη αστική τάξη, το οποίο ονομάστηκε Συνασπισμός και αργότερα ΣΥΡΙΖΑ. Τον Χρυσοχοϊδη τον λάρπυξε το δυτικόφιλο τμήμα της ΝΔ επειδή νομίζει ότι πραγματικά εξάρθρωσε την εξόχως πολιτική στις δολοφονικές εκκαθαρίσεις της «17Ν» χωρίς να αναρωτηθεί ποτέ πως την πακέταρε ποινικά τόσο τέλεια, κόβοντας αποφασιστικά, με τη βοήθεια του Σημίτη και του Συνασπισμού, τις αστυνομικές, δικαστικές και δημοσιογραφικές έρευνες και κυρίως τις μαρτυρίες των μαζών που είχαν πάρει επικίνδυνο για το πολιτικό καθεστώς εύρος τις μέρες των συλλήψεων. Έτσι οι Χρυσοχοϊδης και Διώτης πέτυχαν τότε και η Δύση να καθυστερήσει αποφασιστικά για το ρόλο της Ελλάδας, όπως επεδίωκε ο Σημίτης και το πολιτικό σύστημα ώστε να βάλουν τη διχοτομημένη Κύπρο μέσα στην ΕΕ και έτσι να πετάξουν απ έξω την Τουρκία, και ποτέ να μην βρεθεί καμιά σχέση κανενός απολύτως ασύλληπτου επί δεκαετίες στελέχους της με τον κρατικό μηχανισμό και τον υπόλοιπο πολιτικό κόσμο, την ώρα που η φιλορώσικη πολιτική της ήταν η κύρια εθνική γραμμή.

Μόνο ένας υπουργός πολιτικός αρχηγός της αστυνομίας που θα ήθελε να προσφέρει

ΚΑΜΙΑ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΔΕΝ ΑΝΑΒΕΙ 586 ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ ΣΧΕΔΟΝ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΧΩΡΑ-ΟΛΕΣ ΟΙ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΜΠΡΗΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 9

μια τεράστια εκδούλευση στις αντικυβερνητικές δυνάμεις σήμερα δεν θα κινούσε γη και ουρανό για να κινήσει και να συλλάβει σε συνεργασία με τους πολίτες και με τις τοπικές δημοτικές αρχές τους εμπρηστές και να αποδείξει τον αποφασιστικό τους ρόλο στην πελώρια έκταση των καταστροφών, ακόμα και αν δεν μπορούσε να αποδείξει αστυνομικά ότι υπήρχε πολιτικό σχέδιο. Μάλιστα θα έκανε το εξής: Θα διέταξε μετά την πρώτη πανελλαδική ομοβροντία συλλήψεων αστυνομική έρευνα σε βάθος και θα καλούσε αυτός τις τοπικές δικαστικές αρχές και κυρίως την εισαγγελία του Αρείου Πάγου να διατάξουν παράλληλη δικαστική έρευνα για πιθανότατο πανελλαδικό σχέδιο εμπρησμών. Τέλος θα διευκόλυνε και τις έρευνες, όπως ξέρει πολύ να κάνει για τα ειδηχθή εγκλήματα που απασχολούν την κοινή γνώμη (εκτός από το οργανωμένο έγκλημα που σκανδαλώδη το αφήνει ατιμώρητο), δίνοντας πλατεία δημοσιότητα στις φωτογραφίες των πιασμένων επ' αυτοφώρω εμπρηστών καθώς και σε κάθε μαρτυρία σχετικά με αυτούς και θα ζητούσε από τους πάντες να πουν τι ξέρουν γι αυτούς με τη σχετική δικαστική έγκριση. Έτσι μόνο δεν θα σιωπούσαν τα δουλικά στις διακομματικές ομοφωνίες (όπως εδώ στη διακομματική ομοφωνία ότι οι εμπρησμοί δεν είναι το καθοριστικό ζήτημα σε σχέση με τις φετινές καταστροφές αλλά οι αδυναμίες της πυρόσβεσης) κανάλια, εφημερίδες και ειδησεογραφικές πύλες και θα ξεθάρρευαν οι δημοσιογράφοι τους να ασχοληθούν και να μάθουν περισσότερα για τους εμπρηστές και τις διασυνδέσεις τους.

Έτσι εξηγείται ότι σε αντίθετη γραμμή από εκείνη των Μητσοτάκη-Χρυσόχοϊδη και της αξιωματικής αντιπολίτευσης βρέθηκαν ελάχιστα στελέχη της ΝΔ όπως ο υφιστάμενος του Χρυσόχοϊδη Χαρδαλιάς που αναφέρθηκε σε εμπρησμούς, δηλώνοντας ωστόσο ότι πάνω σ' αυτό εκφράζει μόνο την προσωπική του γνώμη. Ουσιαστικά με αυτήν την τοποθέτηση του προσπάθησε να υπερασπίσει τον εαυτό του έστω στοιχειωδώς στη συνώνμη-πούλημα του αρχηγού του που αρνήθηκε ρητά να τον καλύψει αφήνοντας τον πολιτικό χώρο ελεύθερο στο ΣΥΡΙΖΑ να πάει να του δείξει την «ανθρωπιά» του στο νοσοκομείο, στο οποίο συνεισέφεραν για να τον στείλουν και οι δύο ενοχοποιώντας τον σαν υπεύθυνο της Πολιτικής Προστασίας για το καταστροφικό αποτέλεσμα του Μεγάλου Εμπρησμού. Ακόμα πιο ανοιχτά αντίθετη στη γραμμή συγκάλυψης των εμπρηστών και των εμπρηστών από τον Μητσοτάκη ήταν η στάση του περιφερειάρχη Αττικής Πατούλη που ήταν το μόνο κρατικό πολιτικό στέλεχος που έκανε λόγο για οργανωμένο σχέδιο εμπρησμών. Επίσης για εμπρησμούς μίλησαν αρκετοί δήμαρχοι σε Δήμους όπου μπήκαν φωτιές. Είναι φανερό ότι όχι μόνο καμία σοβαρή έρευνα για την ύπαρξη ενός τέτοιου εμπρηστικού σχεδίου δεν έγινε με πρωτοβουλία των Μητσοτάκη-Χρυσόχοϊδη, αλλά όποια γινόταν θα ήταν μόνο κόντρα στη γραμμή τους.

Η υπονόμευση της έρευνας του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Πλιώτα

Έτσι, στις 9/8 ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Β. Πλιώτας, που πρόσφατα είχε συγκροτήσει με το Χρυσόχοϊδη στο ζήτημα ακριβώς της ουσιαστικής αδιαφορίας από αυτόν για την πάταξη του οργανωμένου εγκλήματος, διέταξε τη σχετική έρευνα. Προηγούμενα μία κίνηση νομικών, η «Ένωση Ποινολόγων και Μαχόμενων Δικηγόρων», του είχε στείλει επιστολή δηλώνοντας ότι δεν θα αναλάβει την υπεράσπιση κανενός εμπρηστή, δήλωση που επικρίθηκε από τον φίλο-ΣΥΡΙΖΑ τύπο και οι εμπρηστές βρήκαν άφρονους δικηγόρους να τους στηρίξουν. Στην επιστολή της η Ένωση ζητούσε τον ορισμό ειδικού εφέτη

ανακριτή που θα μπορέσει να συντονίσει τις ενέργειες των εισαγγελικών και ανακριτικών υπαλλήλων «και κυρίως να συλλέξει και να διερευνήσει τη σύνδεση όλων των εμπρησμών και των εμπρηστών που έχουν συλληφθεί ή θα συλληφθούν στο μέλλον σε όλη την επικράτεια. Αυτός θα μπορέσει να διατάξει άμεσα όλες τις απαραίτητες νόμιμες ενέργειες που απαιτούνται, για να ληφθεί γενετικό υλικό από όλα τα ευρήματα, να διερευνηθούν τα στίγματα (κυψέλες και τριγωνισμός) των τηλεφώνων των συλληφθέντων και όχι μόνο, στις επίμαχες περιοχές, να αξιοποιηθεί βιντεοσκοπημένο υλικό από κάμερες ασφαλείας, να διερευνήσει οικονομικά στοιχεία, καθώς και να διατάξει άμεσα κάθε άλλη απαραίτητη ανακριτική ενέργεια» (Πρώτο Θέμα, 8/8). Ζήτησε δηλ. από τη Δικαιοσύνη να κάνει όσα θα έπρεπε να είχαν ήδη προετοιμάσει τόσο πολιτικά όσο και αστυνομικά οι Μητσοτάκης-Χρυσόχοϊδης. Όταν ο Πλιώτας κίνησε την έρευνα για πιθανό εγκληματικό σχέδιο εμπρησμών η αρχηγός του ΚΙΝΑΛ, η γνωστή μίαντας μεταβίβασης της γραμμής του ΣΥΡΙΖΑ στον κεντρικό χώρο, επέπληξε τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου συνιστώντας του να διευρύνει την έρευνα και στις ευθύνες του κρατικού μηχανισμού. Μετά από αυτή την επίπληξη ο τολμηρός αλλά κυβερνητικά και διακομματικά εντελώς ξεκρέμαστος εισαγγελέας περιέλαβε και τις ευθύνες του κρατικού μηχανισμού στην έρευνά του, δηλαδή περίπου αναγκάστηκε να εξισώσει τους εμπρηστές με το μηχανισμό που έσβηνε τις φωτιές, ενώ διευρύνει και παράλληλα έπινγε την έρευνα για ένα τεραστίων διαστάσεων ποινικό έγκλημα μέσα στην πολύπλοκη, πολιτικά ευάλωτη και χρονικά ατελείωτη απόδοση διοικητικών ευθυνών στον κρατικό μηχανισμό. Μόνο μετά από την πρωτοβουλία Πλιώτα, την αποδυνάμωση της και τις συλλήψεις πάνω από μιας ντουζίνας εμπρηστών ο Μητσοτάκης αναφέρθηκε για πρώτη φορά (στην πρώτη συνέντευξη του μετά την κατάσβεση) σε εμπρησμούς. Αλλά και σε αυτή την αναφορά περιορίστηκε να πει ξερά ότι γι αυτούς θα αποφανθεί η εισαγγελική έρευνα, όταν δηλαδή κανένα προγραμμαμένο κυβερνητικό στέλεχος δεν θα μπορεί να σωθεί από τους «ανασχηματισμούς» δηλαδή τις εκκαθαρίσεις που ετοιμάζει.

Εννοείται ότι, χάρη στη διακομματική συμφωνία κορυφής να μην αναζητηθούν οι εμπρηστές, όλη η πολιτική συζήτηση έφυγε από το κεντρικό ζήτημα του ποιος έκανε και γιατί έκανε όλη τη χώρα στο σημαντικό μεν αλλά δευτερεύον σε σχέση με αυτό ζήτημα του ποιος έφταξε που η αντιτυρική άμυνα δεν εμπόδιζε το εύρος της καταστροφής. Βέβαια και εκεί ο Μητσοτάκης άφησε το πλεονέκτημα στην αντιπολίτευση, γιατί ειδικά το ψευτοΚΚΕ αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν τα δύο κόμματα που πρωτοστατήσανε στη δημιουργία των δυο πιο μεγάλων μεταπολιτευτικών πληγών της ελληνικής πυρόσβεσης: α) στο πρωτοφανές στην Ευρώπη χτύπημα του οργανωμένου πραγματικού μαζικού εθελοντισμού (χωρίς ηθική και πολιτική εξαγορά των εθελοντών με τις μοριοδοτήσεις κλπ) και β) στην παρεμπόδιση από τα Δασαρχεία αλλά ουσιαστικά και από τη νομοθεσία της δημιουργίας αντιτυρικών ζωνών. Είναι αυτά τα δύο συμπαιγνός ρωσόδουλα στην ηγεσία τους και γιαυτό σαμποταριστικά κόμματα που ματαιώναν πάντα σε συνεργασία με τους ρωσόδουλους πρωθυπουργούς σαν τους Καραμανλή τον Β', τον Α. και Γ. Παπανδρέου, τον Σημίτη, τον Σαμαρά και βέβαια τον δικό τους Τσίπρα τις δειλές απόπειρες κάποιων πατριωτικών και δημοκρατικών πολιτικών τάσεων των δύο βασικών κομμάτων της ντόπιας αστικής τάξης, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ αλλά και πολλών αυτοδιοικήσεων, όπως και όλες τις προσπάθειες από τα κάτω για μαζικό εθελοντισμό και αντιτυρικές ζώνες.

Το να αρνείται ο ΣΥΡΙΖΑ τον αποφασιστικό

ρόλο των εμπρηστών, ακόμα και την ύπαρξη τους, οπότε να τους προστατεύει έτσι πολιτικά και ποινικά δεν είναι κάτι το περίεργο ιδιαίτερα όταν ο ΣΥΡΙΖΑ προκλητικά και επίσημα καταγγέλλει σαν αθωωτική των χειρισμών της κυβέρνησης αυτήν την εξήγηση για τις πυρκαγιές, γράφοντας στη μετωπική του εφημερίδα ΕφΣυν στις 10/8 ότι η κυβέρνηση «επιχειρεί να πετάξει το μπαλάκι στους εμπρηστές-φαντομάδες». Ακόμα λιγότερο είναι αυτό περίεργο, αφού πρόκειται για το πιο αδίστακτο κόμμα της μεταδικτατορικής Ελλάδας όταν έχει φτάσει στο σημείο να οργανώνει πρωτοφανείς σκευωρίες και προβοκάτσιας για να εξοντώσει τους πολιτικούς αντιπάλους του (Νοβάρτις), και τελικά να γίνεται πολιτικός και ποινικός προστάτης του εγκληματικού λούμπεν. Φρόντισε μάλιστα ειδικά πριν πέσει από την κυβέρνηση να μετατρέψει τους συνειδητούς εμπρησμούς από κακουργήματα σε πλημμελήματα αρκεί να μην αφορούν πολύ εκτεταμένες πυρκαγιές ή προκαλούν νεκρούς.

Το περίεργο είναι ότι ο ίδιος ο πρωθυπουργός κρύβει τους εμπρησμούς από τα μάτια του λαού σαν τη βασική αιτία των πυρκαγιών οπότε κάνει την κυβέρνηση του και το κόμμα του εντελώς ευάλωτο στην αντιπολίτευση. Το χειρότερο είναι ότι προδίνει κυριολεκτικά το κόμμα του όταν δεν απαντάει όπως πρέπει στους φασίστες και σοσιαλφασίστες, που λένε ότι οι πυρκαγιές πράγματι οφείλονται σε εμπρησμούς που γίνονται όμως για να εξυπηρετούν τα επενδυτικά συμφέροντα που εκπροσωπεί η κυβέρνηση. Δεν τους απαντάει δηλαδή ότι οι εμπρησμοί εξυπηρετούν τα δικά τους κινήματα ενάντια στις επενδύσεις, ιδιαίτερα ενάντια στις ανεμογεννήτριες.

Ανοιχτά αυτό το λένε ο Βελόπουλος, ο ναζιΚασιδιάρης, το αντιεμβολιαστικό κόμμα Τράγκα-Πετράκου («Ελεύθεροι Άνθρωποι»), η «κίνηση» του αντιεμβολιαστή Βόβολη («Ελεύθεροι Ξανά»), ο ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το πιο μαζικό ρεύμα βάσης στον ΣΥΡΙΖΑ, το οποίο ανεπίσημα αλλά με σαφήνεια αντιπροσωπεύει ο Πολάκης. Αυτός είναι στην πραγματικότητα ένας απλός μεταφορέας της βαθιάς, σοσιαλφασιστικής, γραμμής της συμμορίας Τσίπρα στην κομματική βάση, ενώ η επίσημη γραμμή που συνήθως την εκφράζει ο ίδιος ο Τσίπρας προορίζεται για το τύφλωμα των αστοφιλελεύθερων που είναι πρόθυμοι να βλέπουν τον ΣΥΡΙΖΑ σαν δυτικόφιλο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, δηλαδή όχι σαν κόμμα των κνιτών του αλλά σαν συνέχεια του «Κ»ΚΕ εσωτερικού και κληρονόμο του εκσυγχρονιστικού ΠΑΣΟΚ. Αυτού του είδους οι φιλελεύθεροι προκειμένου να βλέπουν πρωθυπουργό τον «δικό τους» Μητσοτάκη είναι διατεθειμένοι να δεχθούν ακόμα και μια συγκυβέρνηση της ΝΔ με τον ΣΥΡΙΖΑ την αναγκαιότητα της οποίας εδώ και χρόνια υποστηρίζει στη ΝΔ ο Καραμανλής ο Β' ο ανηψιός.

Στην πραγματικότητα ο πολιτικός και ιδεολογικός επικεφαλής όλων των κινήματων ενάντια στις επενδύσεις, ιδιαίτερα ενάντια στις ανεμογεννήτριες και ο μαζικότερος προπαγανδιστής της γραμμής ότι τους εμπρησμούς στα δάση τους χρειάζονται οι επενδυτές είναι το ψευτοΚΚΕ. Μόνο που αυτή τη δουλειά την κάνει πιο καλυμμένα από τους εξωκοινοβουλευτικούς φαιο-«κόκκινους». Έτσι στη συζήτηση στη Βουλή ο Κουτσούμπας δεν είπε ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΛΕΞΗ για εμπρησμούς όχι μόνο γιατί θα έπρεπε να καλέσει σε έρευνες και στην τιμωρία των εμπρηστών, πράγμα που ποτέ δεν κάνει, αλλά γιατί στην προκειμένη περίπτωση όπου κρίνεται το εύρος και το βάθος του ανασχηματισμού, δηλαδή των εκκαθαρίσεων μέσα στην ΝΔ, το ψευτοΚΚΕ δεν θέλει να ξυπνήσει στη βάση της ΝΔ το ερώτημα γιατί τους αποσιωπά ο Μητσοτάκης. Όμως στον κομματικό τύπο, που απευθύνεται στα μέλη

και στις κοντινές του επιρροές δίνει κεντρικό βάρος στους εμπρησμούς, λέγοντας ότι οι επενδύσεις «ενοούνται αντικειμενικά» από αυτούς ή ότι επίτηδες οι φιλοεπενδυτικές κυβερνήσεις δεν παίρνουν μέτρα για μια αποτελεσματική πυρόσβεση. Ιδιαίτερα στις περιοχές των ανεμογεννητριών και στα σοσιαλ μίντια εκεί όπου ζυμώνει με ένταση προχωράει ακόμα παρακάτω και μάλιστα αφήνει τα τοπικά στελέχη του να λένε ποιοι και γιατί βάζουν τις φωτιές διακινώντας εντυπωσιακά βίντεο όπου δημοτικοί του σύμβουλοι προβλέπουν τις πυρκαγιές της Εύβοιας που θα βάλουν οι επιχειρηματίες των ανεμογεννητριών!!!* Είναι τελικά το ψευτοΚΚΕ και ο αληθινός πολακικός ΣΥΡΙΖΑ που χτυπάνε με τόση ένταση και αποτελεσματικότητα τους περιβαλλοντικούς νόμους, τα αναπτυξιακά χωροταξικά και τις άδειες για τις επενδύσεις.

Απέναντι σε αυτούς που μιλάνε για εμπρησμούς αποκαλύπτεται πιο καθαρά η προδοσία Μητσοτάκη

Τι θα απαντούσε ένας στοιχειωδώς έντιμος πρωθυπουργός στην κατηγορία ότι οι πυρκαγιές ενοούνται τις επενδύσεις, την κυβερνητική περιβαλλοντική νομοθεσία που τις διευκολύνει, και ειδικά ενοούνται την αδειοδότηση και την εγκατάσταση ανεμογεννητριών; Τι θα έκανε μάλιστα όταν αυτή η κατηγορία έχει πια αποκτήσει σημαντική πολιτική δύναμη γιατί είναι η μόνη εξήγηση που προτείνεται μαζικά στο λαό γι αυτό που βλέπει, ότι δηλαδή τη χώρα την καίνε εμπρηστές και ότι δεν μπορεί ένα ακραίο φυσικό φαινόμενο να βάζει 100 πυρκαγιές κάθε μέρα όπως διατείνεται ο πρωθυπουργός. Δηλαδή κάθε απλά φυσιολογικός πρωθυπουργός που δεν δεχόταν ότι ηγείτο μια φιλοεμπρηστική κυβέρνηση, ειδικά μετά από τόσες συλλήψεις και προσαγωγές υπόπτων για εμπρησμούς και χιλιάδες μαρτυρίες πολιτών για εμπρηστές και τεκμήρια εμπρησμών (μέσα μόνο σε 15 μέρες έγιναν 53 συλλήψεις εμπρηστών, <https://www.protothema.gr/greece/article/1153453/foties-xeperasantis-50-oi-sullipseis-ebriston-epinlithikan-roines-fulakisis/>), θα εγκατέλειπε την αρχική του ερμηνεία περί κλιματικής αλλαγής και θα απαντούσε επιμένοντας ασταμάτητα μαζί με όλη την κυβέρνηση και όλα τα φιλικά της ΜΜΕ και με όλους τους φίλους της στο διαδίκτυο ότι οι πυρκαγιές ακριβώς «αντικειμενικά», όπως διατυπώνεται την κατηγορία το ψευτοΚΚΕ και με λιγότερες προφυλάξεις οι άλλοι φαιο-«κόκκινους», ενοούνται μόνο εκείνους τους ίδιους, γενικά όσους δεν θέλουν τις επενδύσεις και ειδικά όσους δεν θέλουν τις εγκαταστάσεις ανεμογεννητριών. Δηλαδή θα αντεπιτιθόταν στους ορκισμένους εχθρούς των ανεμογεννητριών και θα τους κατηγορούσε ότι αναμφίβολα οι πυρκαγιές ενοούνται πρώτα απ όλους αυτούς τους ίδιους και τα κινήματά τους ακριβώς γιατί ματαιώνουν την εγκατάσταση ακόμα και αδειοδοτημένων ανεμογεννητριών και γενικότερα πάνε πίσω τα κυβερνητικά νομοθετήματα που διευκολύνουν τις επενδύσεις. Γιατί όλες οι επενδύσεις, και οι εγκατεστημένες, πόσο μάλλον αυτές που είναι σε διαδικασία έγκρισης, ματαιώνονται αυτόματα μόλις το έδαφος στο οποίο σχεδιάζεται να γίνουν κηρύσσεται καμμένο και αναδασωτέο, ακόμα και αν δεν ήταν δάσος, οπότε πρέπει να γίνουν εξ αρχής οι χαρακτηρισμοί για το αν ο χώρος του έργου είναι δασικός ή όχι και να βγουν από την αρχή νέες άδειες σε μια πολύ μακρόχρονη διαδικασία και μάλιστα γεμάτη με ενστάσεις και προσφυγές των αντιεπενδυτικών κινήματων, που όσο μια κυβέρνηση δεν απαντάει στις κατηγορίες τους θα έχουν τον πολιτικό άνεμο στα πανιά τους. Αυτή η διαδικασία είναι ιδιαίτερα επιβαρυντική περισσότερο από τις άλλες επενδύσεις ειδικά για τις ανεμογεννήτριες επειδή χάνεται το ειδικό πλεονέκτημα τους ότι η εγκατάστασή τους, με απόφαση του ΣΤΕ, επιτρέπεται και μέσα στα δάση. Όμως άπαξ και το δάσος

καεί και η δικιά τους έγκριση, όπως κάθε άλλου έργου ξεκινάει από την αρχή, κυρίως για ένα λόγο. Γιατί μέρος της άδειας για να μπει μια ανεμογεννήτρια είναι να ανοίξει ένας δασικός δρόμος ώστε να μεταφερθεί το μακρύ πτερύγιο της ανεμογεννήτριας στη βάση της. Αλλά αυτός ο δρόμος, ιδιαίτερα στις κλειστές στροφές του πρέπει να είναι αρκετά φαρδύς για να περάσει το πτερύγιο. Στις κανονικές περιστάσεις ο αναγκαίος δρόμος εγκρίνεται μαζί με την ανεμογεννήτρια και πολύ σωστά γιατί ο δασικός δρόμος, ιδίως όταν είναι φαρδύς λειτουργεί σαν μια σωτήρια αντιπυρική ζώνη. Με την πυρκαγιά όμως κάθε έγκριση δασικών δρόμων σταματάει αυτόματα και είναι απίθανο οι ανεμογεννήτριες να εγκριθούν πόσο μάλλον αν οι κάτοικοι χάρη στην προπαγάνδα των φαιο-«κόκκινων» πιστεύουν ότι οι επενδυτές και όχι οι αντιεπενδυτές επωφελοούνται από τις φωτιές.

Κι όμως ο Μητσοτάκης όχι μόνο δεν αντέστρεψε την επίθεση που δεχόταν από τους σαμποταριστές κάθε παραγωγικής ανάπτυξης και ιδιαίτερα των ανεμογεννητριών η κυβέρνηση του αλλά ήταν ο ίδιος τον Ιούνη δηλαδή πριν από τις μεγάλες πυρκαγιές της Εύβοιας, και αμέσως μετά τη μεγάλη πυρκαγιά του Αλεποχωρίου που δήλωνε, ικανοποιώντας τα κινήματα των σαμποταριστών και διευκολύνοντας τους εμπρησμούς που «αντικειμενικά» τους βοηθάνε: «Υπάρχουν ορεινοί όγκοι στους οποίους δεν υπάρχουν δρόμοι, στους οποίους δεν θα γίνουν δρόμοι καινούργιοι. Απλά δεν θα γίνουν δρόμοι. Δεν θα γίνουν δρόμοι καθόλου όμως. Δεν θα γίνουν δρόμοι ούτε για ανανεώσιμες ούτε για ορεινή κτηνοτροφία». Επίσης έκανε λόγο για μια νέα «λογική χωροθέτησης» σύμφωνα με την οποία, «οι μεγάλες ανεμογεννήτριες θα πάνε σε περιοχές που οι τοπικές κοινωνίες τις αντιμετωπίζουν πιο θετικά» δηλαδή θα ικανοποιήσει κάθε τοπικό κίνημα που θέλει να τις διώξει.

Έτσι προανάγγειλε την αλλαγή προς το χειρότερο του περιβαλλοντικού νόμου και του νόμου για τις ΑΠΕ που είναι κόκκινα πανιά για το ψευτοΚΚΕ αλλά και για τον «όλο» ΣΥΡΙΖΑ που ο Χατζηδάκης είχε ψηφίσει ή προωθήσει, και γι αυτό εκπαρθυρώθηκε από τον Μητσοτάκη παίρνοντας τη θέση του επίσης εκπαρθυρωμένου γιατί δυσχερασε το ψευτοΚΚΕ Βρούτση. Αυτόν τον αποκεφάλισε εντελώς γιατί δεν αναγνώρισε τις φασιστικές πραξικοπηματικές απόπειρες του ψευτοΚΚΕ να διαλύσει τη ΓΣΕΕ.

Δείχνοντας συνέπεια στη φιλοσαμποταριστική και φιλο-ψευτοΚΚΕ του γραμμή ο Μητσοτάκης είτε τα ίδια και χειρότερα αμέσως μετά τον Μεγάλο Εμπρησμό του Αυγούστου επιβραβεύοντας όσους επωφελοούνται από τους εμπρησμούς για να ματαιώνουν επενδύσεις.

Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει κανένα άλλο ζήτημα όσο αυτό των ανεμογεννητριών όπου αυτός ο ψευτοφιλελεύθερος αποκαλύπτεται σαν αρχισαμποταριστής, φίλος των ρωσόδουλων και προδότης του κόμματός του. Γιατί εδώ αποδεικνύεται (όπως θα δούμε παρακάτω) ότι δεν αποφάσισε να στερήσει τη χρεωκοπημένη Ελλάδα από τη χρήση των φτηνών και άφθονων λιγνιτών της 10 χρόνια πριν το κάνει η Γερμανία με τους δικούς της γαιάνθρακες, για να πρωτοστατήσει στην πάλη ενάντια στην κλιματική αλλαγή όπως ισχυρίζεται αντικαθιστώντας τον λιγνίτη με τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, αλλά για να υλοποιήσει και τις ΑΠΕ οπότε τελικά να χτυπήσει βαθιά την ηλεκτροπαραγωγική επάρκεια της χώρας και να την εξαρτήσει όσο ποτέ από τη ρώσικη υπερδύναμη και το πανάκριβο φυσικό αέριο. Αποδείχθηκε πριν ένα μόλις μήνα ότι ο Μητσοτάκης όχι μόνο αντάμειψε τους εμπρησμούς, όχι μόνο επέτρεψε στους εμπρηστές να τους χρησιμοποιούν σαν μέγιστο πολιτικό όπλων των κινήματων κατά των ανεμογεννητριών, αλλά ο ίδιος πρωτοστάτησε και χτύπησε ενεργητικά και εντελώς απρόκλητα την εγκατάσταση των ανεμογεν-

νητριών και γενικότερα όλων των ΑΠΕ όταν πέρασε στη Βουλή στις 23 του Ιούλη (10 μέρες πριν τους μεγάλους εμπρησμούς) παρά τις μεγάλες αντιδράσεις από τους ντόπιους και πανευρωπαϊκούς συνδέσμους των ΑΠΕ, έναν νόμο του Σκρέκα ο οποίος τουλάχιστον ως τις 31 του Δεκέμβρη του 2021 μπλόκαρε όλα τα έργα αποθήκευσης της ηλεκτρικής ενέργειας που παράγουν οι ανεμογεννήτριες και γενικότερα οι ΑΠΕ για να αποδειχθεί για μια ακόμα φορά γιατί εκπαρθυρώθηκε ο Χατζηδάκης από το ΥΠΕΝ.

Τα έργα αποθήκευσης που συνοδεύουν παντού στον κόσμο τις ΑΠΕ έχουν το εξής στρατηγικό νόημα: Επειδή οι ανεμογεννήτριες δεν δουλεύουν όταν υπάρχει άπνοια και τα φωτοβολταϊκά δεν παράγουν ρεύμα όταν έχει συννεφιά τις αντικαθιστούν σε αυτές τις περιπτώσεις κάποιες σταθερές ηλεκτροπαραγωγικές πηγές, ανεξάρτητες από τον καιρό. Τέτοιες είναι οι μονάδες λιγνιτοπαραγωγής που ο Μητσοτάκης έχει δεσμευτεί να τις κλείσει ως το 2023. Τέτοια είναι τα φράγματα που είναι ελάχιστα γιατί έχουν σαμποταριστεί με μανία από τους ρωσόδουλους τα τελευταία 30 χρόνια (πχ φράγμα Μεσοχώρας μαζί με την εκτροπή του Αχελώου). Κάτω από αυτές τις συνθήκες η μόνη λύση για την Ελλάδα για επάρκεια ρεύματος από εσωτερικές πηγές, όταν δεν θα δουλεύουν οι ΑΠΕ θα είναι οι μονάδες που δουλεύουν με το ρώσικο φυσικό αέριο. Για να έχει λοιπόν ρεύμα η χώρα μας όταν δεν δουλεύουν οι ΑΠΕ πρέπει αυτό που παράγουν όταν λειτουργούν να αποθηκεύεται κάπου και να δίνεται στην κατανάλωση εκείνες τις στιγμές. Άλλωστε χωρίς την αποθήκευση το ρεύμα των ΑΠΕ πάει χαμένο όταν σε περιόδους χαμηλής ζήτησης ρεύματος δεν καταναλώνεται. Έτσι γίνεται πανάκριβο και οι ανεμογεννήτριες οικονομικά ασύμφορες οπότε η εγκατάστασή τους τερματίζεται. Η ενεργειακή αποθήκευση στις ανεμογεννήτριες γίνεται με κατασκευή μικρών φραγμάτων που αυτές τα γεμίζουν με νερό όταν δουλεύουν. Αυτά τα φράγματα στην άπνοια μετατρέπονται σε υδροηλεκτρικά φράγματα. Αυτοί είναι οι περίφημοι υδροταμιευτήρες που την κατασκευή τους εμπόδιζε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και, από την πρώτη στιγμή συνεχίζει να εμποδίζει με μεγάλη συνέπεια η κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Διαπιστώνουμε από τα παραπάνω ότι πάνω στις ανεμογεννήτριες και κυρίως πάνω στους εμπρησμούς ενώνεται με έναν εκπληκτικά αρνητικό τρόπο όλη η ελληνική κοινοβουλευτική πολιτική ηγεσία, απλά με δυο διαφορετικές μορφές. Η μία μορφή, η κυρίαρχη σε αυτή τη φάση που εμφανίστηκε στη Βουλή ακόμα και από τα δύο κόμματα που μιλάνε έξω από τη Βουλή για εμπρησμό, δηλαδή από το ψευτοΚΚΕ και από την «Ελληνική Δύση» είναι ότι δεν υπάρχουν εμπρησμοί και φταίει η κυβέρνηση που είναι ανίκανη να σβήσει τις φωτιές και η άλλη μορφή που ζυμώνεται στρατηγικότερα και διαμορφώνει συνειδήσεις σε όσους ψάχνουν για απαντήσεις πολύ λιγότερο προς την επανάσταση και πολύ περισσότερο προς το φασισμό είναι ότι υπάρχουν εμπρησμοί και φταίει ακόμα περισσότερο η κυβέρνηση κυρίως γιατί οι εμπρηστές είναι οι φίλοι της επενδυτές των ανεμογεννητριών υπέρ των οποίων νομοθετεί. Και οι δυο αυτές μορφές ενώνονται στην πράξη στα βασικά: 1. Σε άμεσο επίπεδο σαμποτάρουν η πρώτη στην πράξη και η δεύτερη στα λόγια τις ανεμογεννήτριες καθώς αδυνατίζουν και οι δυο πολιτικά την κυβέρνηση προετοιμάζοντας τις εκκαθαρίσεις των δυτικόφιλων αναπτυξιακών μέσα της που κατηγορούνται ότι δεν μπορούν ή δεν θέλουν να σβήσουν τις φωτιές, 2. Και πάνω απ όλα οι φορείς και των δυο είναι σκανδαλωδώς αδιάφοροι, δηλαδή καλύπτουν πολιτικά αλλά και ποινικά τους εμπρηστές που έχουν συλληφθεί ή θα συλληφθούν και με τίποτα δεν ζήτησαν ούτε επιτήρηση των δασών ενάντια τους, ούτε αύξηση των μειωμένων από τον ΣΥΡΙΖΑ ποινών.

Η ένωση αυτών των δυο μορφών εκδηλώ-

νεται τελικά σε ένα πολιτικό ενιαίο σαμποταριστικό μέτωπο ενάντια στα τμήματα εκείνα της ντόπιας ευρωπαϊκόφιλης αστικής τάξης που θέλουν την ανάπτυξη της παραγωγής. Αυτό είναι στην ηγεσία του ένα κίνημα υπέρ του ρωσοκινέζικου νεοχιτλερικού Άξονα που σε γενικές γραμμές επιζητάει σήμερα πάνω απ όλα πολιτικές εκκαθαρίσεις της στοιχειωδώς και δειλά φιλοαναπτυξιακής τάξης μέσα στη ΝΔ που αντιστέκεται στους σαμποταριστές. Αυτή η τάση εκδηλώθηκε ιδιαίτερα στις ενεργειακές επενδύσεις, στις βιομηχανικές επενδύσεις, στη μεγάλη επένδυση στο Ελληνικό και στο ξεμπλοκάρισμα του υπόγειου Θεσσαλονίκης (με τους Χατζηδάκη, Γεωργιάδη που απομακρύνθηκαν η υποβιβάστηκαν στον προηγούμενο ανασχηματισμό και τη Μενδώνη που τώρα την άφησε ακάλυπτη ο Τσίπρας για το Τατόι), στη δευτεροβάθμια τεχνική εκπαίδευση και στην αξιολόγηση της εκπαιδευτικής δημόσιας υπαλληλίας από το ακόμα αστοδημοκρατικό κράτος που την πληρώνει (Κεραμέως που την άφησε πολιτικά ακάλυπτη ο Μητσοτάκης ενώ ταυτόχρονα την προβόκαρε με το νόμο για την πανεπιστημιακή αστυνομία) ή στην πάλη ενάντια στην πανδημία κόντρα στο υγειονομικό σαμποτάζ των ρωσόδουλων (Χαρδαλιάς, Πελώνη και Γεραπετρίτης. Ο τελευταίος ήταν επικεφαλής της κόντρας να μείνουν κλειστές οι εκκλησίες την περίοδο του lockdown, απομακρύνθηκε από τον Μητσοτάκη από τις διαπραγματεύσεις με την εκκλησία και τώρα υποβιβάστηκε).** Ανάλογοι ντόπιοι αστοί υπήρξαν πολλοί στη ΝΔ και στο ΠΑΣΟΚ σε πολλές κυβερνήσεις των τελευταίων 30 χρόνων. Συνήθως δεν είχαν τίποτα το ριζοσπαστικά εκσυγχρονιστικό ή αντιιμπεριαλιστικό στη λογική τους. Απλά δεν ήταν Κουίσιγκς σαν τους ρωσόδουλους πρωθυπουργούς και τους κομπραδόρους αστούς νέου τύπου ηγετών του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ που θέλουν τη χώρα μια ρωσοκινέζικη αποικία. Έτσι είχαν την ταξική αυταπάτη ότι μπορούσαν από τα πάνω, με εργαλείο ένα κράτος διαβρωμένο από το σοσιαλφασισμό και το φασισμό χωρίς δηλαδή μια επαναστατική αντιφασιστική κίνηση και οργάνωση των εργαζόμενων μαζών να κάνουν την Ελλάδα μια ανεπτυγμένη ευρωπαϊκή χώρα. Αντιστάθηκαν λοιπόν άλλος λίγο άλλος περισσότερο στο πολύχρονο, πολυμέτωπο και αυξανόμενο παραγωγικό σαμποτάζ μια σειράς ρωσόφιλων πρωθυπουργών. Σχεδόν ποτέ δεν αντιλήφθηκαν ότι απέναντι τους είχαν έναν ιμπεριαλισμό που κατά τα άλλα αγαπάγανε για τη βρώμικη βοήθεια του στην Κύπρο στο Αιγαίο, στο Μακεδονικό και στη σφαγή της Βοσνίας. Έτσι αυτός ο ιμπεριαλισμός με ψεύτικα σκάνδαλα, προβοκάτσιας ακόμα και με μεγάλους δασικούς εμπρησμούς τους έχει αποκεφαλίζει πολιτικά τον έναν μετά τον άλλο με όπλο τους διάφορους Α. Παπανδρέου, Σημίτηδες, Καραμανλήδες Β, Σαμαράδες, Τσίπρες και Μητσοτάκηδες Β ενώ μέσω άλλων φιλικών του τάσεων καταθέτει λουλούδια στην κηδεία τους.

Σε άμεσο τακτικό επίπεδο το μέτωπο των ρωσόφιλων σαμποταριστών θέλει σήμερα να εμποδίσει τις ανεμογεννήτριες και να σταματήσει όλες εκείνες τις πλευρές των περιβαλλοντικών και χωροταξικών νόμων που επιχειρούν να επιτρέψουν το μέσο παραγωγής που λέγεται γη να έρθει σε επαφή με τα μηχανήματα και την ανθρώπινη εργασία, ιδιαίτερα την τεχνικά ψηλά ειδικευμένη.

Οι δυο τακτικές των σαμποταριστών: Οι «δυτικοί» που δεν βλέπουν εμπρησμούς και οι ανοιχτοί αντιδυτικοί που βλέπουν εμπρησμούς αλλά όχι εμπρηστές

Η ανάγκη ενός πολιτικού καταμερισμού στα πλαίσια αυτού του μετώπου εξηγεί και τις δύο διαφορετικές μορφές δράσης μέσα του: Οι ρωσόφιλοι που δουλεύουν πολιτικά μέσα στη δυτικόφιλη αστική τάξη, που τους λέμε για συντομία «δυτικούς» σε παρένθεση, επιδιώκουν να καθησυχάζουν τη Δύση και ιδιαίτερα την αμερικάνικη υπερδύναμη

ότι τόσο οι ίδιοι, όσο και η χώρα γενικά ανήκει στη Δύση ώστε να μην ανησυχούν για τα δραστήρια ανοίγματα τους προς τον Άξονα, όπως την παράδοση των δυο μεγάλων Λιμανιών της σε Πειραιά (Κίνα) και Θεσσαλονίκη (Ρωσία), την πρακτική παράδοση του ηλεκτρικού δικτύου υψηλής τάσης στην Κίνα, τα κρίσιμα Βέτο τους ενάντια σε ευρωπαϊκές και νατοϊκές κυρώσεις στη Ρωσία και στην Κίνα, τη συντριπτική εξάρτηση της ηλεκτροπαραγωγής από το ρώσικο φυσικό αέριο και πιο πολύ τη φιλορώσικη πολιτική τους σε κρίσιμα διεθνή ζητήματα. Για αυτό το λόγο δεν θέλουν να εμφανίζονται σαν ανοιχτοί εχθροί των επενδύσεων, ειδικά των δυτικών, αλλά ούτε και της ΝΔ γενικά που στο μεσαίο και κατώτερο στελεχικό της επίπεδο είναι το κατεξοχήν κόμμα της δυτικόφιλης αστικής τάξης και των δυτικών ιμπεριαλιστών. Γι αυτό ο Τσίπρας που παριστάνει ξαφνικά εδώ και τρία χρόνια τον ακραιφνός δυτικόφιλο, αλλά και η Γεννηματά που κόντρα στη φιλοευρωπαϊκή τάση του ΚΙΝΑΛ (με κύριο εκπρόσωπο τον Ανδρουλάκη) είναι η μίαντας μεταβίβασης μέσα στο χώρο του ΠΑΣΟΚ της συριζέικης γραμμής, ζήτησε εκκαθαρίσεις για τα μη ρωσόφιλα τμήματα της ΝΔ αλλά δεν ζήτησε εκλογές ούτε επιδιώκουν την πτώση της. Γι αυτό αντίστοιχα υπερασπίζονται φραστικά και με ψήφο στη Βουλή τα περισσότερα μεγάλα επενδυτικά έργα την ώρα που τα τερματίζουν μαζί με τον Μητσοτάκη στην πράξη. Ταυτόχρονα ο ευρωπαίος «φιλελεύθερος» ΣΥΡΙΖΑ σπρώχνει την πολακική βάση του να βρίζει τον Μητσοτάκη με πολιτικά κούφια προσωπικές ακόμα και με λούμπεν σεξιστικές προσβολές όχι τόσο για να κρύψει τη δυσεξήγητη γι αυτήν αβρότητα του με τον ίδιο τον Μητσοτάκη αλλά περισσότερο για να τον ξεκαρφώσει στη βάση και στο στελεχικό δυναμικό της ΝΔ που ανησυχεί όταν αυτός αφήνει συστηματικά ακάλυπτους εκείνους ακριβώς τους υπουργούς του ενάντια στους οποίους ο ΣΥΡΙΖΑ διαρκώς λυσομανάει. Κάτι ανάλογο κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ όταν χτυπάει και τον επίσης «δυτικό» Χρυσόχοϊδη που μια χαρά τα βρίσκει με τους σοσιαλφασίστες ιδιαίτερα όταν τους δίνει ώθηση με τα προβοκατόρικα νομοσχέδια του για την πανεπιστημιακή αστυνομία αλλά καθόλου δεν τους ενοχλεί στις μαζικές «αντιστασιακές» κορονοπλατείες τους.

Είναι στα πλαίσια αυτής της γενικής τακτικής που ο Τσίπρας στήριξε τον πρωθυπουργό στην προδοσία του κόμματός και της κυβέρνησης του όταν κάλυπτε το μεγάλο εμπρησμό, προτεινόντας του ένα σχέδιο επτά σημείων για το περιβάλλον που στην ουσία του είναι ένα σχέδιο οικουμενικής διακυβέρνησης. Σύμφωνα με αυτό πρέπει να γίνουν ανάμεσα στα άλλα τα εξής: α) **Να** απαγορευθεί κάθε αλλαγή χρήσης γης στις καμένες εκτάσεις (σε Αττική, Εύβοια και Ηλεία όπου είχαν ήδη προγραμματιστεί και εγκριθεί επενδύσεις για ανεμογεννήτριες αλλά και για τουρισμό) μέχρι να ολοκληρωθεί με τη συναίνεση του ΣΥΡΙΖΑ ο χωρικός και πολεοδομικός σχεδιασμός (που σημαίνει να θαφτεί οριστικά ο πολύ θετικός ψηφισμένος νόμος του Χατζηδάκη που τον έχουν εμποδίσει με προσφυγή στο ΣΤΕ τα κινήματα του ΣΥΡΙΖΑ), β) **Να** εκπονηθεί ένα Εθνικό Σχέδιο για την αντιμετώπιση της κλιματικής κρίσης με διακομματική συνδιαμόρφωση χωροταξικών και πολεοδομικών σχεδίων με τις συμβουλές υποτίθεται μίας επιστημονικής ομάδας, που σημαίνει με τους αρχισαμποταριστές ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ, Βαρουφάκη μέσα, γ) **Να** αναλάβει αρμοδιότητες Πολιτικής Προστασίας μία Εθνική Αρχή από πρόσωπα κοινής αποδοχής που θα μένουν τα ίδια ανεξάρτητα από κυβέρνηση (!) και δ) **Να** συγκροτηθεί ένα οικουμενικό επιτελείο που θα κατευθύνει σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης αστυνομία και στρατό.

Σε όσο βαθμό κάποια από αυτά τα σημεία πραγματοποιηθούν, ιδιαίτερα η Εθνική Αρχή, αυτό θα σημαίνει στην πράξη συγκυβέρνηση

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΟ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥΣ

Συνέχεια από τη σελ. 2

σικού αερίου την εφαρμόζει με ωμότητα εδώ και χρόνια η Ρωσία, ενώ μόλις προχθές την εφάρμοσε επιδεικτικά με την Τουρκία. Μόλις η ΕΕ και οι ΗΠΑ την απομόνωσαν ηλιθίως γι ακόμα μια φορά στην τελευταία της πολυμήνη απόπειρα για συνεννόηση με τη Δύση στο κουρδικό και στο ελληνοκυπριακό, και αυτή κατέφυγε δαρμένη στον Πούτιν, εκείνος προκλητικά για την ΕΕ την αντάμειψε προσφέροντας της άφθονο φυσικό αέριο (αλλά στη σημερινή ψηλή τιμή) μέσω του TurkishStream ακριβώς την ίδια στιγμή που το έχει μειώσει στην υπόλοιπη ΕΕ.

Η Κομισιόν δηλαδή εφαρμόζοντας τους κανονισμούς που επιβάλουν τη λειτουργία της ενιαίας και ελεύθερης αγοράς μέσα στην ΕΕ για τα πάντα, πόσο μάλλον για την ενέργεια, προκειμένου να δώσει την άδεια της για λειτουργία του αγωγού θα απαιτήσει από τη Γερμανία να επιβάλει στη Ρωσία 1. να επιτρέψει να μπαίνει αέριο και από άλλους παρόχους εκτός από την Γκάζπρον, εν προκειμένω από τη Ρόσνεφτ στην οποία όμως συμμετέχει η βρετανική BP, 2. Να δημοσιοποιεί τις τιμές με τις οποίες χρεώνει το αέριο προς τη Γερμανία και 3. Και το σημαντικότερο να είναι υποχρεωμένη η Γερμανία να έχει τον NordStream ανοιχτό προς τους αγωγούς αερίου προς την υπόλοιπη Ευρώπη αν το κόψει η Ρωσία από οποιονδήποτε άλλο αγωγό. Αυτή η δυνατότητα στην τεχνική γλώσσα λέγεται αντίστροφη ροή. Παράδειγμα: Σήμερα ο αγωγός Yamal πάει από την Ουκρανία και την Πολωνία προς την Γερμανία. Αν σήμερα κόψει η Ρωσία το αέριο προς την Πολωνία που είναι η πιο συνειδητή σε ότι αφορά το ρωσικό κίνδυνο, υποχρεωτικά θα το κόψει και προς τη Γερμανία, οπότε θα κάνει εχθρό και τη Γερμανία. Έφτιαξε λοιπόν τον NordStream 2 για να μπορεί να παρακάμπτει την Πολωνία, δηλαδή να της κόψει το αέριο και η Γερμανία να μην παθαίνει τίποτα. Όμως η ΕΕ υποχρεώνει τη Γερμανία, αν η Ρωσία κόψει τη ροή προς την Πολωνία και την Ουκρανία, να πάρει το αέριο του NordStream και να το στείλει σε ανάστροφη ροή προς τις δυο χώρες που θα στραγγαλίζονται. Έτσι πιο δύσκολα θα μπορεί η Ρωσία να διασπάει μεταξύ τους τις τρεις αυτές χώρες.

Γιατί η Ρωσία δεν κόβει το αέριο μια κι έξω. Ή αλλιώς πρώτα η διάσπαση και μετά η ολομέτωπη επίθεση

Στο σημείο αυτό μπορούμε να κάνουμε μια παρέκβαση. Μπορεί κανείς να αναρωτηθεί: Γιατί να μην κόψει η Ρωσία όλες τις στρόφιγγες μαζί και να εκβιάσει μια και καλή την Ευρώπη να υποκύψει στις ορέξεις της; Οικονομικά μπορεί να το κάνει αυτό καθώς η ρωσική οικονομία είναι βασικά πολεμική, οπότε μπορεί στο όνομα ενός μεγάλου και ζωτικού εθνικού σκοπού η φασιστική της δικτατορία και να υποτάξει αλλά και να θρέψει για αρκετό διάστημα τον πληθυσμό της ακόμα και χωρίς να πουλάει τους υδρογονάνθρακες της στην Ευρώπη, αφού παράγει όσο χάλυβα, όσα τρακτέρ, όσα μεταλλαγμένα σιτηρά και όσα όπλα θέλει. Όμως πολιτικά μια γενική και ολική διακοπή παράδοσης φυσικού αερίου στην ΕΕ δεν τη συμφέρει γιατί αυτή και μεν θα την τραυματίσει βαριά όμως δεν θα τη σκοτώσει. Αλλά τότε αυτή θα είναι μια νέα Ευρώπη με συνειδητή του κύριου εχθρού της οπότε ενωμένη απέναντί του.

Αντίθετα αν η πουτινική Ρωσία δεν δώσει ένα τόσο ωμό χτύπημα, τότε μπορεί να τη διασπάσει και μόνο όταν θα είναι πολύ αδυνατισμένη και σε άσχημο εσωτερικό καβγά μπορεί να της επιτεθεί και να την υποδουλώσει. Και τίποτα δεν ξέρει να κάνει καλύτερα το ρωσικό κράτος από την ίδρυση του ως τα σήμερα με την εξαίρεση της εργατικής οπότε και αντιπαραγωγικής εποχής του. Μόνο με τη διάσπαση των μελλοντικών θυμάτων του, κυρίως με τον καθησυχασμό των δυνατότερων από αυτά και τη συντριβή των πιο

αδύναμων σε συμμαχία με τα προηγούμενα, μπόρεσε ένα ασήμαντο πριγκιπάτο σαν εκείνο της Μοσκοβίας του Ιβάν Καλίτα τον 13° αιώνα να μετατραπεί στο μεγαλύτερο του πλανήτη. Πάντα πρώτα διασπούσε πολιτικά σε βάθος χρόνου και με πελώρια υπομονή και μετά χτυπούσε στρατιωτικά. (Δες κείμενο του Μαρξ από το «Κεφάλαιο 4 από την μπροσούρα «Αποκαλύψεις της Διπλωματικής Ιστορίας του 18ου Αιώνα» -Η μετάφραση από τα Αγγλικά και οι σημειώσεις είναι της ΟΑΚΚΕ», <https://www.oakke.gr/ideology/item/848>, <https://www.oakke.gr/ideology/item/849>). Αυτή νομίζουμε ότι θα είναι και η μεγαλύτερη διαφορά ανάμεσα στον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο που ετοιμάζει εδώ και 60 χρόνια αιώνα ο ρώσικος, χιτλερικός τύπου ιμπεριαλισμός, από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο που ετοίμασε ο γερμανικός ιμπεριαλισμός μόνο σε έξι χρόνια. Βγάζοντας τα συμπεράσματα και από τη σχετικά γρήγορη ήττα του τελευταίου, αλλά από την εξαιρετικά μακρόχρονη μορφή των τσαρικών σχεδιασμών οι ρώσοι νεοχιτλερικοί περικυκλώνουν και διασπούν την Ευρώπη και γενικότερα τη Δύση υπομονετικά με αλληπάλληλες πολιτικές επιθέσεις αλλά και μεγάλες υποχωρήσεις στρατηγικού καθησυχασμού από τότε που ήρθαν στην εξουσία στην ΕΣΣΔ στα 1956 (δες άρθρο: «Οι νέοι τσάροι θα έχουν το τέλος των παλιών - Μέρους πρώτο: Η Ρωσία περικυκλώνει την Ευρώπη», <https://www.oakke.gr/articles-anaforas/item/1142>).

Τώρα πια έχουν φτάσει πολύ κοντά στο στόχο τους, καθώς σε συνεργασία με την επίσης νεοχιτλερική Κίνα έχουν καταφέρει να απομονώσουν την ΕΕ από τις ΗΠΑ, να τη διασπάσουν εσωτερικά σε δύο κάθετες γραμμές Βόρεια ΕΕ – Μεσογειακή ΕΕ, Παλιά δυτική ΕΕ - Νέα Ανατολική ΕΕ, να εκμεταλλευτούν τον επεμβατισμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και να ηγεμονεύσουν στη Μέση Ανατολή, ενώ χάρη στην Ελλάδα και στην Κύπρο έχουν καταφέρει να απομονώσουν και να στείλουν κατευθείαν στο στόμα της Ρωσίας την Τουρκία, δηλαδή το φύλακα των Στενών, από τα οποία αυτή περνάει τα πολεμικά της στη Μεσόγειο για να κόψει το δρόμο των υδρογονανθράκων από τις αραβικές χώρες προς την ΕΕ. Μετά από τέτοιες στρατηγικές νίκες στην περικύκλωση της ΕΕ η Ρωσία δεν θα ρίσκαρε να αδυνατίσει αυτό το οικοδόμημα τους με ένα τόσο συντριπτικό χτύπημα όπως είναι μια ωμή διακοπή της παράδοσης του φυσικού αερίου σε όλη την ΕΕ. Εννοείται ότι όταν θα έρθει η ώρα θα το κάνει.

Προχωρώντας λοιπόν προσεκτικά και βήμα-βήμα με τον NordStream 2 και αφού πέτυχαν πρώτο να κατασκευαστεί και να εγκριθεί από τις ΗΠΑ (οι οποίες ήθελαν με το γνωστό μισθό στους λαούς ιμπεριαλιστικό επεμβατισμό να τον εμποδίσουν), οι ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές εκβιάζουν τώρα την ΕΕ για την πιο γρήγορη και κυρίως με τους πιο ευνοϊκούς γι αυτούς όρους σύνδεση του με την Γερμανία. Έτσι πιέζουν την ΕΕ μειώνοντας τη ροή αερίου μόνο τόσο όσο χρειάζεται για να αρχίσει αυτή να ζει έναν πληθωριστικό πυρετό, ειδικά στις τιμές της ενέργειας, αλλά να είναι ταυτόχρονα διαθέσιμα όσο το δυνατόν περισσότερο προσχήματα για αυτό το στραγγαλισμό. Αυτό σημαίνει ότι οι πράκτορες και οι φίλοι τους μέσα στην ΕΕ θα πρέπει στοιχειωδώς να μπορούν να δικαιολογήσουν τους εκβιασμούς στους ευρωπαϊκούς λαούς την ώρα που τα εργοστάσια και τα νοικοκυριά θα κλονίζονται από τις αβάστακτες τιμές του φυσικού αερίου. Αυτό το έχουν ξανακάνει 40 φορές στο παρελθόν, (<https://www.atlanticcouncil.org/blogs/energysource/gazproms-folly-in-seeking-to-deliver-nordstream-2-it-may-undermine-its-own-access-to-eu-markets/> AtlanticCouncil. Ητρέλα της Γκάζπρον, 21/Ιούλη 2021). Είναι κυρίως με αυτούς τους υπολογισμένους «μικρούς» εκβιασμούς, όταν πχ έκοβαν το αέριο στην Ουκρανία, οπότε κοβόταν και στη Γερμανία, που ανάγκασαν τελικά την τελευταία να δε-

χτεί το «δικό της» αγωγό που θα τη συνδέει απευθείας με τη Ρωσία και έτσι αυτή δεν θα εξαρτιέται τάχα από χώρες σαν την Ουκρανία η οποία τολμάει να μην θέλει να καταβροχθιστεί ολόκληρη από τη Ρωσία ή από χώρες σαν την «υπερβολικά ανεξάρτητη» Πολωνία. Βέβαια σε αυτό το πελώριο κατόρθωμα βοήθησε η πρώην σταζίσινα Μέρκελ που μπόρεσε να αξιοποιήσει τον οικο-πανικό για να ολοκληρώσει μέσα στην τρέχουσα δεκαετία το κλείσιμο όχι μόνο των ηλεκτροπαραγωγών εργοστασίων που δουλεύουν με άνθρακα αλλά και των πυρηνικών.

Πως κρύβουν το στραγγαλισμό πίσω από άλλες αιτίες αύξησης των τιμών

Και τώρα λοιπόν ο ρώσικος ενεργειακός στραγγαλισμός σε φυσικό αέριο είναι αρκετά καλά υπολογισμένος έτσι ώστε να μπορούν οι πράκτορες του όχι μόνο στην Ευρώπη αλλά σε όλο τον κόσμο να έχουν κάποιες άλλες δικαιολογίες. Μια από αυτές είναι να κρύβουν την παγκόσμια εκτόξευση των τιμών του φυσικού αερίου μέσα στην αύξηση της τιμής όλων σχεδόν των πρώτων υλών που ανέβηκαν απότομα με την τεράστια ζήτηση μετά την πανδημία. Όμως το φυσικό αέριο ανεβαίνει με δυσανάλογα επιβαρυντικό τρόπο, καθώς η τιμή του ανέβηκε από 4 έως 5 φορές πιο πάνω από εκείνη προ στραγγαλισμού, ενώ ο γενικός πληθωρισμός στην ΕΕ ανέβηκε ανάμεσα στο 3% και στο 4%. Μόνο η τιμή της θαλάσσιας μεταφοράς εμπορευμάτων με κοντέινερ αυξήθηκε περισσότερο (8 φορές) αλλά το ποσοστό των εξόδων μεταφοράς στο συνολικό κόστος των πιο ακριβών εμπορευμάτων είναι πολύ μικρό σε σχέση με τη συμμετοχή του κόστους της ενεργειακής πρώτης ύλης στην παραγωγή ηλεκτρισμού. Ακόμα και το πετρέλαιο που αυξήθηκε πολύ, αυξήθηκε μόνο 20%. Ένα άλλο στοιχείο της συγκυρίας που επικαλούνται οι φίλοι της Ρωσίας για να δικαιολογήσουν αυτήν την αύξηση είναι ότι αυξήθηκε η ζήτηση και η αγορά φυσικού αερίου από την Κίνα εφέτος. Αλλά η Κίνα προαγόρασε με συμβόλαια μελλοντικής παράδοσης το αέριο της από τη Ρωσία και από άλλες πηγές, δηλαδή δεν έπεσε θύμα του αιφνιδιασμού στον οποίο έπεσαν οι ευρωπαίοι που πήγαν να αγοράσουν όπως συμβαίνει συνήθως στην αγορά σποτ (τοίς μετρητοίς) και βρήκαν μπροστά τους τις κλεισμένες στρόφιγγες. Δεν ξέρουμε αν η Κίνα είχε ειδοποιηθεί από τη Ρωσία για τις προθέσεις της. Το σίγουρο είναι ότι το σκούπισμα των αποθεμάτων φυσικού αερίου από την Κίνα ήταν σε γνώση της Ρωσίας όταν πήρε την απόφαση να σφίξει τις βάνες και μάλιστα τη διευκόλυνε με λίγο σφίξιμο να βγάλει μεγάλη ύψωση τιμών. Μερικοί δυτικοί αναλυτές λένε ότι ο ρώσικος στραγγαλισμός δεν έχει σα στόχο κάποιον άλλο εκβιασμό παρά τον άμεσο οικονομικό, δηλαδή να ρεύσουν νέα δις στα ρωσικά κρατικά ταμεία. Αυτό όμως είναι ένα παράπλευρο όφελος. Αν, απαντούν άλλοι αναλυτές, η Ρωσία είχε σα κύριο στόχο τις μεγαλύτερες κρατικές εισπράξεις θα άνοιγε τους τεράστιες χωρητικότητας ουκρανικές αγωγούς λίγο περισσότερο για να πουλήσει τεράστιες ποσότητες στην πολύ ψηλή τιμή πριν αυτές πέσουν ξανά. Όχι η Ρωσία θέλει το θύμα να μελανιάσει από έλλειψη οξυγόνου να «ομολογήσει» και μετά να πάρει τη δόση επαναφοράς του. Ιδιαίτερα θέλει ο Πούτιν να δοκιμάσει η βιομηχανική Γερμανία τον παλιό εφιάλητη της, τον πληθωρισμό, στον οποίο αυτή αποδίδει την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία. Ήδη ο πληθωρισμός εκεί τρέχει με 4%!

Δηλαδή η Γκάζπρον περίμενε την κατάλληλη στιγμή πριν μειώσει τη διοχέτευση του αερίου της στην Ευρώπη, ώστε να φτάνει μια σχετικά μικρή μείωση για να έχει πολύ μεγάλο οικονομικό, οπότε και πολιτικό αποτέλεσμα. Αλλά και τη μείωση την έκανε ως εξής για να καλυφθεί: Συνέχισε να παραδίδει κανονικά όλες τις ποσότητες που είχε υποσχεθεί στους πελάτες της που είχαν κλείσει

από πριν συμβόλαια προαγοράς, τα οποία αφορούν το 80% των ποσοτήτων, αλλά δεν παραδίδει το 20% των ποσοτήτων στις τιμές σποτ, δηλαδή στους αγοραστές που εμφανίζονται ανά πάσα στιγμή μπροστά της και ζητάνε σχετικά μικρότερες ποσότητες για έκτακτες ανάγκες και που αγοράζουν στην κυμαινόμενη τιμή εκείνης της στιγμής. Τέτοιες αγορές κάνουν συνήθως οι ευρωπαϊκές χώρες για να γεμίζουν τις δεξαμενές αερίου που αδειάζουν το χειμώνα ανάλογα με τις θερμοκρασίες. Ειδικά όμως εφέτος όπου είχαν αδειάσει πολύ λόγω του πολύ ψυχρού χειμώνα, όταν πήγαν να αγοράσουν στη σποτ αγορά βρήκαν μπροστά τους τις τιμές που προκάλεσε ο στραγγαλισμός της ρωσικής παροχής κατά 20%. Αυτός ο στραγγαλισμός όμως υποβοηθήθηκε εξαιρετικά από το ότι η Κομισιόν, που όπως είπαμε είναι καταδικασμένη στα κρίσιμα πόστα από τους ρωσόφιλους, (καθώς αυτοί βάζουν βέτο σε όποιον αντιστέκεται στη Ρωσία, αλλά οι οικονομιστές σαν φιλελεύθεροι που δεν βλέπουν ούτε νομισματικές ούτε πράκτορες της Ρωσίας που παριστάνουν τους φιλοευρωπαίους δεν βάζουν τέτοια βάρβαρα βέτο), είχε βάλει την προηγούμενη χρονιά τόσο ψηλούς στόχους απανθρακοποίησης της ηλεκτροπαραγωγής ώστε έφτασε το διοξειδίο του άνθρακα να χρεώνεται εφέτος με 60 Ευρώ για κάθε τόνο άνθρακα αντί για 20 πέρυσι, οπότε όλες οι χώρες στράφηκαν ταυτόχρονα και μοιραία στο φυσικό αέριο. Αυτές οι συνθήκες (μαζί με τις προαγορές σκούπα που όπως είπαμε είχε κάνει η Κίνα στο παγκόσμιο φυσικό αέριο) που σε μεγάλο βαθμό η ίδια η Ρωσία είχε ουσιαστικά συνεισφέρει στο να δημιουργηθούν, ήταν οι ιδανικές για να αρχίσει να παίζει με τις βάνες του ο Πούτιν και μάλιστα κυνικά.

Γιατί είναι τόσο απαραίτητοι στη Ρωσία οι πολλοί αγωγοί, ιδιαίτερα ο NordStream 2

Αρχικά η Γκάζπρον άρχισε να αραδιάζει τα οικονομολογικά προσχήματα για να δικαιολογήσει τη μείωση όπως ότι χρειάστηκε να στείλει πολύ αέριο για να γεμίσει τις δικές της αποθήκες για τον επόμενο χειμώνα, ή ότι επειδή η άνοιξη άργησε δεν μπόρεσε να κάνει χωρίς τη χρονιάτικη συντήρηση των αγωγών της, ή ότι έπιασε μια φωτιά σε ένα εργοστάσιο συμπίκνωσης αερίου στη Σιβηρία. Όμως αφού έτσι κέρδιζε κάποιο χρόνο σύντομα πέταξε τον κεντρικό στόχο του εκβιασμού. Έτσι η διευθύντρια εξαγωγών της Γκάζπρον Μπουρμίστροβα μιλώντας για το στραγγαλισμό στις 2 του Ιούλη του 2021 δήλωσε ωμά ότι η εταιρεία θα «μπορούσε να αυξήσει τις προμήθειες αν ο NordStream 2 έπαιρνε έγκριση λειτουργίας» αφού δεν τη συμφέρει να αυξήσει την παροχή αερίου μέσω των αγωγών της που περνάνε μέσω Ουκρανίας, όπως ως τώρα έκανε. Και αφού η ΕΕ ψήφισε για τα καλά στον πυρετό μετά από δυο μήνες ο εκπρόσωπος του Πούτιν Πεσκόφ έγινε ακόμα πιο σαφής: «Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η έναρξη λειτουργίας το συντομότερο δυνατόν του NordStream 2 θα εξισορροπήσει σημαντικά τις παραμέτρους που διαμορφώνουν τις τιμές του φυσικού αερίου στην Ευρώπη, περιλαμβανόμενης και της αγοράς σποτ. Είναι προφανές. Η ζήτηση είναι υψηλή»,».

Στην πραγματικότητα ένα μήνα πριν στις 7 του Ιούνη ο Πούτιν είχε μιλήσει ακόμα πιο ωμά στο καθαρά πολιτικό επίπεδο, λέγοντας «νομίζετε ότι έχουμε υποχρέωση να τροφοδοτούμε τους πάντες;» και παρακάτω: «όλα είναι δυνατά, είμαστε έτοιμοι γι αυτό και θέλουμε (την μελλοντική διέλευση μέσω Ουκρανίας) όμως χρειαζόμαστε καλή θέληση από τους ουκρανούς εταίρους μας» και διευκρίνισε τι εννοεί: «θα έπρεπε αυτοί να ξοδεύουν χρήματα όχι για να χρησιμοποιούν τον στρατό τους για να λύσουν το πρόβλημα του Ντονμπάς με τη βία, αλλά για να αναπτύξουν την οικονομία τους και να δουλέψουν με τον λαό» (εννοώντας με το τελευταίο τη ρωσική εθνική μειονότητα που ο Πούτιν θέλει να χρη-

σιμοποιήσει στην ανατολική Ουκρανία, όπως χρησιμοποιήσει αυτήν της Κριμαίας, για να καταπιεί ακόμα ένα κομμάτι της Ουκρανίας).

Όπως φαίνεται καθαρά από τις παραπάνω δηλώσεις της η Ρωσία λέει στην ΕΕ και πιο ειδικά στη Γερμανία με τη φωνή της Γκάζπρον και του Πούτιν: Ή αποδέχστε να σας δίνω το φυσικό μου αέριο μέσω του NordStream 2 χωρίς όρους, δηλαδή παρακάμπτοντας την Ουκρανία που σημαίνει ότι μου επιτρέπεται να τη στραγγάλισω ενεργειακά, οπότε και στρατιωτικά όποτε θελήσω, είτε σας ρίχνω σε μια νέα οικονομική κρίση από την οποία μόλις βγήκατε εξαιτίας της πανδημίας χάρη σε μια πελώρια διόγκωση του χρέους σας και σας πιάω σιγά-σιγά την τιμή του φυσικού αερίου στα ύψη, οπότε μπορεί η οικονομική κρίση να μετατραπεί σε πολιτική κρίση και σε τρομερή όξυνση των διακρατικών αντιθέσεων σας.

Αν η ΕΕ υποκύψει σε αυτόν τον εκβιασμό θα υποκύψει και σε έναν άλλο που μπορεί να κάνει αργότερα όταν μειώσει τη ροή ενός άλλου ρωσικού αγωγού που πάει προς την Ευρώπη, του Yamal, ο οποίος φτάνει επίσης στη Γερμανία περνώντας από την Πολωνία. Τότε δηλαδή μπορεί να πει: Αν δεν μου επιτρέπεται να κόψω τον Yamal και έτσι να στραγγάλισω την Πολωνία και εσείς Γερμανοί χρησιμοποιήσετε το αέριο του NordStream 2 για να την τροφοδοτήσετε, όπως επιβάλλει η ελευθερία της διακίνησης την ενέργειας μέσα στην ΕΕ και η κοινοτική αλληλεγγύη, τότε αντί για 20% που σας είχα κόψει κάποτε θα σας κόψω όλη τη ροή του Yamal. Αυτό που λέμε εδώ δεν είναι μια απλή υπόθεση. Έχει γίνει τουλάχιστον σε μια από τις 40 περιπτώσεις που αναφέραμε παραπάνω όπου η Ρωσία εκβίασε την ΕΕ με το όπλο του φυσικού αερίου. Σε μια από αυτές το χειμώνα του 2014-15 η Ρωσία μείωσε τις ροές του αερίου προς την Σλοβακία, την Ουγγαρία και την Πολωνία επειδή αυτές κάνανε αντίστροφη ροή προς την Ουκρανία, δηλαδή όταν η Ρωσία έκοψε το αέριο προς την Ουκρανία αυτές οι τρεις χώρες της έστειλαν από το δικό τους που είχαν αποθηκεύσει για το χειμώνα. Τότε άρχισε να μειώνει και προς αυτές τη ροή κλείνοντας τις κάνονες σταδιακά φτάνοντας τις προς τη Σλοβακία μέχρι και στο 50%! Η ΕΕ τότε κάλεσε τις άλλες χώρες της ΕΕ να κάνουν αναστροφή της ροής τους προς αυτές. Οι γειτονικές τους Γερμανία και Αυστρία το κάνανε αλλά οι τιμές με το οποίο αυτές τους το πουλούσαν ήταν της αγοράς σποτ, οι οποίες είχαν ανεβεί πολύ ακριβώς λόγω των γενικά μειωμένων ροών προς την Ευρώπη. Έτσι από τις τρεις αυτές χώρες η Ουγγαρία υπέκυψε στο ρωσικό εκβιασμό και διέκοψε την αναστροφή ροής της προς την Ουκρανία επικαλούμενη τις μισοάδειες δεξαμενές της ενώ η Σλοβακία που είχε γεμάτες δεξαμενές ήταν συνεπής αλλά και αυτή τα έβαλε στο τέλος με την ΕΕ ζητώντας από την Κομισιόν, και δίκαια, την αντίστοιχη αποζημίωση για το ότι πλήρωσε την ευρωπαϊκή αλληλεγγύη αγοράζοντας μόνη αυτή το φυσικό αέριο στις τιμές σποτ.

Να με ποιον τρόπο το φυσικό αέριο δίνει στη σοσιαλφασιστική Ρωσία μια πολιτική δύναμη πολλαπλάσια από την παραγωγική και τη στρατιωτική της, και να γιατί αυτό το όπλο δουλεύει με πολλαπλάσια αποτελεσματικότητα όσο περισσότερες βάνες διαθέτει η ρωσική διπλωματία ώστε να μπορεί να στρέψει τη μια χώρα ενάντια στην άλλη. Γι αυτό πολύ δύσκολα θα υποχρεωθεί η Ρωσία να ανοίξει τη ροή αερίου χωρίς να πετύχει το βασικό στόχο του τωρινού εκβιασμού της, που είναι όπως είπαμε παραπάνω οι ευνοϊκοί για το διασπαστικό παιχνίδι της όροι αδειοδότησης της λειτουργίας του NordStream 2 από την ΕΕ ή έστω κάποιες άλλες πολιτικές δεσμεύσεις που κάποιες χώρες της ΕΕ και κυρίως η ίδια η Γερμανία θα αναλάβουν απέναντι στη Ρωσία. Άλλωστε τότε συνέβη τις τελευταίες δεκαετίες και η ΕΕ, ειδικά η επικεφαλής της που είναι η γερμανική μονοπωλιακή αστική τάξη, δεν λειτουργήσε με την ίδια κοντοπρόθεση και μπακάλικη λογική που την κάνει να υποκύπτει εύκολα σε αυτούς τους εκβιασμούς, δηλαδή τη λογική

ας σωθούμε τώρα και βλέπουμε μετά; Γιατί άλλωστε ο Πούτιν να σταματήσει χωρίς μια κατά κράτος νίκη το στραγγαλισμό της ΕΕ α) τώρα που η Γερμανία και όλη σχεδόν η Ευρώπη, πλην Γαλλίας, αυτοκτονούν έχοντας σχεδόν κλείσει τα ηλεκτροπαραγωγικά τους εργοστάσια που δουλεύουν με άνθρακα μαζί με τα πυρηνικά τους αντί να χτίζουν πυρηνικούς καινούργια από τα δεύτερα για να δίνουν ενέργεια στο σύστημα όταν οι λίγες ΑΠΕ τους δεν λειτουργούν β) τώρα που η προεδρία Μπάιντεν, αποδειγμένα πια αιχμάλωτη των ρωσόφιλων Ομπάμα και Σάντερς, έχει τορπιλίσει με μανία την παραγωγή του αμερικάνικου σχιστολιθικού αερίου που ήταν ακριβώς η δυτική απάντηση στους ρωσικούς εκβιασμούς ενώ μόλις προχθές ποδοπάτησε τη Γαλλία και την Ευρώπη σπρώχνοντας τους στην αγκαλιά του Πούτιν και μετακόμισε στον ειρηνικό επειδή νομίζει ότι η Κίνα είναι ο κύριος εχθρός της και η Ρωσία, ο πραγματικός ηγέτης του ρωσοκινεζικού άξονα, είναι απλά ενοχλητική, γ) τώρα που η «ενοχλητική» Ρωσία έχει γίνει ο ισχυρότερος ιμπεριαλισμός στη Μέση Ανατολή και σαν τέτοιος ντε φάκτο ηγέτης του ΟΠΕΚ+ ο οποίος όχι τυχαία την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές αποφάσισε να κρατήσει περιορισμένη την παραγωγή του πετρελαίου, και να την ανοίξει μόνο σιγά-σιγά σε βάθος χρόνου, οδηγώντας σε αύξηση την τιμή του ωστόσο να μην υπάρχει καμιά αξιόπιστη εναλλακτική στο φυσικό αέριο και αυτό να εκτιναχθεί παραπέρα.

Η Ελλάδα των κομματικών ηγετών Κουσίλιγγς και οι ευρωπαϊκές αντιστάσεις

Έτσι ζούμε σε όλη την Ευρώπη και βέβαια στην πατρίδα μας την πανύψηλη τιμή του ηλεκτρικού καθώς οι αυξήσεις στην τιμή χοντρικής μεταφέρονται με τη σειρά τους στα νοικοκυριά, χαστουκίζοντας ιδιαίτερα τα πιο φτωχά, ενώ πλήττουν επίσης τις βιομηχανίες, ιδιαίτερα τις πιο ενεργοβόρες που είναι συχνά και οι πιο βαριές και τώρα κινδυνεύουν να σταματήσουν τη λειτουργία τους, οδηγώντας σε νέες κατακόρυφες πληθωριστικές τάσεις όλη την ΕΕ. Έτσι οδηγείται στη χειρότερη δυνατή θέση ο μεγάλος ασθενής της που είναι η χώρα μας, δηλαδή αυτήν που την έχει αδράξει η Ρωσία από τα πιο ξενόδοουλα κομμάτια της αστικής της τάξης και πριν και περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη δυτικοευρωπαϊκή χώρα την έχει εξαρτήσει, ιδιαίτερα ενεργειακά. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή αναδείχθηκε πρωταθλήτρια στην ΕΕ στη χοντρική τιμή του ηλεκτρικού τον Αύγουστο καθώς η παραγωγή ενέργειας της έχει σαμποταριστεί από τους ρωσόφιλους όσο καμιά άλλη στην ΕΕ, με αποτέλεσμα να έχει πριν ολοκληρωθεί η κρίση που ζούμε την υψηλότερη μέση τιμή, δηλαδή στα 121,72 ευρώ ανά μεγαβατώρα.

Εδώ γίνονται χωρίς πια ουσιαστικές πολιτικές αντιστάσεις αδιανόητα πράγματα. Σε ποια άλλη χώρα που θα είχε χρεωκοπήσει και που θα είχε μόνο ένα φτηνό καύσιμο, τον λιγνίτη, θα είχε βγει ο πρωθυπουργός της με την απόλυτη πρακτική κάλυψη ΟΛΗΣ της αντιπολίτευσης και να κλείσει ή να υποσχεθεί ότι θα κλείσει σε πέντε χρόνια όλα τα λιγνιτικά της εργοστάσια; Και να καμαρώνει που αυτό το κάνει πριν και από τα πιο πλούσια κράτη της ΕΕ και που έχουν τις πιο πολλές ΑΠΕ ή έχουν πυρηνικά εργοστάσια, ή παράγουν φυσικό αέριο; Και ποιανής άλλης χώρας ο πρωθυπουργός και σύσσωμη δίπλα του η υποτιθέμενη αντιπολίτευση θα σταματούσαν στην πράξη ΟΛΕΣ τις έρευνες για την εξόρυξη φυσικού αερίου που τόσο ακριβά πληρώνει στη Ρωσία την ώρα που διαθέτει τόσο πλούσια κοιτάσματα ειδικά νότια της Κρήτης; Και ποια άλλη χώρα ενώ θα ποδοπατούσε τα κοιτάσματά αυτά θα τα επικαλείτο την ίδια στιγμή μόνο και μόνο για να διεκδικεί ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδες και να πληρώνει δις σε εξοπλισμούς με τέτοιο τρόπο ώστε να συγκρούεται μετωπικά με την Τουρκία επειδή αυτό ακριβώς εξυπηρετεί τη ρωσική διπλωματία;

Και επειδή δεν τους φτάνουν αυτές οι προσδοκίες η κυβέρνηση υπακούοντας στην αγαπημένη της αντιπολίτευση κλείνει τις εγκε-

κριμένες από τη ΡΑΕ ανεμογεννήτριες της Εύβοιας επιβραβεύοντας τους εμπρηστές της που σαν κύριο οικονομικό στόχο είχαν να ματαιώσουν αυτήν την εγκατάσταση ώστε η χώρα χωρίς λιγνίτες, χωρίς το δικό της φυσικό αέριο και χωρίς ανεμογεννήτριες να έχει μία και μόνη διέξοδο, το φυσικό αέριο που την ποσότητα και την τιμή του θα την ορίζουν πάντα οι ρωσικοί εκβιασμοί.

Ασφαλώς δεν θα περίμενε κανείς μια τέτοια κυβέρνηση και μια τέτοια υποτιθέμενη αντιπολίτευση, δηλαδή τέτοιοι μαζικοί Κουσίλιγγς ξεδιάντροποι υπηρέτες των νεοχιλιερικών, να καταγγείλουν στο λαό τα αφεντικά τους σαν υπαίτιους αυτής της ενεργειακής κρίσης. Ούτε ένα κοινοβουλευτικό κόμμα δεν το έκανε ως τώρα που γράφουμε αυτές τις γραμμές και ούτε ένας βουλευτής, αν και βρέθηκαν κάποια ΜΜΕ της δυτικόφιλης φιλελεύθερης αστικής τάξης που ενημέρωσαν το κοινό τους για τις ρωσικές ευθύνες, αλλά με βασικό εκπρόσωπο την *Καθημερινή* δεν τις βάλανε σαν πρώτη αιτία της αύξησης των τιμών του φυσικού αερίου, με εξαίρεση το liberal που το έκανε με σαφήνεια και [μέλι-στα ήταν πολύ διαφωτιστικό ένα κείμενο του στις 30 του Οκτώβρη](https://www.liberal.gr/amp/economy/to-paichnidi-tis-rosias-me-tis-times-sto-fusiko-aerio/405031). (<https://www.liberal.gr/amp/economy/to-paichnidi-tis-rosias-me-tis-times-sto-fusiko-aerio/405031>).

Από την ΕΕ όμως οι αντιστάσεις έχουν ξεκινήσει, αν και είναι ακόμα κυρίως στο εσωτερικό της Ένωσης καθώς οι προοδευτικές και πιο φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις δίνουν ακόμα την πάλη τους μέσα στα ευρωπαϊκά όργανα (Ευρωκοινοβούλιο, Κομισιόν, Ευρωμαδά, Συμβούλιο) αλλά και για να διαφωτιστεί η κοινή γνώμη και τελικά να κινηθεί το εκτελεστικό όργανο της ΕΕ, η Κομισιόν που έχει επικεφαλής της δύο ρωσόφιλους, την Ντερ Λάιεν σαν πρόεδρο της, και τον Μπορέλ σαν «ΥΠΕΞ» της, οι οποίοι δεν έχουν ανοίξει το στόμα τους για να απαντήσουν στην κρίση. Σε αυτό το επίπεδο ακόμα πιο ανησυχητική είναι η στάση της νέας επιτρόπου για την ενέργεια, της εσθονής Κάντρι Σίμπσον. Αυτή, την ώρα που 42 ευρωβουλευτές καταγγέλλουν εδώ και μέρες τη Ρωσία για τον στραγγαλισμό*, η Πολωνία ζητάει μέτρα απέναντι στον εκβιασμό και ενώ η ίδια μαζί με τη Γαλλία και την Ισπανία ζητάνε τουλάχιστον να υπάρξει πολιτική ενιαίων προμηθειών για την ΕΕ ώστε αυτή να μη διασπάται, η Σίμπσον δηλώνει ότι η Ρωσία «τηρεί τα μακροπρόθεσμα συμβόλαια παράδοσης» (ενώ αυτό για το οποίο όλοι την κατηγορούν είναι ότι δεν δίνει αέριο στην αγορά σποτ) και καλεί σαν ουσιαστικό μέτρο άμυνας το να φτιαχτούν πιο γρήγορα η ΑΠΕ. Ταυτόχρονα ούτε η ίδια, ούτε κανείς άλλος από την Κομισιόν δεν δέχεται την μόνη αναγκία και άμεση λύση για να σπάσει ο εκβιασμός των νεοαζι της Μόσχας ώστε να υπάρξει χρόνος για να παρθούν οποιαδήποτε μακροπρόθεσμα μέτρα. Από την άλλη και ο Πούτιν δεν κάθεται άπραγος. Κοιτάει να καθισχύσει την ΕΕ ότι δεν πάει για έναν ενεργειακό πόλεμο και δεν αποκλείεται ακόμα και να ανοίγει προσωρινά τις στρόφιγγες για να εκτονώνει την αντίθεση που εκδηλώνεται εναντίον του. Γι αυτό όμως το λόγο καμιά ελάφρυνση της πίεσης που ασκεί δεν πρέπει να εμπόδιση τα νέα άμεσα μέτρα αντιστάσεως απέναντι στην επίθεσή του, αλλιώς αμέσως μπορεί να επανέλθει.

Το πρώτο άμεσο μέτρο είναι η κήρυξη κατάστασης ενεργειακής έκτακτης ανάγκης στην ΕΕ και η μερική ελάφρυνση των περιορισμών στο διοξειδίο του άνθρακα για τη συντριβή των εκβιαστών

Η άμεση λύση είναι να θεωρηθεί η ρωσική μείωση των ροών αερίου οργανωμένος οικονομικός πόλεμος ενάντια στην ΕΕ, να κηρυχθεί κατάσταση έκτακτης ανάγκης στο ενεργειακό επίπεδο και αμέσως να ελαφρώσουν οι σημερινοί πολύ αυστηροί περιορισμοί στην έκλυση διοξειδίου του άνθρακα για να μπορεί να χρησιμοποιήσει έκτακτα η Ευρώπη τα θερμοηλεκτρικά της εργοστάσια που καίνε άνθρακα και παράλληλα να απελευθερωθεί η εξόρυξη του σχιστολιθικού αερίου που

τόσο πολύ έχουν σαμποτάρει οι ψευτοοικολόγοι και «προοδευτικοί» ιδιαίτερα στις ΗΠΑ. Επίσης αυτή είναι και η στιγμή που αυτό το μαύρο νεομεσαιωνικό και ακροδεξιό μέτωπο πρέπει να αποκαλυφθεί σαν εχθρικό στους λαούς επειδή εμποδίζει υπέρ της πούτινικής Ρωσίας την χρησιμοποίηση της μόνης μορφής καθαρής ενέργειας που μπορεί να αντιμετωπίσει το φαινόμενο του θερμοκηπίου και να είναι ταυτόχρονα σταθερή, της πυρηνικής.

Όλες αυτές οι έκτακτες αλλά και οι στρατηγικές λύσεις ζυμώνονται αυτή τη στιγμή της κρίσης και βέβαια οι ρωσόφιλοι μέσα στην Ευρώπη τις χτυπάνε λυσοασμένα και προτείνουν αυτό που ξέρουν να κάνουν καλά: Ζητάνε να τυπωθεί νέο δανεικό χρήμα από την ΕΕ και να μοιραστεί στις χώρες, ή η κάθε χώρα να δανειστεί χρήμα από τις χρηματαγορές για να πληρώσει φαινομενικά το πανάκριβο ρεύμα στους πολίτες της, ενώ τελικά έτσι θα πληρώσει πανάκριβο το αέριο στους ρωσούς εκβιαστές. Συμπεριφέρονται δηλαδή σαν ο ενεργειακός στραγγαλισμός να είναι μια θεομηνία, όπως ο Κόβιντ και όχι δημιουργήμα συνειδητής ανθρώπινης δράσης.

Εννοείται όπου προτείνεται φτηνό δανεικό χρήμα, δηλαδή γάμος και χαρά η Βασιλω είναι πρώτη. Η κυβέρνηση Μητσοτάκης βγήκε από την πρώτη στιγμή να ζητήσει ένα νέο ευρωπαϊκό ταμείο για την ενεργειακή κρίση (<https://ypen.gov.gr/kostas-skrekas-protounoulia-tis-ellinikis-kyvernisis-gia-ti-dimiourgia-evropaikou-tameiou-stirixis-noikokyriou-apo-tis-ypsiles-times-ilektrikes-energeias/>) και αφού αυτό αποκλείστηκε έβαλε τον Σταϊκούρα να ζητήσει το χρήμα να παρθεί από το ταμείο που σχηματίζεται από την αποζημίωση για το διοξειδίο του άνθρακα (<https://www.capital.gr/oikonomia/3586245/epistoloi-staikoura-skreka-se-ntonaxiou-giatin-energeia>). Δηλαδή τα λεφτά που η ΕΕ μαζεύει για να τα δώσει σε επενδύσεις που δεν θα ρυπαίνουν, ο Μητσοτάκης θέλει να το αρπάξει μαζί με τους ομοίους του για να πληρώσει τον Πούτιν και από πάνω να τον ευγνωμονούν οι υπήκοοι της αποικίας που διοικεί ότι τους ελάφρυνε τον έτσι κι αλλιώς ασήκωτο λογαριασμό του ηλεκτρικού τους.

Δεν ξέρουμε αν αυτή η πρόταση περάσει, πάντως η διακομματική συμμορία κορυφής που διοικεί και καταστρέφει τη χώρα μας, και που συχνά καταφέρνει να κρύβεται πίσω από άλλους θα χρειαστεί αυτή τη φορά να δώσει κάποιες εξηγήσεις στο λαό μας γιατί θα έχει έναν από τους ψηλότερους λογαριασμούς ηλεκτρικού στην Ευρώπη και στους λαούς της Ευρώπης γιατί εγκατέλειψε τις έρευνες και τα κοιτάσματά της του φυσικού αερίου για να χρυσοπληρώνει το ρωσικό. Νομίζουμε ότι από αυτή την μεγάλη περιπέτεια στην οποία έχουν μπει οι ευρωπαϊκοί λαοί θα υποφέρουν αλλά θα βγάλουν και μεγάλα και χρήσιμα διδάγματα.

*Προς τιμήν τους, 42 βουλευτές του Ευρωκοινοβουλίου με επιστολή τους στην Κομισιόν με ημερομηνία 16/9 κατήγγειλαν την άρνηση του ρωσικού κρατικού κολοσσού αερίου Gazprom να παράσχει τις αναγκαίες ποσότητες «παρά τις διαθέσιμες πληροφορίες ότι η Gazprom έχει επαρκή δυνατότητα παραγωγής», ενώ εξέφρασαν υπόνοιες για χειραγώγηση των τιμών της αγοράς εκ μέρους της και παραβίαση των ευρωπαϊκών κανονισμών ανταγωνισμού, ζητώντας από την επιτροπή να ανοίξει σχετική έρευνα. Απ' τη διαμαρτυρία απουσίαζαν πλήρως οι ευρωβουλευτές της παράταξης της λεγόμενης «αριστεράς» καθώς και οι ανένταχτοι. Για άλλη μια φορά η ψευτοαριστερά μαζί με τους φαιούς συμμάχους της αποδεικνύεται ότι είναι η εμπροσθοφυλακή της ρωσικής νεοχιλιερικής παγκόσμιας επίθεσης. Η ψευτοαριστερά πρωτοστατεί στο ενεργειακό σαμποτάζ στις χώρες της Δύσης. Χαρακτηριστικά τώρα επιδιόεται παντού στο σαμποτάζ εναντίον και των ΑΠΕ που τώρα εγκαθίστανται μαζικά στην ΕΕ, ενώ για χρόνια έκανε πως τις ήθελε. Αποδεικνύεται ότι τις ήθελε μόνο και μόνο για να σκοτώσει τους υδρογονάνθρακες αυτών των χωρών και εκείνες να στηριχθούν στους ρωσικούς.

Η ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ: Ή ΠΩΣ ΘΕΛΟΥΝ Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΛΗΘΙΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Το κλειδί της αποκάλυψης του βρώμικου παιχνιδιού των Μητσοτάκη-Δένδια βρίσκεται στη στάση τους απέναντι σε ψευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ

Το αρχηγικό δίδυμο Μητσοτάκη-Δένδια, με τον δεύτερο να προβάλλεται καθαρά πια σαν εθνοσωτήρας μάγος της εξωτερικής πολιτικής, καμώνεται πως προσφέρει στη χώρα αλλεπάλληλες διπλωματικές νίκες με πρώτη την αμυντική συμφωνία με τη Γαλλία και στη συνέχεια με την ανανέωση και εμπάθουση εκείνης με τις ΗΠΑ με τις οποίες ισχυρίζεται ότι εμποδίζει την Τουρκία να καταπιεί την Ελλάδα. Πριν λίγες μέρες μάλιστα εμφάνισαν και μια τρίτη συμφωνία συνεργασίας με την Αίγυπτο για την ηλεκτρική διασύνδεση των δύο χωρών, και αμέσως μια τέταρτη με τη Βρετανία. Αν πάρει κανείς υπόψη του και τις προηγούμενες διευθετήσεις των ΑΟΖ με την Ιταλία και τη μισή με την Αίγυπτο το δίδυμο κυριολεκτικά βρέχει συμφωνίες πάνω απ' την Ελλάδα.

Η πιο βασική από όλες αυτές είναι εκείνη με τη Γαλλία που βρίσκεται σε ενεργητική αντιτουρκική κατεύθυνση, ενώ εκείνες με τη ρωσόφιλη Αίγυπτο είναι ακόμα πιο στρατηγικές και ενισχυτικές της στην ίδια κατεύθυνση. Η συμφωνία για την ΑΟΖ με την Ιταλία απλά προετοίμασε εκείνη με την Αίγυπτο. Αντίθετα η συμφωνία με τις ΗΠΑ, όπως και εκείνη στη συνέχεια με τη Βρετανία, έχουν σα βασικό στόχο τον καθησυχασμό των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ και της ΑUKUS(συμμαχία Αυστραλίας, Μεγ. Βρετανίας και ΗΠΑ) για την αντιτουρκική αιχμή της ελληνογαλλικής και των ελληνοαιγυπτιακών συμφωνιών.

Δυο αλληλένδετοι και αντίθετοι με τις διακηρύξεις στόχοι

Στην πραγματικότητα με όλες αυτές τις συμφωνίες, ειδικά την ελληνογαλλική οι δήθεν φιλοδυτικοί φιλελεύθεροι Μητσοτάκης- Δένδιας έχουν δύο αλληλένδετους και αντίθετους με τις διακηρύξεις τους στόχους:

Ο πρώτος, ο πιο άμεσος είναι να στείλουν για τα καλά την Τουρκία στα χέρια της Ρωσίας, δηλαδή να την αποκόψουν οριστικά από την Ευρώπη και τις ΗΠΑ καθώς και από τις λιγότερο αυταρχικές δυνάμεις με τις οποίες αυτή είναι ακόμα –αν και όλο λιγότερο– δεμένη στο μουσουλμανικό κόσμο και στον Καύκασο. Η μεγαλύτερη δυνατή απομόνωση της Τουρκίας από τη Δύση στο πολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό επίπεδο είναι απαραίτητη για να ανεβούν στο εσωτερικό της οι πιο επιθετικές και φασιστικές πολιτικές δυνάμεις, που δεν είναι άλλες από τις καθαρά ρωσόφιλες, τις λεγόμενες ευρασιατικές. Μόνο με την άνοδο αυτών των δυνάμεων στην εξουσία η Τουρκία θα μπορεί να ενταχθεί με τη θέληση της στο νεοχιτλερικό πολεμικό Άξονα Ρωσίας-Κίνας και όχι με την άσκηση ωμής βίας από αυτόν προκειμένου να μείνουν ανοιχτά στη Ρωσία τα στενά του Βοσπόρου και κλειστά στη Δύση στην περίπτωση ενός παγκόσμιου πόλεμου. Επειδή η Τουρκία δεν είναι Ελλάδα, δηλαδή η αστική της τάξη έχει ξεκινήσει την κρατική της κυριαρχία με μια δημοκρατική επανάσταση και γι αυτό το λόγο είναι πολιτικά ανεξάρτητη από τον ιμπεριαλισμό, η υποταγή της σε έναν τέτοιο Άξονα μπορεί να έρθει μόνο χάρη σε μια αφορήτη εξωτερική πίεση από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Βασικός όρος όμως για να πετύχει η δυτική πίεση αυτό το στόχο, είναι η ίδια η ελληνική διπλωματία, που κυρίως σέρνει την ΕΕ αλλά όσο μπορεί και τις ΗΠΑ στο αντιτουρκικό μέτωπο, να φαίνεται εντελώς δυτικόφιλη. Δηλαδή μόνο μια στην όψη εντελώς δυτική Ελλάδα μπορεί να ξεσηκώνει τους δυτικούς ενάντια σε μια χώρα του ΝΑΤΟ και από την άλλη μόνο έτσι μπορεί να πείθει την τουρκική κοινή γνώμη και την τουρκική άρχουσα τάξη ότι αυτή η δυτική Ελλάδα είναι το όργανο με το οποίο η Δύση επιτίθεται στην Τουρκία. Στην πραγματικότητα δεν είναι μόνο η Ελλάδα που πρέπει να φαίνεται ότι κινείται εναντίον της Τουρκίας σαν δυτική δύναμη, αλλά όλο το μέτωπο των ρωσόφιλων που σήμερα περικυκλώνει την Τουρκία πρέπει στα μάτια της τουρκικής κοινής γνώμης να φαίνεται δυτικόφιλο και μάλιστα φιλοαμερικάνικο. Γι αυτό το λόγο το χαρτί του φιλοαμερικανισμού το παίζει εδώ και πέντε χρόνια το ΡΚΚ, δηλαδή το ρώσικο πρακτορείο μέσα στο αποσχιστικό κίνημα των Κούρδων της Τουρκίας, όπως το παίζει και η βαθιά εξαρτημένη εδώ και 30 χρόνια από τη Ρωσία Αρμενία λόγω του επεκτατισμού της στο Ναγκόρνο Καραμπάχ, όπως το παίζει και η ρωσόφιλη φασιστική τρομοκρατική κλίκα Σίσι στην Αίγυπτο.

Ο δεύτερος αλλά κατά τη γνώμη μας στρατηγικότερος στόχος που ικανοποιούν για λογαριασμό της ρώσικης διπλωματίας αυτές οι δύο συμφωνίες, ελληνοαμερικανική και ελληνογαλλική, κυρίως η τελευταία, είναι να διασπαστεί παραπέρα η ΕΕ σε ότι αφορά την αντίσταση της στη συντριπτικά κύρια στρατιωτική και ενεργειακή απειλή εναντίον της που προέρχεται από τη Ρωσία. Από την άποψη αυτή η βασική συμφωνία και το καινούργιο στην ελληνική εξωτερική πολιτική είναι η ελληνογαλλική συμφωνία, καθώς η ελληνοαμερικανική απλά συνεχίζει και δυναμώνει τη νέα ελληνική τακτική του να καθησυχάζονται οι ΗΠΑ ώστε να κυνηγάνε τον Ερντογάν έχοντας την αυταπάτη ότι αν στο χειρότερο ενδεχόμενο χάσουν τελικά την Τουρκία από τη Ρωσία, θα έχουν τουλάχιστον εντελώς δικιά τους την Ελλάδα.

Ο πιο βασικός στόχος του δίδυμου Μητσοτάκη-Δένδια πίσω από την ελληνογαλλική συμφωνία η διάσπαση της ΕΕ

Αλλά πέρα από αυτόν τον καθησυχασμό η επέκταση της ελληνοαμερικανικής συμφωνίας τόσο ως προς τη χρονική διάρκεια όσο και ως προς τον αριθμό των βάσεων που δίνονται στις ΗΠΑ μετριάζει τις ανησυχίες των τελευταίων για το ότι η Ελλάδα ερωτοτροπεί με την όλο και πιο αντιαμερικάνικη και όλο και πιο αντι-Νατοϊκή Γαλλία σχηματίζοντας μαζί της το πρώτο στην πράξη πυρήνα του κατά το όνομα ευρωπαϊκού στρατού. Στην πραγματικότητα με την ελληνογαλλική συμφωνία το ελληνικό κράτος προσπαθεί να αξιοποιήσει τη σύγκρουση της Γαλλίας με τις ΗΠΑ ακριβώς τη στιγμή που η Γαλλία δέχεται ένα μεγάλο οικονομικό και πολιτικό πλήγμα από αυτές. Έτσι δίνει στη Γαλλία μια όχι ασήμαντη οικονομική αποζημίωση αλλά και μια παρηγοριά για το πληγωμένο γόητρο της παραγγέλνοντας και χτίζοντας τις τρεις γαλλικές φρεγάτες στα γαλλικά ναυπηγεία και όχι τις τρεις αμερικάνικες στο ναυπηγείο της Ελευσίνας. Επειδή οι ΗΠΑ προσπαθούν με τις επενδύσεις τους στα ναυπηγεία της Ελευσίνας να αντιροπήσουν την επιρροή της Κίνας στο λιμάνι του Πειραιά, το ελληνικό κράτος τα ενίσχυσε, μετά την απώλεια των φρεγατών από τις ΗΠΑ. Έτσι έχωσε προχθές δίπλα στην αμερικάνικη ONEX και την κρατική ιταλική Fincantieri, στενά συνεργαζόμενη με το κινεζικό κράτος αλλά και τα γαλλικά πολεμικά ναυπηγεία.

Δηλαδή η επίσημη Ελλάδα κάνει τη συμφωνία με τη Γαλλία όχι για να βάλει ένα εμπόδιο στον αμερικάνικο ηγεμονισμό στην Ευρώπη και στον κόσμο, αλλά για να ενθαρρύνει τις γαλλικές ιμπεριαλιστικές διαθέσεις κυρίως στη Βόρεια και την υποσαχάρια Αφρική και να οξύνει σε αυτά τα μέτωπα τις αντιθέσεις της με ένα μέλος του ΝΑΤΟ που έχει περιφερειακές κυριαρχικές φιλοδοξίες όπως είναι η Τουρκία. Ταυτόχρονα όμως και ακόμα βαθύτερα επιδιώκει να δυναμώσει την αντίθεση στο εσωτερικό του ηγετικού πυρήνα της ΕΕ που είναι ως τώρα η γερμανο-γαλλική ενότητα. Στο ζήτημα της Τουρκίας είναι εκεί που η ενότητα αυτή κλονίζεται επειδή η Γερμανία όντας πιο κοντά στη Ρωσία και στρατιωτικά πολύ πιο αδύναμη απέναντι της από όσο είναι η Γαλλία, στηρίζεται πολύ πιο έντονα στο ΝΑΤΟ για την άμυνα της, οπότε παλεύει να κρατηθεί μέσα σε αυτό η Τουρκία και γι αυτό δεν θέλει μια ρήξη στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, πράγμα για το οποίο την κατηγορεί η ελληνική διπλωματία. Για τον ίδιο λόγο δεν είναι πρόθυμη για έναν ευρωπαϊκό στρατό σαν αντίβαρο στο ΝΑΤΟ έτσι όπως τον θέλει η Γαλλία και όπως άλλωστε ανοιχτά τον θέλει η Ρωσία. Βέβαια η Ελλάδα δεν θέλει με τίποτα να

εμφανιστεί ένας τέτοιος αντινατοϊκός χαρακτήρας στον ευρωπαϊκό στρατό γι αυτό επέμεινε ότι ο ευρωπαϊκός στρατός που ξεκινάει με την ελληνογαλλική συμφωνία να είναι ένας σταθερός πυλώνας του ΝΑΤΟ.

Αυτό που κάνει σε τελική ανάλυση με την ελληνογαλλική συμφωνία η Ελλάδα είναι να ενθαρρύνει τον ενδοτισμό της Γαλλίας τόσο απέναντι στη Ρωσία, όσο ακόμα περισσότερο απέναντι στην Κίνα. Η βαθύτερη αιτία αυτού του ενδοτισμού βρίσκεται στο ότι ενώ η Γαλλία σαν μια ευρωπαϊκή δημοκρατική χώρα βρίσκεται και αυτή κάτω από την απειλή του νεοχιτλερικού ρωσοκινεζικού Άξονα και θέλει να αντισταθεί σε αυτόν, από την άλλη σαν δεύτερης γραμμής ιμπεριαλιστική δύναμη προτιμάει να μην τον αντιμετωπίσει ούτε στην Ευρώπη όπου βρίσκεται απέναντι στη Ρωσία σε ενότητα με την ΕΕ, ούτε και στον Ειρηνικό όπου βρίσκεται απέναντι στην Κίνα σε ενότητα με τη γαπωνέζικη και την αυστραλιανή δημοκρατία. Αντίθετα, ακολουθώντας τις ελεεινότερες παραδόσεις του γαλλικού ιμπεριαλισμού που εκδηλώθηκαν με τη στάση του απέναντι στο Χίτλερ στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, οι γαλλικές κυβερνήσεις, ιδίως αυτές μετά τον Σαρκοζί κρατάνε την πιο ερμαφρόδιτη, και συχνά την πιο φιλική σχέση με τη Ρωσία και με την Κίνα στον Τρίτο κόσμο. Είναι εκεί όπου τα γαλλικά μονοπώλια επιδιώκουν μοιρασίες με αυτές σε άγρα πρώτων υλών, ιδιαίτερα υδρογονανθράκων και πυρηνικών καυσίμων όπου τα γαλλικά μονοπώλια τρέχουν πίσω από τη ρώσικη διπλωματική ισχύ και την κινεζική οικονομική αντίστοιχα. Είναι χαρακτηριστικό ότι κόντρα στη γαλλική δημοκρατική κοινή γνώμη η γαλλική άρχουσα μονοπωλιακή αστική τάξη επιδιώκει επίσημα να κρατάει μια συνειδητά ενδιάμεση ως φιλική στάση απέναντι στη Ρωσία σε σχέση με την πολύ πιο καθαρή που κρατάνε χώρες σαν την Πολωνία, την Ολλανδία, τις Σκανδιναβικές και τις Βαλτικές ή η Αυστραλία και η Ιαπωνία απέναντι στην Κίνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Γαλλία και η Γερμανία σέρνουν σαν κυβερνήσεις την Κομισιόν και το Συμβούλιο πίσω τους στο να είναι δουλικά απέναντι στη Ρωσία και στην Κίνα, ενώ το ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, που εκπροσωπεί πολύ καλύτερα τις διαθέσεις των ευρωπαϊκών λαών, τολμάει να καταδικάζει με ψηφίσματα και κυρώσεις τους δυο μεγάλους φασισμούς για τη συμπεριφορά τους απέναντι στους λαούς τους, ειδικά τη χιτλερική της Κίνας απέναντι στους Ουιγούρους. Μάλιστα ο Μακρόν, ακόμα πιο ξεδιάντροπα από τη ρωσόδουλη Μέρκελ, δηλώνει σε κάθε ευκαιρία ότι «*το να αποξενώσει κανείς τη Ρωσία σημαίνει ότι διαπράττει ένα βαθύ στρατηγικό λάθος*» και θέλει η Μόσχα «*να βοηθήσει στο να λυθούν οι πιο δύσκολα διαχειρίσιμες κρίσεις στο κόσμο και να μειωθεί η ανεμπιστοσύνη μεταξύ Ρωσίας και ΕΕ*». Αντίστοιχη είναι και η στάση του Μακρόν απέναντι στην Κίνα που επίσης θέλει η ΕΕ να μην την αντιμετωπίζει σαν εχθρό και να μην ακολουθεί τις ΗΠΑ σε ένα αντικινεζικό μέτωπο, αλλά αντίθετα να την εμπλέκει σε συνεργασίες. Σύμφωνα με τον Μακρόν που βολικά γι αυτόν θεωρεί ότι υπάρχουν τρεις Κίνες από τις οποίες μόνο η μία είναι αντίπαλος αυτή «*είναι ταυτόχρονα ένας "εταίρος (εννοεί στην κλιματική αλλαγή), ένας ανταγωνιστής (στο οικονομικό επίπεδο) και ένας συστημικός αντίπαλος (εννοεί στο στρατιωτικό επίπεδο)*». Η κορυφαία συνεισφορά που επιδιώκει η Γαλλία του Μακρόν για την ειρήνευση στον πλανήτη είναι μια διάσκεψη στην οποία θα αποφασίσουν για το μέλλον του τα πέντε μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας, δηλαδή από τη μια οι ΗΠΑ και η Αγγλία, από την άλλη η Ρωσία και η Κίνα, ενώ στη μέση σαν ενδιάμεσος ρυθμιστής των πάντων θα βρίσκεται η Γαλλία η μόνη πυρηνική δύναμη της ΕΕ και ο μόνος εκπρόσωπος της μετά το Μπρέζιτ στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ.

Η ουσιαστική λοιπόν αιτία για την πρόσφατη όξυνση των σχέσεων της Γαλλίας με τις ΗΠΑ, οπότε και η αντιτουρκική συμμαχία με την Ελλάδα, δεν είναι το πραγματικό οικονομικό ριζίμο και η πολιτική δολιότητα με την οποία οι ΗΠΑ αντιμετώπισαν την πρώτη και γενικότερα την ΕΕ στο

ζήτημα των αυστραλιανών υποβρυχίων, αλλά ότι η Γαλλία δεν θέλει καμιά σύγκρουση με την Κίνα επειδή συνεργάζεται μαζί της στον Ειρηνικό, όπου η Γαλλία διαθέτει πολύτιμες υπερπόντιες κτήσεις ενώ μαζί της χτίζει πυρηνικά εργοστάσια παντού ακόμα και στην Ευρώπη, ενώ οι ασίγαστες ιμπεριαλιστικές βλέψεις της στη Μέση Ανατολή και στην Αφρική τη φέρνουν σε άμεσες ή έμμεσες συμμαχίες με τη Ρωσία. Αυτό γίνεται στη Βόρεια Αφρική (όπου στηρίζει τον σφαγέα Χαφτάρ και τον βασιανιστή Σίσι), στη Μέση Ανατολή όπου στηρίζει το φασιστικό PKK, στον Καύκασο όπου στηρίζει τον αρμένικο επεκτατισμό στο Ναγκόρνο Καραμπάχ και στο Σαχέλ, όπου παρά το πραξικόπημα που έκανε η Ρωσία στο Μαλί και της πήρε το έδαφος κάτω από τα πόδια, συνεχίζει να συνεργάζεται με τη νέα κυβέρνηση των πραξικοπηματιών*.

Ο δήθεν ευρωπαϊκός στρατός που θέλουν η Γαλλία και η Ελλάδα

Από αυτή τη ρωσόφιλη πλευρά δηλαδή, και όχι από την πλευρά της πάλης ενάντια στον αμερικάνικο ηγεμονισμό μέσα στο NATO και μέσα στην Ευρώπη ο Μακρόν μίλησε το 2019 για το «εγκεφαλικά νεκρό NATO» όταν αυτό αρνήθηκε να πάρει το μέρος της Γαλλίας ενάντια στη διοχέτευση όπλων από την Τουρκία στη Λιβύη, που μάλιστα στη συγκεκριμένη στιγμή που αυτά τα όπλα βοηθούσαν την αντίσταση της Τρίπολης στον κτηνώδη Χαφτάρ. Αυτός είναι και ο λόγος που η Γαλλία δεν συγκρούστηκε με τις ΗΠΑ στη διάρκεια της προεδρίας του φασίστα Τραμπ του οποίου η βασική γραμμή ήταν η συνεργασία με τη Ρωσία, αλλά συγκρούεται με την προεδρία Μπάιντεν που τουλάχιστον βλέπει τη Ρωσία σαν εχθρό έστω δευτερεύοντα σε σχέση με την Κίνα. Δηλαδή η προεδρία Μπάιντεν κάνει το καίριο για την ΕΕ λάθος ιμπεριαλιστικού οικονομισμού, να θεωρεί τη Ρωσία έναν δευτερεύοντα και πολύ πιο εύκολα διαχειρίσιμο εχθρό, ενώ είναι ο πολιτικός, οικονομικός (μέσω της ενεργειακής αυτάρκειας της) και στρατιωτικός ηγέτης του ρωσοκινεζικού Άξονα. Όμως τουλάχιστον δεν τη βλέπει σαν μια φιλική ή ενδιάμεση δύναμη. Δηλαδή η Γαλλία δεν θέλει να διαλύσει το NATO ως «εγκεφαλικά νεκρό» από τα αριστερά, ώστε να μην είναι η άμυνα της ΕΕ απέναντι στη Ρωσία (και δευτερευόντως απέναντι στην Κίνα) έρμαιο στα καπρίτσια και τις εσωτερικές πολιτικές αντιθέσεις της αμερικάνικης υπερδύναμης. Δεν θέλει δηλαδή η Γαλλία και η Ελλάδα να παραταχθεί απέναντι στη Ρωσία ένας πραγματικά ενωμένος, αποτελεσματικός και πολιτικοστρατιωτικά ανεξάρτητος ευρωπαϊκός στρατός, αλλά να αντικατασταθεί το σε στρατηγική πτώση και έστω υπό όρους αντιρρόπικο NATO με έναν μεσευρωπαϊκό ιμπεριαλιστικό στρατό κάτω από γαλλική ηγεμονία, που αντί για το Βορρά ενάντια στη Ρωσία θα είναι προσανατολισμένος σε επεμβάσεις ενάντια στον Τρίτο κόσμο στην κύρια πλευρά σε συνεργασία με τη Ρωσία και την Κίνα. Η απόδειξη είναι ότι όλες οι διπλωματικές επεμβάσεις σήμερα της Γαλλίας και της Ελλάδας σε ότι αφορά τη Βόρεια Αφρική, το Σαχέλ, τη Μέση Ανατολή και τον Καύκασο είναι στην πράξη όλες ενάντια στα συμφέροντα της Ευρώπης. Πιο χαρακτηριστικές αυτές στη Βόρεια Αφρική, όπου είχαμε το με γαλλική ηγεσία βομβαρδισμό της Λιβύης του Καντάφι που έγινε και με ελληνική υποστήριξη, στη συνέχεια την υπεράσπιση της χειρότερης πλευράς του λιβυκού εμφύλιου, της πλευράς Χαφτάρ και ταυτόχρονα την υπονόμευση όλων των νόμιμων κυβερνήσεων της Μουσουλμανικής Αδελφότητας (που λυσαλέα τη χτυπάει δίπλα στη Ρωσία ο Δένδιας), στην Αίγυπτο και στην Τυνησία και την υποστήριξη των δικτατόρων εκεί. Το χειρότερο βέβαια απ όλα είναι ότι έχουν στείλει τουλάχιστον σε επίπεδο ψυχολογίας του λαού της πεσκέσι στη Ρωσία αλλά και στην Κίνα την Τουρκία που τουλάχιστον στις περισσότερες επεμβάσεις της στη Μέση Ανατολή, στη Βόρεια Αφρική, στον Καύκασο και στο Σαχέλ έπαιρνε για χρόνια το μέρος της σχετικά πιο προοδευτικής πλευράς σε σχέση με εκείνες που το μέρος τους παίρνει η Γαλλία και η Ελλάδα.

Αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους κιάλας από το 2018 όταν ο Μακρόν έκανε κόντρα στον προβοκάτορα αντιευρωπαϊκό Τραμπ το κάλεσμα για να φτιαχτεί ένας ευρωπαϊκός στρατός ο Πούτιν δήλωνε αμέσως την υποστήριξη του σε αυτόν, ενώ από τότε το Σπούτνικ δεν χάνει ευκαιρία να υπερασπίζεται τον ευρωστρατό σαν τη σπουδαιότερη ευρωπαϊκή απάντηση στο NATO (<https://sputniknews.gr/20211022/to-nato-ta-vazei-me-tin-anerhomeni-kina-kaiton-logariasmo-plironei-i-ellada-19287097.html>). Είναι ωστόσο χαρακτηριστικό ότι όταν το Σπούτνικ μιλάει για τις σχέσεις της Γαλλίας και της Ελλάδας με το NATO δεν

αναφέρεται στην αντιρρόπικη πλευρά του δεύτερου αλλά στην αντικινεζική. Και αυτό έχει μέσα του μια αλήθεια και εξηγεί τους λόγους για τους οποίους η κυβέρνηση Μητσοτάκη δίνει τόση άνεση σε ότι αφορά την αρκετά μεγάλη χρονική διάρκεια αλλά και σε ότι αφορά τον αρκετά μεγάλο αριθμό των βάσεων της νέας στρατιωτικής συμφωνίας με τις ΗΠΑ. Εκείνο δηλαδή που διασταυρώνεται από μια σειρά δυτικές αναλύσεις, μια από τις οποίες είναι και η παρακάτω: (<https://cepa.org/the-eastern-mediterranean-time-for-the-u-s-to-get-serious/>) είναι ότι οι ΗΠΑ βλέπουν και στο μεσανατολικό και στο μεσογειακό χώρο σαν κύρια για τα αμερικανικά συμφέροντα την απειλή από την Κίνα και λιγότερο από τη Ρωσία, παρόλο που στην πραγματικότητα είναι η Ρωσία που προελαύνει αλματωδώς και κυριαρχικά σε αυτό το χώρο, κυρίως στο έδαφος και εσωτερικά-πολιτικά και όχι από τη θάλασσα όπως η Κίνα, και εξωτερικά με τη μορφή εμπορικών ή ενεργειακών (ηλεκτρικών) δικτύων. Από αυτήν την αντικινεζική κυρίως πλευρά οι ΗΠΑ επιδιώκουν τη συμμαχία με την Ελλάδα, και επίσης θέλουν από αυτήν ένα NATO του Νότου, κληρονόμο των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων του NATO των τελευταίων δεκαετιών ενάντια στον Τρίτο κόσμο, οι οποίες πρόσφεραν τελικά στον Πούτιν το Αφγανιστάν, το Ιράκ, αλλά και το Ιράν. Είναι επίσης πολύ πιθανό ότι οι ΗΠΑ για να αντιμετωπίσουν την Κίνα θα ακολουθήσουν την προσφιλή τους επεμβατική τακτική να απαιτούν από τις χώρες της Ευρώπης, της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής να έχουν τις σχέσεις που εκείνες θέλουν να έχουν με την Κίνα επεμβαίνοντας στα εσωτερικά τους με τρόπο που εξοργίζει τους λαούς τους και πετυχαίνει το αντίθετο αποτέλεσμα. Αυτό το έχουν κάνουν ήδη με την Ευρώπη απέναντι στη Ρωσία επιβάλλοντας αρχικά οικονομικές κυρώσεις πχ στη Γερμανία για τον αγωγό NordStream2. Το να αντισταθεί η ΕΕ στη Ρωσία είναι δική της υπόθεση, όχι των ΗΠΑ. Γι αυτούς τους λόγους και με αυτό το πνεύμα απασχολεί τις ΗΠΑ κυρίως η ΚΟΣΚΟ στον Πειραιά και ελάχιστα ο Σαββίδης στη Θεσσαλονίκη, ή ο κίνδυνος μιας εξάρτησης της Ελλάδας από το κινεζικό 5G και όχι εκείνη η πιο ζωτική από το ρώσικο φυσικό αέριο. Γι αυτό το λόγο εκείνο που έκανε η ελληνική κυβέρνηση ήταν πρώτα να κλείσει ταχύτατα τη συμφωνία με την ΚΟΣΚΟ δίνοντας της όλο το Λιμάνι (και αφού αυτή είχε ποδοπατήσει όλες τις υποχρεώσεις της απέναντι στο ελληνικό κράτος), και μετά να κλείσει τη συμφωνία με τη Γαλλία ώστε να βάλει προ τετελεσμένου τις ΗΠΑ πριν την ελληνοαμερικανική συμφωνία. Πάντως από πέρυσι είχε εγκαταλείψει το κινεζικό 5G μόνο και μόνο για να μην έρθει σε ανοιχτή σύγκρουση με τις ΗΠΑ και όχι γιατί το κινεζικό 5G σημαίνει κατασκοπία του κινεζικού στρατού σε βάρος όποιος χώρας το χρησιμοποιεί.

Ο αποφασιστικός ρόλος της Ελλάδας στον εκφασισμό της Τουρκίας

Να λοιπόν πως στο όνομα ενός ευρωπαϊκού στρατού και μιας δήθεν ευρωπαϊκής στρατηγικής αυτονομίας από τις ΗΠΑ οι ρωσόφιλοι που διοικούν τη χώρα μας θέλουν να στρέψουν την ΕΕ και μαζί της το σε στρατηγική αποσύνθεση NATO απέναντι στον Νότο, δηλαδή στο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου, των Βαλκανίων και της ευρύτερης Μέσης Ανατολής όπου προβάλλουν σαν κύριο εχθρό τους όχι το ρωσοκινεζικό άξονα και τις φιλικές σε αυτόν δικτατορίες των βασιανιστών του Άσαντ ή του Σίσι ή του Χαφτάρ, ή πρόσφατα του αρχιπραξικοπηματία Σαγέντ της Τυνησίας (τον οποίο με θερμή συνάντησε πρόσφατα ο διπρόσωπος Δένδιας), αλλά τη σε σύγκρουση με αυτές τις ανοιχτές δικτατορίες μισοδημοκρατική και ακόμα πολύ πιο ανεξάρτητη από τον Άξονα Τουρκία. Ειδικά στη χώρα μας, ακόμα και οι πιο διορατικοί φιλελεύθεροι που βλέπουν τον κίνδυνο από τον Άξονα αρνούνται να δουν ότι προς το παρόν η ερντογανική Τουρκία είναι η μόνη από όλες αυτές τις μουσουλμανικές χώρες η οποία ακόμα έχει νόμιμη την αντιπολίτευση της απέναντι στον «Σουλτάνο» της, και κάνει τις εκλογές της ακριβώς επειδή οι ρωσόφιλοι ευρασιατιστές δεν έχουν ακόμα πάρει την εξουσία σε αυτήν για να επιβάλουν ολόκληρο το μεγαλοκρατικό φασιστικό και επεκτατικό τους πρόγραμμα. Ο ένας λόγος είναι ότι οι ντόπιοι φιλελεύθεροι είναι και αυτοί αρκετά τυφλωμένοι από την τσαρική προέλευση εθνική μας τουρκοφοβία, και ο άλλος, που μοιράζονται με όλους σχεδόν τους δυτικούς φιλελεύθερους, είναι η ταύτιση του τζιχαντισμού με τη Μουσουλμανική Αδελφότητα στην οποία ανήκει και το κόμμα του Ερντογάν. Αυτή η ταύτιση στη συνείδηση τους συγχωρεί ακόμα και την πιο στυγνή κοσμική δικτατορία εναντίον της τελευταίας.

Έτσι πολλοί λίγοι άνθρωποι θα μπορούσαν μέσα σε συνθήκες μεθοδικά δουλεμένων προκαταλήψεων και διαστρέβλωσης του τι συμβαίνει στα αλήθεια με τις ελληνοτουρκικές σχέσεις να κατανοήσουν ότι η τελευταία αληθινή ελπίδα για μια ειρηνική εξωτερική πολιτική και μια δημοκρατική εσωτερική εξέλιξη της Τουρκίας, που θα ήταν η σύνδεση της με την ΕΕ έστω σε επίπεδο τελωνειακής ενοποίησης, έσβησε στα 2017 στις ίσως σημαντικότερες συνομιλίες για τη λύση του Κυπριακού στο Κραν Μοντανά **κυρίως με ευθύνη της Ελλάδας και όχι της Τουρκίας, όχι της Ευρώπης, όχι οποιασδήποτε άλλης χώρας.** Στο Κραν Μοντανά (δες άρθρο *Νέας Ανατολής*, <https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-26-19/item/845->) συνεντρίβη η προεδρία Ακιντζί, η τελευταία δημοκρατική ηγεσία της τουρκοκυπριακής κοινότητας που ήταν πραγματικά της τουρκοενοποίησης του νησιού και κατά του τουρκικού σοβινισμού που έχει βάλει πια μπρος για την προσάρτηση του βόρειου κομματιού του νησιού. Δεν είναι τυχαίο που ακριβώς από εκείνη τη στιγμή και πέρα κυριάρχησε πολιτικά και ιδεολογικά στην Τουρκία η γραμμή του ευρασιατισμού, δηλαδή του ρωσόφιλου επεκτατισμού, και την υιοθέτησε σχεδόν σε ένα σημαντικό μέρος της ο Ερντογάν για να επιβιώσει το κόμμα του στην εξουσία την ώρα που σφυροκοπιόταν παράλληλα από τους ακροδεξιούς του εθνικιστή Μπαχσελί και τους ρωσόφιλους επίσης εθνικιστές του Κιλιντσάρογλου και πιο πολύ της Ακσενέρ που σύντομα ντύθηκαν δυτικοφιλοι. Ο Ερντογάν είχε ξεκινήσει την πρωθυπουργία του στα 2002 με ένα πρόγραμμα αρκετά φιλειρηνικό σε όλα τα μέτωπα και ιδιαίτερα στο Κουρδικό. Κατάντησε έτσι μόνο αφού προδόθηκε από την ΕΕ και τις ΗΠΑ πρώτα στα 2015 όταν τον άφησαν εντελώς έκθετο στην εκδίκευση της Ρωσίας γιατί με συνέπεια είχε υποστηρίξει το αντιασσαντικό δημοκρατικό κίνημα. Το χειρότερο στα 2016 ΕΕ και NATO αβάνταραν τους γκιουλενιστές στο αιματηρό τους εναντίον του πραξικόπημα οπότε προχώρησε σε συνεργασία με τη Ρωσία αφού αυτή εμφανίστηκε εκείνη την κρίσιμη στιγμή σαν ο μοναδικός φίλος του, ενώ οι γκιουλενιστές ήταν ευρασιατιστές που χάρη στον Ομπάμα είχαν αποκτήσει δυτικό προσωπείο και καθεστώς πολιτικού πρόσφυγα.

Τελικά η ίδια αυτή Ρωσία που είχε οργανώσει όλη του την απομόνωση από όλες τις πλευρές και πιο πολύ από τη Δύση μέσω τρίτων, καταπτομένο και στα όρια της οικονομικής συντριβής τον αντάμειψε γενναϊόδωρα προσφέροντας του την ηρωϊνή των εθνικιστών, δηλαδή τμήματα πολιτικής και εδαφικής εξουσίας σε βάρος τρίτων χωρών στις οποίες η Ρωσία σαν φασισμός είχε βρεθεί απέναντι τους και απέναντι στην Τουρκία που είχε σταθεί δίπλα τους σαν δημοκρατία. Ο Ερντογάν που ασφαλώς δεν ήταν πιο δημοκράτης από κάθε ομορτοουνιστή αστό πήρε αυτό το δηλητηριασμένο δώρο, δηλαδή τα δυο κομμάτια εδαφικής κυριαρχίας στη Συρία, στο Ιντλίμπ και στον κουρδικό βορρά της, στο δυτικό κομμάτι της Λιβύης με την πρωτεύουσα Τρίπολη. Επίσης πήρε από τα χέρια της Ρωσίας μια θεαματική νίκη στο Ναγκόρνο Καραμπάχ που σήμαινε δυνάμωμα της πολιτικής επιρροής της και όνειρα για εδαφική προσάρτηση του Αζερμπαϊτζάν. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις διανομής και μοιράσματος ισχύος με τη Ρωσία η Τουρκία είχε πάρει αρχικά τη σωστή πλευρά ενός εμφύλιου ή ενός εθνικού αγώνα κόντρα στη Ρωσία και κόντρα στη γαϊδουρινή στάση των δυτικών και κατέληξε να εξαγοράσει αυτή τη στάση παίζοντας το ρόλο ενός επεμβασία υπο-ιμπεριαλιστή. Αυτός ο Ερντογάν λοιπόν ήταν που τελικά προσχώρησε στο ρωσοκίνητο επεκτατικό σχέδιο της Γαλάζιας Πατρίδας το 2018, ενώ το 2020 ξεκίνησε την πραγμάτωση του με το τουρκολιβυκό σύμφωνο. Τελευταία πάλι στα πλαίσια αυτού του σχεδίου προσχώρησε ανοιχτά στην παλιά για τους σοβινιστές προσαρτησιακή θέση των δυο κρατών στην Κύπρο και έκανε και το πρακτικό βήμα να ανοίξει την Αμμόχωστο, δίνοντας ένα τεράστιο δώρο στη Ρωσία και στη ρωσόδουλη διπλωματία της χώρας μας καθώς έκανε πολύ πιο εύκολο στους τελευταίους να τον εμφανίζουν σαν τον αληθινό κακό της Μεσογείου. Στην πραγματικότητα μπορεί να γίνει και πραγματικό τέρας, αλλά αυτό δεν έχει γίνει ακόμα μόνο για ένα λόγο: Γιατί τόσο ο ίδιος, όσο και το κόμμα του, και γενικότερα η τουρκική αστική τάξη ξέρουν ότι είναι πολιτικοί και στρατιωτικοί όμηροι της Ρωσίας. Όποτε αυτή αποφασίσει μπορεί όλο αυτό το μοίρασμα εξουσίας και το ξαφνικό αυτοκρατορικό μεγαλείο να καταρρεύσει στο λεπτό σε όλα τα μέτωπα από το Ιντλίμπ και το συριακό Κουρδιστάν, ως το Ναγκόρνο Καραμπάχ και ως την Τρίπολη και την Αμμόχωστο. Μάλιστα δεν χρειάζεται όλη τη δουλειά

Η ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ: Ή ΠΩΣ ΘΕΛΟΥΝ Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΛΗΘΙΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Συνέχεια από τη σελ. 15

να την κάνει η Ρωσία. Θα αφήσει το μεγαλύτερο μέρος να το αναλάβουν οι δυτικοί. Αυτή μόνο θα τους δώσει το μήνυμα ότι ο «Σουλτάνος» είναι στη διάθεση τους.

Και για να μην μένει κανείς με την εντύπωση ότι η εξουδετέρωση των φιλοευρωπαϊκών διαθέσεων της Τουρκίας οφείλεται σε κάποιο ελληνικό διπλωματικό δαιμόνιο ή έστω στις ικανότητες των ρωσόδουλων διπλωματών της, διευκρινίζουμε ότι η ελληνική πίεση είναι απλά η αιχμή του δόρατος της ρώσικης νεοσαρικής διπλωματίας στο κείμενο για αυτή ζήτημα της Τουρκίας ή αλλιώς στο νέο Ανατολικό ζήτημα. Αυτή η διπλωματία όπως και τον 19° έτσι και τον 20° και τον 21° αιώνα -με το διάλειμμα των 40 χρόνων της προλεταριακής ΕΣΣΔ- είχε σαν κεντρικό της στόχο τον έλεγχο των Στενών, οπότε και τον πολιτικό ή στρατιωτικό έλεγχο της Κων/λης. Σε αυτό το παιχνίδι η Ελλάδα είναι ένας πολύ βασικός κρίκος με την έννοια ότι είναι εκείνος που πρέπει να σέρνει τη Δύση στο να αναλαμβάνει εκείνη να δίνει τα μεγάλα χτυπήματα στην Τουρκία. Όμως χωρίς πολλούς πιστούς φίλους της ρώσικης διπλωματίας χωμένους μέσα στα ηγετικά όργανα της ΕΕ αλλά και στην ηγεσία των ιδίων των ΗΠΑ, της Γερμανίας, της Ιταλίας, της Αγγλίας, της Γαλλίας θα ήταν αδύνατο η Τουρκία να έχει περικυκλωθεί και να έχει πιεστεί σε τέτοιο βαθμό ώστε να έχει σε μεγάλο πια βαθμό προσχωρήσει στο ρωσοκινεζικό πολεμικό Άξονα.

Στην ουσία δηλαδή αυτό που κάνει σήμερα η ελληνική διπλωματία με τα ταξίδια και τις διακρατικές συμφωνίες του Δένδια, δεν είναι να στήνει συμφωνίες που συνέλαβε και πραγματοποιεί ο ίδιος. Όχι γιατί είναι λόγω θέσης πιο μικρός από το μικρό ινδαμά του, τον επίσημο υπουργό του τσάρου Καποδίστρια, καθώς είναι μόνο ένας υπεργολάβος των υποθέσεων του Λαβρόφ στον ευρωπαϊκό Νότο, όσο γιατί βρίσκεται όπου πάει ξένες ηγεσίες και διπλωματικές μηχανές πανέτοιμες να υπογράψουν αυτές τις συμφωνίες επειδή πάνω σε αυτές τις ηγεσίες και πάνω σε αυτές τις διπλωματικές μηχανές έχει κάνει και συνεχίζει να κάνει δουλειά με υπόβαθρο δεκαετιών η καλύτερη διπλωματία του πλανήτη όπως χαρακτηρίζαν οι Μαρξ και Έγκελς τη ρώσικη. Η διαφορά της νέας από την παλιά τσαρική διπλωματία δεν είναι στην ποιότητα αλλά στο βαθμό του εισοδημού και στο βαθμό της προβοκάτιας σαν κεντρικής μεθόδου διεϊσόδου παντού σε κράτη, κόμματα και πολιτικά ρεύματα οπότε και στο βαθμό της αποτελεσματικής καθοδήγησής τους από μια εξωτερική δύναμη.

Δένδιας: Ο πολύτιμος αεικίνητος Έλληνας με το βαλιτσάκι του διπλωματικού πλασιέ του Τσάρου

Εκεί που είναι πιο πολύτιμος ο αεικίνητος διπλωματικός πλασιέ του Τσάρου είναι στο ότι είναι ντυμένος σε όλα, στη γλώσσα και στους τρόπους, σαν ακραίος δυτικός φιλελεύθερος. Όσο και αν διέπρεψε ο Καποδίστριας σε μια τέτοια μεταμφίεση δεν θα έφτανε ποτέ έναν συντοπίτη κερκυραίο που έκανε τα μεταπτυχιακά του στο Λονδίνο και έγινε ΥΠΕΞ μιας φαινομενικά ευρωπαϊκής δημοκρατίας. Μάλιστα ο Δένδιας φιλοδοξεί να είναι κάτι περισσότερο από ένας δυτικός φιλελεύθερος. Θέλει να είναι το πνεύμα μιας ανιδιοτελούς Δύσης, όπως όταν προχθές μίλησε στο πιο σημαντικό thinkTank του Ενωμένου Βασιλείου για να εισπράξει από τον πρώην πρεσβευτή της Αγγλίας στην Ελλάδα Τζον Κίτμερ το σχόλιο ότι η ομιλία του ήταν συγκλονιστική (αξίζει να τη δείτε ολόκληρη εδώ -<https://www.mfa.gr/epikairota/proto-thema/omilia-tou-upourgou-exoterikon-nikou-dendia-sten-ekdelose-tou-rusi-methema-eniskhuontas-ten-asphaleia-kai-te-statheroteta-sten-europe-kai-te-mesogeio-enhancing-security-and-stability-in-europe-and-the-mediterranean-londino-25102021.html> από την επίσημη σελίδα του ΥΠΕΞ). Η υποτιθέμενη συγκλονιστικότητα της έγκειται στο ότι μιλώντας για τις δυτικές φιλελεύθερες αρχές ο Έλληνας ΥΠΕΞ μπορεί να είναι πέρα από αμερικάνος ή γάλλος ή γερμανός, πέρα και πάνω από τις εθνικές και ιμπεριαλιστικές μικρότητες και τους ανταγωνισμούς όλων αυτών, ένας ενωτικός τους παράγοντας σαν εκπρόσωπος μιας μικρής χώρας, η οποία επειδή απειλείται από τη μισοβάρβαρη Τουρκία μπορεί να μιλάει για ευρωπαϊκή και για παγκόσμια πολιτική χωρίς

να είναι επίφοβη σαν διεκδικήτρια διεθνούς εξουσίας. Γι αυτό άλλωστε όταν ο Δένδιας αδιάκοπα καταφέρεται ενάντια στην Τουρκία δεν το κάνει ποτέ με εμφανές μίσος αλλά υποκρίνεται πως θέλει να τη συνεφέρει, να την εξημερώσει και να την εκδυτικίσει - όσο βέβαια αυτό μπορεί να είναι δυνατό - για το κοινό δυτικό καλό.

Με αυτό το στυλ ιεροκήρυκα στήνει συμφωνίες στο βορειότερο Βορρά, στο νοτιότερο Νότο και στην ανατολικότερη Ανατολή για να σπρώξει την Τουρκία στο στόμα των Τσάρων και των Κινέζων αυτοκρατόρων. Έτσι υπογράφει διαρκώς σαν υπεράνω πάσης υποψίας δυτικός νέες συμφωνίες με το Ισραήλ, με την Ιταλία, με την Αίγυπτο, με τη Γαλλία, με τις ΗΠΑ, κάνει αμυντικές εξυπηρετήσεις με τους Πάτριот στη Σαουδική Αραβία, και βάζει βάσεις για στρατηγικές σχέσεις με τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα. Μάλιστα αφού σαρώσει μία-μία όλες της υπό ρώσικη επιρροή χώρες της Βόρειας Αφρικής, πλην του ακόμα δυτικού Μαρόκου αποφασίζει να βάλει τις βάσεις για στρατηγικές σχέσεις της Ελλάδας με την Ινδία με το πρώτο ταξίδι του ινδού ΥΠΕΞ στην Ελλάδα μετά από 18 χρόνια. Σε λίγο θα βρεθεί και στην Ινδία ο διπλωματικός αυτός Μεγαλέξανδρος για να ξαναβάλει το ζήτημα της Τουρκίας στο όνομα των στενών σχέσεων που αναπτύσσει η Τουρκία τελευταία με τους Ταλιμπάν με τους οποίους η Ινδία βρίσκεται σε απόλυτα εχθρικές σχέσεις λόγω της συνεργασίας τους με το Πακιστάν. Ίσως να περιέχεται και αυτή η στόχευση δίπλα σε άλλες. Ίσως η συμφωνία που υπέγραψε με το Ενωμένο Βασίλειο. Εκείνο που έδωσε στην κυβέρνηση Τζόνσον είναι ότι μια διπλωματικά υπερδραστήρια χώρα της Ευραζώνης την αναγνωρίζει σαν έναν απαραίτητο για την ΕΕ ευρωπαϊκό παράγοντα, πράγμα που αυτή τόσο έχει ανάγκη μετά τη σημαντική απομόνωση που δοκιμάζει λόγω Μπρέξιτ, ιδιαίτερα μάλιστα από τη Γαλλία. Βέβαια το πρώτο εμφανές αντάλλαγμα που παίρνει είναι η «κατανόηση» της ελληνικής στάσης από την πιο φιλική στην ερντογανική Τουρκία μέσα σε όλη τη Δύση κυβέρνηση Τζόνσον, από την οποία ο Δένδιας περιμένει θετική στάση κυρίως στην Κύπρο. Αλλωστε η Αγγλία πάντα φροντίζει να μην αποξενώνει την Κύπρο όχι μόνο για τη στρατιωτική βάση που έχει στο έδαφός της, αλλά και γιατί είναι ενεργό μέλος της Κοινοπολιτείας και μάλιστα προεδρεύει σε ένα από τα όργανα της (<http://www.law.gov.cy/Law/lawoffice.nsf/A11/6A6A50CF A9132D2CC225742B00303102?OpenDocument>). Επίσης εμφανιζόμενος με στενότερους δεσμούς με την Αγγλία ο Δένδιας εμφανίζεται να συμφωνεί με την Αμερικανο-Βρετανικο-Αυστραλιανή συμμαχία του Ειρηνικού, πράγμα που δεν μπορεί παρά να πικάρει τη Γαλλία και να ευχαριστεί ακόμα περισσότερο τις ΗΠΑ. Όμως έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι η πιο μακριά στόχευση στην ελληνοαγγλική συμφωνία είναι η «δυτικότερη», δηλαδή εγκυρότερη δυνατή διπλωματική πρόσβαση της Ελλάδας στην Ινδία καθώς αυτή συνεχίζει να είναι ενεργό και βασικό μέλος της Κοινοπολιτείας. Η Ινδία είναι ίσως η πιο καίριας σημασίας σήμερα χώρα για τη διαμόρφωση των παγκόσμιων συσχετισμών ακριβώς επειδή θεωρώντας σαν κύριο εχθρό της την Κίνα ταλαντεύεται ανάμεσα στις ΗΠΑ και στη Ρωσία και μάλιστα αναπτύσσει όλο και βαθύτερες στρατιωτικές σχέσεις με τη δεύτερη που καμώνεται πως συνεργάζεται με την Κίνα, αλλά τακτικά μόνο και μόνο για να αμυνθεί στις ΗΠΑ. Εδώ στο κέντρο της Ασίας είναι που ο ρωσοκινεζικός άξονας κρύβεται από τη Δύση και την τυφλώνει ως προς την ύπαρξη του, καθώς έχει κάνει το εξής μοίρασμα επιρροής στο εσωτερικό του: Υποδαυλίζει και ταυτόχρονα ελέγχει την Ινδο-Πακιστανική σύγκρουση αναθέτοντας στην Κίνα την ανοιχτή συμμαχία με το Πακιστάν και στη Ρωσία την πιο καλυμμένη συμμαχία με την Ινδία. Είναι για να μην εκτεθεί στην Ινδία που η Ρωσία δεν δίνει τους S-400 στην Κίνα πράγμα που επιβεβαιώνει στους δυτικούς την αυταπάτη ότι δεν υπάρχει ρωσοκινεζικός Άξονας.

Επιμέναμε λίγο παραπάνω στο ζήτημα της ξαφνικής «κίνησης προς την Ινδία» για να δείξουμε ότι πέρα από το σχηματισμό ενός αντιτουρκικού μετώπου με προβοκατόρικους σκοπούς και μάλιστα με πρόσχημα αυτό το μέτωπο, η ελληνική διπλωματία παρεμβαίνει τελευταία στη διεθνή σκηνή και επιχειρεί να λειτουργεί σαν ένας ενωτικός κρίκος ανάμεσα στη Δύση, και κυρίως στην Ευρώπη μιας σειράς χωρών που λίγο-πολύ κινούνται προς τη Ρωσία προωθώ-

ντας τα συμφέροντα της δεύτερης. Αυτό σήμερα το κάνει πολύ χαρακτηριστικά με τη ρωσόφιλη Αίγυπτο την οποία με την πρόσφατη ελληνοαιγυπτιακή ενεργειακή συμφωνία προσπαθεί να την κάνει απαραίτητο ενεργειακό τροφοδότη της ΕΕ μέσω μιας ηλεκτρικής διασύνδεσης και σε λίγο μιας αντίστοιχης με φυσικό αέριο μόλις η τιμή του αυξήθηκε λόγω του ρώσικου εκβιασμού. Ανάλογα προσπαθεί ο Δένδιας να νομιμοποιήσει στα μάτια της ΕΕ τη Λιβύη του Χαφτάρ, τον Σαγέντ της Τυνησίας, ή φροντίζει να μην απορριφθούν από τη Δύση τα ολοένα και μεγαλύτερα ανοίγματα της Σαουδικής Αραβίας και των Εμιράτων προς τη Ρωσία.

Πρόκειται για την ανάπτυξη της σε πολύ ανώτερο επίπεδο τσαρικής Καποδιστριακής πολιτικής. Τίποτα δεν γινόταν από την Ελλάδα ενάντια στην Τουρκία χωρίς οι τότε δυτικές μεγάλες δυνάμεις να καλεστούν να συμμετέχουν σε αυτό, ενώ η ίδια η Ρωσία, αν και πολύ λιγότερο από όσο σήμερα, προσπαθούσε να καθησυχάζει την Τουρκία ως προς τις ίδιες τις δικές της προθέσεις. Έτσι ο Δένδιας εμφανίζεται σαν ιεραπόστολος του εκδυτικισμού του κόσμου που πηγαινοέρχεται σε όλες τις δημοκρατίες και όλους τους φασισμούς για να βγάλει τάχα την Τουρκία από τον κακό δρόμο, στην πραγματικότητα να τη σπρώξει οριστικά σε αυτόν. Και με την ευκαιρία κάνει και την άλλη χρήσιμη δουλειά στον Άξονα: παλεύει να ενώνει τις δυτικές δημοκρατίες με τους φασισμούς και βοηθάει στο στραγγαλισμό όποιων δυνάμεων στον τρίτο κόσμο αντιστέκονται σε αυτούς. Εννοείται ότι έτσι πρώτα απ όλα πετυχαίνει αυτό που θέλει η ρώσικη διπλωματία: όλη η Τουρκία, άρχουσα τάξη και λαός να συμπαθούν πια τη Ρωσία, (αλλά και την Κίνα, που γεμίζει τελευταία την Τουρκία με σημαντικά επενδυτικά κεφάλαια που τώρα έχει ανάγκη όσο και αν τα πληρώσει μεθαύριο), καθώς είναι οι μόνες δυνάμεις που νιώθουν να της συμπεριφέρονται φιλικά, και ιδίως με κατανόηση σε ότι πιο επιθετικό, φασιστικό και αναθεωρητικό-επεκτατικό βγάζει από μέσα της. Αντίθετα η υπονόμευση που της κάνει η Ρωσία μέσω των δυτικών και των δυτικοφανών φίλων και πρακτόρων της πολύ δύσκολα πια μπορεί να φανεί.

Το ιδιαίτερο νόημα της καταψήφισης της ελληνογαλλικής συμφωνίας από το ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ

Κάτω από αυτήν την οπτική μπορεί κανείς να κατανοήσει την αρνητική στάση που κρατήσανε στη χώρα μας τα δύο στρατηγικά φιλορώσικα κόμματα, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ, απέναντι στην τόσο σημαντική για τα ρώσικα συμφέροντα ελληνογαλλική συμφωνία, όπως την αναλύσαμε προηγουμένα. Την αρνητική στάση του ψευτοΚΚΕ μπορεί κανείς να μπει στον πειρασμό να την εξηγήσει σχετικά εύκολα γιατί αυτό το πρώτο μετά τον 19° αιώνα γνήσιο ρώσικο κόμμα στην Ελλάδα προσποιείται το εργατικό συνεπές αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστικό, όπως το κολοκοτρωνέικο των λήσταρχων προσποιούταν ότι ήταν της φτωχής αγροτιάς. Έτσι δεν θα υπέγραφε ποτέ μια συμφωνία με ιμπεριαλιστές, ακόμα και με τους Ρώσους και με τους Κινέζους καθώς τους αναγνωρίζει σαν τέτοιους γιατί αν δεν το έκανε θα έχανε ένα κομμάτι από τη βάση του στην οποία πουλάει καθαρότητα στη μορφή ενώ στην πράξη αφοσιώνεται μέχρι θανάτου στην εξυπηρέτηση αυτών των πραγματικών αφεντικών του, όταν πρόκειται για την ΚΟΣΚΟ ή το Σαββίδη. Όμως ο ΣΥΡΙΖΑ αποσπάστηκε εντελώς ειρηνικά και αναίμακτα από την πρακτορική ηγεσία του ψευτοΚΚΕ για να προσποιηθεί το κόμμα της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας, αν και ποτέ δεν έκρυψε την αγάπη του για τη Ρωσία και την Κίνα. Αλλά μετά το 2017 επειδή η Τουρκία είχε αρχίσει να απορροφεί από τη Ρωσία έγινε στη μορφή συνεπής φιλοαμερικάνικο. Στόχος αυτής της μετατροπής του ΣΥΡΙΖΑ, όπως έχουμε τόσες φορές επαναλάβει, είναι να καθησυχάσει τις ΗΠΑ ότι μπορούν να στηρίζονται στην Ελλάδα έτσι ώστε να μην διστάζουν να ρισκάρουν απόλυτη ρήξη με τον Ερντογάν. Έτσι ο «δύσκολος» «αριστερός», φιλο-ανατολικός ΣΥΡΙΖΑ εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά στα έκπληκτα μάτια του Πάιατ και του Στέιτ Ντιπάρτμεντ το 2018 σαν η αληθινή εγγύηση της αμερικάνικης πολιτικής στην Ελλάδα. Γιατί μόνος του ένας Μητσοτάκης και μια ΝΔ όσο φιλοαμερικάνοι και αν εμφανίζονταν θα αποτελούσαν πάντα κάτι λιγότερο από τη μισή Ελλάδα και έτσι δεν θα μπορούσαν να αποτελέσουν ένα κάπως αξιοπίστο υποκατάστατο της Τουρκίας. Και αυτά δεν ήταν απλά λόγια

της κυβέρνησης Τσίπρα. Αυτή έδωσε στους αμερικάνους νέες στρατιωτικές θέσεις και στήριξε τις επενδύσεις τους στη ρημαγμένη αμυντική βιομηχανία.

Είναι λοιπόν ένα ερωτηματικό γιατί ο Σύριζα όχι μόνο καταψήφισε καθαρά την ελληνογαλλική συμφωνία, αλλά ψήφισε παράν, δηλαδή δεν υπερψήφισε ούτε την ελληνοαμερικανική χαρακτηρίζοντας τη ντροπιαστική («*Η ελληνοαμερικανική συμφωνία του κ. Μητσοτάκη δεν ταιριάζει σε μια Ελλάδα με ανεξαρτησία, αξιοπρέπεια και εθνική κυριαρχία*»), σύμφωνα με την ανακοίνωση ΣΥΡΙΖΑ που ψήφισε παρών στη Βουλή, <https://www.syriza.gr/article/id/116150/SYRIZA-PS:-H-ellhnoamerikanikh-symfwnia-toy-k.-Mhtsotakh-den-tairiazai-se-mia-Ellada-me-aneksarthisia-aksioprepeia-kai-ethnikh-kyriarchia.html>). Μάλιστα την ελληνογαλλική την καταψήφισε σαν αντιιμπεριαλιστής ενάντια στη γαλλική πολιτική στο Σαχέλ, σαν υπερασπιστής της εθνικής οικονομίας ενάντια στην υπερχρέωση της χώρας, σαν υπερασπιστής της ελληνικής ναυπηγικής βιομηχανίας επειδή δεν θα χτιστούν εδώ οι φρεγάτες, και πάνω απ όλα σαν φιλερηνιστής, επιμεινώντας ότι δεν υπάρχει στρατιωτική λύση στις αντιθέσεις με την Τουρκία αλλά μόνο ειρηνικές διαπραγματεύσεις. Αυτά όλα είναι βέβαια γελοίες υπεκφυγές για ένα κόμμα που έχει κάνει με σθένος σαν αντιπολίτευση και κυρίως σαν κυβέρνηση όλα τα αντίθετα. Το κλειδί της απάντησης βρίσκεται στο ότι αυτό το καινούργιο αντιδυτικό «όχι» του ΣΥΡΙΖΑ ωχρία σε βάρος μπροστά στο είδος του «όχι» που είπε αυτή τη φορά το ψευτοΚΚΕ και στις δυο συμφωνίες, ιδίως στη σημαντική συζήτηση που έγινε για την ελληνογαλλική στη Βουλή. Είπε ο Κουτσούμπας ότι η ελληνογαλλική συμφωνία: «*αποτελεί «κρίκο» των ευρωατλαντικών σχεδιασμών και της αναδιάταξης δυνάμεων των ΝΑΤΟ - ΗΠΑ σε όλη την περιοχή, με την «κάννη» στραμμένη σε Κίνα και Ρωσία*» και, το σημαντικότερο, ότι αυτό που κρίνει τη στάση τόσο του ΝΑΤΟ όσο και της ΕΕ έναντι της Τουρκίας είναι «*η επιδίωξη για σταθερότητα στη νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ με απόσπαση της Τουρκίας από την επιρροή της Ρωσίας*». Αυτή η τελευταία φρασούλα αποτελεί μια τεράστια στροφή στη γραμμή του ψευτοΚΚΕ. Πρώτη φορά το κόμμα αυτό που μεγάλωσε δυο γενιές τουρκοφάγων σοβινιστών στους κόλπους του θεωρεί ότι η Ελλάδα με τη Νατοϊκή της πολιτική κάνει κακό στην Τουρκία καθώς θέλει να της αλλάξει έναν προφανώς θετικό αντινατοϊκό και φιλορώσικο προσανατολισμό. Αυτή είναι αντικειμενικά θέση υπέρ της επίσημης και μάλιστα της ερντογανικής Τουρκίας και κατά της επίσημης Ελλάδας και της κυβέρνησής της. Λέει δηλαδή στην ουσία το ψευτοΚΚΕ ότι δεν είναι η Τουρκία το εργαλείο των επιδιώξεων του ΝΑΤΟ και της ΕΕ ενάντια στην Ελλάδα, όπως έλεγε πάντα, αλλά ότι αντίθετα η Ελλάδα που χρησιμοποιείται από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ για να αποσπαστεί η Τουρκία από την επιρροή της Ρωσίας!!! Μάλιστα το κόμμα πολιτικός και ηθικός συναυτουργός της δολοφονίας του διεθνιστή Ζαχαριάδη ντύνεται για πρώτη φορά διεθνιστικό τόνο. Έτσι θυμάται ξαφνικά ο Κουτσούμπας και τονίζει στη Βουλή ότι ο γαλλικός ιμπεριαλισμός είχε μαζί με τη Βρετανία, «*ενθαρρύνει την Ελλάδα, την ελληνική αστική τάξη της εποχής, να ξεκινήσει την τυχροδιωκτική, καταστροφική Μικρασιατική εκστρατεία*» και ότι μετά την ήττα του ελληνικού στρατού άφησε τον ελληνικό πληθυσμό αβοήθητο. Δηλαδή το ψευτοΚΚΕ έμμεσα πλην σαφώς εναντιώνεται σε έναν πόλεμο ενάντια στην Τουρκία σε συνεργασία με τη Γαλλία. Θα έμοιαζε σαν να μιλάει η ΟΑΚΚΕ αν όλο αυτό το «αντιεθνικιστικό σθένος» δεν ήταν αφιερωμένο στο μεγάλο «διεθνιστικό στόχο» της συμμετοχής της Τουρκίας στο νεοχιτλερικό άξονα Μόσχας-Πεκίνου. Η διαφορά είναι ότι εμείς είμαστε πραγματικά αντίθετοι στην ελληνογαλλική συμμαχία για τον αντίθετο ακριβώς λόγο για τον οποίο προσποιούνται πως δεν τον θέλουν το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ.

Εννοούμε ότι αυτού του είδους τα ειρηνόφιλα, αντιιμπεριαλιστικά, διεθνιστικά «όχι» του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ είναι τέτοια μόνο στη μορφή, καθώς αντιστοιγούν στη νέα εποχή κατά την οποία η Τουρκία αρχίζει να περνάει με τη Ρωσία, οπότε οι ρωσόφιλες δυνάμεις, ειδικά αυτές στην Ελλάδα πρέπει να της δείχνουν τη συμπάθεια τους για αυτήν της την κίνηση, ώστε να βεβαιώνεται η άρχουσα τάξη της και ο τουρκικός λαός ότι είναι η Ελλάδα των δυτικών φίλων που τους περικυκλώνει και όχι εκείνη των ρωσόφιλων. Είναι χαρακτηριστικό ότι η στάση της «αριστερής» αντιπολίτευσης ιδιαίτερα της αξιωματικής του ΣΥΡΙΖΑ δεν πέρασε καθόλου απαρατήρητη από τον τουρκικό τύπο, ιδιαίτερα το φιλοκυβερνητικό που παρουσίασε

με πολύ ευνοϊκά σχόλια εκτεταμένα αποσπάσματα από τις τοποθετήσεις του Τσίπρα. Αυτός ήταν ο στόχος του «όχι». Όσο δίνει το χτύπημα ο Δένδιας σαν Δύση στην ερντογανική Τουρκία το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει σαν τάχα αριστερά και αντιδυτικά ή ανοιχτά φιλορώσικα κόμματα να την αγκαλιάζουν. Αυτή η τακτική προϋποθέτει ένα πράγμα, ότι από την ελληνική Βουλή θα περνάει άνετα το «ναυ», δηλαδή το **πρακτικό** χτύπημα στην Τουρκία και σαν ψήφοι αλλά και σαν κυρίαρχο πολιτικό ρεύμα μέσα στις μάζες. Γι αυτό η κόντρα του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ εξαντλείται στη Βουλή και δεν πάει σε διαμαρτυρίες στους δρόμους, ώστε να δημιουργήσει πραγματικό πολιτικό πρόβλημα στην κυβέρνηση και, κυρίως φόβους στις ΗΠΑ για τις πραγματικές διαθέσεις του πολιτικού συστήματος και των μαζών. Άλλωστε για να μην ανησυχίσουν οι ΗΠΑ ιδιαίτερα για τη στροφή του ΣΥΡΙΖΑ και να τη δουν σαν έναν τακτικό ελιγμό του για να μην αποκοπεί τάχα από την αριστερή του βάση, ο Τσίπρας μοίρασε ρόλους αφήνοντας τον πρώην ΥΠΕΞ Κατρούγκαλο να αποκαλέσει στρατηγικά ορθή τη συμμαχία με τη Γαλλία και τον «αριστερό» Φίλη να κάνει το φανατικό αντιιμπεριαλιστή ώστε ο ίδιος να εμφανιστεί όπως πάντα στο κέντρο και προς «αριστερά».

Η αποκαλυπτική για τους Δένδια και Μητσοτάκη διαγραφή Μπογδάνου

Βεβαίως αυτή η τακτική προϋποθέτει ο Δένδιας και ο Μητσοτάκης να προσποιούνται τους φανατικούς των συμφωνιών, αλλά να προστατεύουν από εθνικιστικά πυρά αυτούς που τις καταγγέλλουν και έτσι κάνουν τη βαθιά δουλειά με την Τουρκία. Πουθενά αλλού όσο στο σημείο αυτό δεν αποκαλύπτεται τόσο καθαρά η αληθινή πολιτική φυσιογνωμία του Δένδια. Αν αυτός ήταν ένας πραγματικός δυτικός φιλελεύθερος που ήθελε να «συνετίσει» την Τουρκία, ή ένας έλληνας εθνικιστής που ήθελε να την απομονώσει και να τη συντρίψει, ή ένας έλληνας πατριώτης που πίστευε ότι έτσι θα πετύχαινε την άμυνα της χώρας του από μια λυσσαμένη φιλορώσικη Τουρκία, θα έστρεφε μέσα στο κοινοβούλιο όλα τα πυρά του ενάντια στον ΣΥΡΙΖΑ και κυρίως ενάντια στο ψευτοΚΚΕ που κατηγορούσαν την υποτίθεται πιο αγαπημένη του ελληνογαλλική συμφωνία τόσο και έτσι έδιναν επιχειρήματα εναντίον της στην Τουρκία. Όμως αυτός όχι μόνο δεν έκανε κάτι τέτοιο, αλλά ακριβώς αντίθετα παρατάχθηκε φανατικά δίπλα στο ψευτοΚΚΕ και συνέντριψε με την ομιλία του και μάλιστα διέγραψε στη στιγμή από τη ΝΔ έναν βουλευτή του κόμματός του που σηκώθηκε να κατηγορήσει το ψευτοΚΚΕ ότι πήρε φιλοτουρκική θέση. Ο Μπογδάνος είναι πραγματικά ένας ακροδεξιός ισλαμφοβος και μεγαλο-ιδεάτης σοβινιστής και σαν τέτοιος είναι και ένας παλιού τύπου αντικομμουνιστής. Όμως δεν διαγράφηκε για τίποτα από αυτά. Άλλωστε ποιος πρωθυπουργός θα τόλμαγε να τον διαγράψει για αυτά, όταν ο ίδιος μόλις είχε εκτινάξει σε υπουργό υγείας εν μέσω πανδημίας έναν Πλεύρη, σταμπαρισμένο πρώην ναζι- χρυσανγίτη, υπερασπιστή του «δημοκρατικού» δικαιώματος του να απαιτεί κανείς την εξόντωση των Εβραίων και μαχητικό προωθητή της θέσης ότι η Ελλάδα πρέπει να γίνει η κόλαση των μεταναστών. Ο ακροδεξιός Μπογδάνος διαγράφηκε δηλαδή από μια ακόμα πιο ακροδεξιά θέση, από μια θέση σοσιαλφασιστική. Διαγράφηκε γιατί τσάκωσε το ψευτοΚΚΕ πάνω στην επικίνδυνη για αυτό στροφή του της νέας φάσης και πήγε να το καταγγείλει μπροστά στο «αριστερού τύπου» νεοκαρβαβανάδικο κοινό του που λατρεύει την Κανέλλη. Στόχος δηλαδή του δίδυμου Μητσοτάκη-Δένδια σε τακτικό επίπεδο ήταν να μην μπορεί κανείς στη ΝΔ να κατηγορήσει το ψευτοΚΚΕ, σε όλη αυτή την περίοδο που έρχεται, για το ρόλο που θα παίζει, τόσο το ίδιο όσο και σαν στρατηγικός τροχοδείκτης του ΣΥΡΙΖΑ στο να ενθαρρύνει την Τουρκία να επιμένει στο ρωσικό δρόμο, ενώ ταυτόχρονα θα προετοιμάζει τον ελληνικό σοβινισμό να δεχτεί κάποια στιγμή ακόμα και την ενότητα με την Τουρκία αρκεί αυτή να κατευθύνεται για τα καλά ενάντια στη Δύση σε συμμαχία με τη Ρωσία και την Κίνα. Εννοείται αν δεν πάει καλά αυτό το εγχείρημα και η Δύση δεν φερθεί τόσο ανόητα ώστε να στείλει άτανδρη την Τουρκία στον Άξονα πανέτοιμα θα είναι να ξαναβγούν τα τουρκοφαγικά μαχαίρια. Μόνο αν ο Δένδιας δεν μοίραζε συνειδητά ρόλους ανάμεσα στον εαυτό του και στο ψευτοΚΚΕ (και το ΣΥΡΙΖΑ) θα είχε αυτή τη στάση, όπου αυτός θα έπαιζε τον αντιτουρκικό και το ψευτοΚΚΕ τον φιλοτουρκικό ρόλο.

Πέρα βέβαια από τις τακτικές ανάγκες μιας τέτοιας ταύτισης της ηγεσίας της ΝΔ με το ψευτοΚΚΕ, η ακαριαία διαγραφή του Μπογδάνου και μάλιστα με συμφωνία όλων

των κομμάτων και κομματικών φραξιών σηματοδοτεί μια εποχή όπου το ψευτοΚΚΕ γίνεται το ιερό κόμμα του ελληνικού αστισμού, ακριβώς επειδή είναι το συμπαγές και κατ'εξοχήν, το στρατηγικά ρωσικό κόμμα του 21^{ου} αιώνα στην Ελλάδα. Η διαφορά του με το αντίστοιχο του 19^{ου} αιώνα είναι ότι τότε είχε απέναντι του και τα δυο πιο προοδευτικά κόμματα της ντόπιας σχηματιζόμενης άρχουσας τάξης, το αγγλικό και το γαλλικό. Τώρα και τα δυο αυτά, ιδιαίτερα το «αγγλικό» κόμμα, η ΝΔ, είναι εντελώς διαβρωμένα στο στενό ηγετικό τους απαράτ από τους πράκτορες και φίλους του Τσάρου. Δεν είναι τόσο δύσκολο να δει κανείς την αντίφαση. Αν ο Δένδιας ήταν στοιχειωδώς συνεπής με τη διεθνή πολιτική του εκστρατεία εναντίον μιας Τουρκίας ταραξία της Μεσογείου δεν θα είχε επιτρέψει στον εαυτό του και στον Μητσοτάκη να μην βγάλουν ΠΟΤΕ από το στόμα τους ούτε μια κουβέντα καταγγελίας για τους S-400 που αφειδώς προσφέρει η Ρωσία στην Τουρκία ή την προθυμία της να της προσφέρει τα Σουχόι της αν δεν πάρει τελικά από τις ΗΠΑ τα F-35 ή τα F-16. Επίσης δεν έχουν πει ποτέ κι οι δυο τους ΟΥΤΕ ΜΙΑ λέξη για το ότι από το 2018 και μετά η επίσημη ρωσική διπλωματία έχει μιλήσει με δεκάδες φορές λιγότερο σαφή και αυστηρή καταγγελτική γλώσσα για τις επιθετικές κινήσεις της Τουρκίας από όσο το έχουν κάνει η ΕΕ, και οι ΗΠΑ ειδικά σε ότι αφορά την τουρκολιβική ΑΟΖ, και τα δύο κράτη στην Κύπρο.

Το εγχείρημα που προβάλλουν οι άνθρωποι τους αν τύχει και γίνει δειλά μια τέτοια κριτική είναι ότι η Ελλάδα απαιτεί υποστήριξη μόνο από τους συμμάχους της, δηλαδή από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ και όχι από τρίτους. Όμως εδώ δεν πρόκειται για τρίτους. Πρόκειται για αυτούς που διαρκώς ονομάζουν αδελφικούς φίλους τους. Ειδικά οι Δένδιας και Μητσοτάκης δεν σιγκουνεύονται λόγια εκτίμησης και φιλίας για τους ειδικούς ιστορικούς δεσμούς της χώρας με την ορθόδοξη Ρωσία, και οργανώνουν ασταμάτητα ατέλειωτες τελετές μαζί της για το έτος Κοινής Ιστορίας 2021, που ήταν λογαριασμένο από την κυβέρνηση Τσίπρα έτσι ώστε να πέφτει πάνω στα 200 χρόνια από το 1821, όπου γιορτάζουν με την ευκαιρία την κοινή τοτινή νίκη τους ενάντια στην Τουρκία, την οποία καθόλου δεν αποσυνδέουν από την τωρινή. Κι όμως ενώ δεν ζήτησαν ποτέ από τη Ρωσία να μην συνεχίσει να πουλάει τόσο στρατηγικά όπλα στον ίδιο υποτιθέμενο σημερινό κύριο εχθρό του έθνους, δεν χάνουν ευκαιρία να το απαιτούν αυτό από τις ΗΠΑ μέσω της ομογένειας και κυρίως να το απαιτούν από τη Γερμανία και τα υποβρύχια της. Άρα δεν τους νοιάζει να μην εξοπλιστεί η Τουρκία αλλά να πάρει όπλα από τη Ρωσία, να απομονωθεί για αυτό από τη Δύση και να στραφεί τελικά ενάντια στη Δύση. Αυτό θέλουν και για αυτό δεν είναι πατριώτες που κάνουν λάθος τακτικής, αλλά προβοκάτορες στην υπηρεσία του εχθρού.

Δεν υπάρχει στην νεοελληνική ιστορία τίποτα πιο προβοκατόρικο και εχθρικό που να έχει γίνει ενάντια στη χώρα, αλλά και ενάντια στην ειρήνη στη Μεσόγειο και στην Ευρώπη από αυτό που εξυφαίνουν οι νέοι Χίτλερ με εργαλείο τους τους Μητσοτάκη-Δένδια- Τσίπρα-Κουτσούμπα. Ο ελληνικός αστισμός έχει μια μακριά παράδοση στο να χρησιμοποιείται από τον ιμπεριαλισμό για να κάνει επιθετική πολιτική ενάντια στους γείτονες του. Όμως εδώ έχουμε να κάνουμε με μια νέα ποιότητα. Ο αγγλικός ιμπεριαλισμός χρησιμοποίησε τον ελληνικό εθνικισμό για να επιτεθεί στη δημοκρατική Τουρκία και να γίνει ο μεγαλύτερος τραμπούκος των Βαλκανίων, αλλά κανείς έλληνας εθνικιστής δεν έφτασε στο σημείο να δεχτεί να χρησιμοποιηθεί η πολιτικοστρατιωτική μηχανή της χώρας του από έναν ιμπεριαλισμό για να κάνει επιθετικότερο ένα γείτονα της, ούτε αποδυνάμωσε μεθοδικά και για χρόνια τη χώρα του καταστρέφοντας τη βιομηχανία της και την ενεργειακή της ανεξαρτησία, για να δυναμώσει σε αυτήν τις θέσεις αυτού του ιμπεριαλιστή προστάτη. Αυτό το έκαναν μόνο οι κατοχικές κυβερνήσεις των δοσιλόγων και οι ταγματασφαλίτες. Μόνο όταν ένας ιμπεριαλισμός γίνεται χιτλερικού τύπου στην ανώτερη φάση της παρακμής του, η βιασμένη στα τρυφερά παιδικά της χρόνια από τον τσαρισμό και για αυτό ξενόδουλη ελληνική αστική τάξη, μπορεί να παράγει τέτοια τέρατα για να τον υπηρετούν προκειμένου να αποκτήσουν εξουσία πάνω στις πλάτες του. Βέβαια έτσι η αστική τάξη παράγει και το πραγματικά αντίθετο της, ένα προλεταριάτο με ιστορική συνείδηση των καθηκόντων του, που θα θελήσει να απελευθερώσει τη χώρα από τους τελευταίους εγκληματίες βιαστές της και μαζί μ' αυτούς να ξεπαστρέψει και όλες τις απατηλές εκμαυλιστικές εικόνες του έθνους για το πολύ πονεμένο και για αυτό αποθημένο παρελθόν του.

ΑΙΣΧΟΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ! Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΠΑΡΑΔΙΝΟΥΝ ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΙ ΤΙΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΕΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΖΩΝΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ ΑΝΤΙ ΝΑ ΤΗΣ ΕΠΙΒΑΛΟΥΝ ΠΟΙΝΙΚΕΣ ΡΗΤΡΕΣ

Την άφησαν να ρημάξει τη Ζώνη και να θάψει την Κρουαζιέρα, να μην πληρώσει δεκάρα, και τώρα την ανταμείβουν

Η παράδοση του 67% του ΟΛΠ στην Κόσσο είναι διακομματικό έγκλημα με υπογραφή της κυβέρνησης Μητσοτάκη που αντί να καταγγείλει, επιβράβευσε την Κόσσο για τις παραβιάσεις της σύμβασης παραχώρησης με παράταση πέντε χρόνων για τις επενδύσεις που δεν έκανε, και άμεση παραχώρηση του 16% (πλέον του 51% που έχει ήδη) που θα έπαιρνε μόνο με την ολοκλήρωσή τους. Πρόκειται για έγκλημα από προδότες της χώρας και του λαού.

Η Κόσσο παραβιάζει συστηματικά τη σύμβαση παραχώρησης με την οποία πήρε το 51% του ΟΛΠ και του λιμανιού του Πειραιά επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Απαξιώνει το λιμάνι, υπονομεύει κάθε άλλη δραστηριότητα εκτός από κοντέινερ, δεν κάνει τις υποχρεωτικές επενδύσεις στη Ζώνη, στην κρουαζιέρα, στα αυτοκίνητα και στις υποδομές του λιμανιού. Αντί για ποινικές ρήτρες εισπράττει τώρα από το ελληνικό κράτος τζάμπα πρόσθετο ποσοστό 16% στον ΟΛΠ και γίνεται το απόλυτο αφεντικό με το στρατηγικό ποσοστό του 67%, όπως έχει γίνει και ο ρώσος ολιγάρχης Σαββίδης στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης.

Οι υποχρεωτικές επενδύσεις των 300 εκ ευρώ που θα έπρεπε να κάνει μετά την εξαγορά του πλειοψηφικού ποσοστού του ΟΛΠ ήταν ο βασικός λόγος που η Κόσσο πήρε ολόκληρο το λιμάνι τζάμπα το 2016, δίνοντας μόλις 280,5 εκ ευρώ για το 51% και εξασφαλίζοντας τίμημα 88 εκ ευρώ για το υπόλοιπο 16% με τις ευλογίες του ρωσόδουλου καθεστώτος εξουσίας, που με μεγάλη ευχαρίστηση κάνει ξεπουλήματα των υποδομών της χώρας για την ικανοποίηση των στρατηγικών συμφερόντων του πολιτικού τους αφεντικού, της Ρωσίας, και της συμμάχου της Κίνας. Πέντε χρόνια μετά έχει υλοποιηθεί μόνο ποσοστό 30% έως 40% των επενδύσεων και **καμία από τις επενδύσεις στους πιο στρατηγικούς τομείς δραστηριότητας του λιμανιού (ναυπηγοεπισκευή και κρουαζιέρα) δεν έχει προχωρήσει ουσιαστικά.**

Ορμητικά είχε λειτουργήσει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ για να περάσει το 51% του ΟΛΠ στην Κόσσο. Τώρα τελευταία ο ΣΥΡΙΖΑ κάνει πως διαμαρτύρεται για το 16% αλλά αυτό το κάνει μόνο για να ρίξει στάχτη στα μάτια των επισκευαστών της Ζώνης που τον θεωρούν σύμμαχο ώστε να πετύχει να απονευρώσει τις κινητοποιήσεις τους ενάντια στην ΚΟΣΚΟ.

Κανείς δεν πρέπει να ξεχνά από το Φλεβάρη του 2015, ότι ήταν ο Τσίπρας που είχε καλοσωρίσει τον πολεμικό στόλο της Κίνας στον Πειραιά με λόγο που εκφώνησε πάνω σε μια φρεγάτα σε στάση υπόκλισης μπροστά στον κινέζο ναύαρχο. Εκεί είχε μιλήσει για το πόσο εκτιμάει την προσπάθεια της Κίνας να κάνει τον Πειραιά διεθνή κόμβο εμπορίου, και προετοίμαζε την επέλαση της στον ΟΛΠ, ικανοποιημένος προφανώς από τις εργασιακές γαλέρες της

φορτοεκφόρτωσης των κοντέινερ στις προβλήτες II και III!

Το Μάη του 2018 ο γγ του «Κ».Κ. Πεκίνου και μέλος του Πολιτικού Γραφείου και της Κεντρικής Επιτροπής του «Κ».Κ. Κίνας που ελέγχει τη διοίκηση της Κόσσο, πέρασε από το Μαξίμου για να διασφαλίσει ότι δεν θα υπάρχουν προβλήματα για την Κόσσο στο λιμάνι από τις καθυστερήσεις και τις παλινωδίες στο μάστερ πλαν και έδωσε τα συγχαρητήρια του στον Τσίπρα γιατί τα κατάφερε Ελλάδα και Κίνα να μπουν στο «μήνα του μέλιτος».

Το Σεπτέμβρη του 2020 πέρασε από το Μαξίμου, αυτή τη φορά του Μητσοτάκη, ο Διευθυντής της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Κεντρικής Επιτροπής του ψευτοκομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας για να διασφαλίσει ότι η ελληνική κυβέρνηση δεν θα προβάλλει καμία απαίτηση για τις καθυστερήσεις της Κόσσο στις επενδύσεις και για την παραβίαση της σύμβασης και ότι η παράδοση του λιμανιού θα προχωρήσει κανονικά. Έδωσε κι αυτός με τη σειρά του τα συγχαρητήρια του στο νέο πρωθυπουργό για την κορωνίδα της διμερούς συνεργασίας Ελλάδας-Κίνας, το «έργο-πρότυπο» όπως το χαρακτήρισε, την «επένδυση» στο λιμάνι του Πειραιά.

Όλες οι κοινοβουλευτικές ηγεσίες παρακολούθησαν με σεβαστική σιωπή αυτές τις συναντήσεις.

Όσο οι κρατικοί αξιωματούχοι πηγαινοέρχονταν στο Μαξίμου, και προετοίμαζαν τις συνθήκες για να γίνει το λιμάνι του Πειραιά αποικιακό έδαφος της Κίνας ο «κινηματικός» ΣΥΡΙΖΑ και το «αγωνιστικό» ψευτοΚΚΕ, μιλάγανε γενικά ενάντια σε ιδιωτικοποιήσεις και «πολυεθνικές», χωρίς να βγάζουν τις λέξεις Κίνα και ΚΟΣΚΟ από το στόμα τους όταν δεκάδες φορές τη μέρα μιλάνε στις τηλεοράσεις και καταγγέλλουν τους πάντες και τα πάντα εκτός από το μεγαλύτερο αποικιακό σκάνδαλο που εξελίσσεται εδώ και τόσα χρόνια στην καρδιά της χώρας. Είναι ασύλληπτες οι πλάτες που αυτοί οι δύο «φιλοι του λαού» έκαναν και κάνουν στα νέα αυτά πιο άπληστα από κάθε άλλο ιμπεριαλιστικά, και μάλιστα φασιστικά αφεντικά.

Υποκριτικά σήμερα κάνουν πως διαμαρτύρονται για τη μεταβίβαση του 16%, την ώρα που δεν χάλασαν στην κυριολεξία τον κόσμο με κινητοποιήσεις, γιατί η κατάπτυστη συμφωνία ελληνικού κράτους και Κόσσο (δηλαδή κινέζικου κράτους) κινήθηκε για μήνες στο απόλυτο σκοτάδι σε σχέση με το περιεχόμενο της και τις διαδικασίες που ακολουθήθηκαν, και υπήρχαν μόνο τα ρεπορτάζ δημοσιογράφων που μετέφεραν ότι είχαν ακούσει από τους διαδρόμους!!!

Όπως χειρίστηκε η κυβέρνηση και το διακομματικό συντονιστικό την υπόθεση για λογαριασμό των κινέζικων συμφερόντων, το βασικό περιεχόμενο της συμφωνίας δημοσιοποιήθηκε τελικά μόνο μετά την κατάθεση της για ψήφιση στη

Βουλή (!)

Σύμφωνα πάντα με τα ρεπορτάζ, το αρμόδιο Ταμείο για τη διαδικασία «ιδιωτικοποίησης» του ΟΛΠ, το ΤΑΙΠΕΔ, με μία απόφαση που πήρε στο τέλος του Ιούλη ύστερα από διαπραγματεύσεις για τις οποίες δεν υπήρξε καμία ενημέρωση, «συμβιβάστηκε» με την Κόσσο για να της δώσει το 16% χωρίς να έχει εκτελέσει τις συμβατικές της υποχρεώσεις, με παράταση πέντε χρόνων για να τις εκτελέσει!!! Η συμφωνία του συμβιβασμού πήρε το δρόμο για το Ελεγκτικό Συνέδριο όταν φλεγόταν ολόκληρη η χώρα και υπογράφηκε πριν λίγες μέρες από το ελληνικό δημόσιο, χωρίς να έχει δημοσιοποιηθεί!!! Είναι έτοιμη τώρα μέσα στη γενική σιωπή να ψηφιστεί στη Βουλή όπου θα γίνει η τελική της επικύρωση.

Δεν είναι η πρώτη φορά που μια κυβέρνηση με τη συναίνεση των κοινοβουλευτικών κομμάτων καταπατάει κάθε νομιμότητα υπέρ του κινέζικου ιμπεριαλισμού. Όταν συζητιόταν ο νόμος κύρωσης της συμφωνίας για την παραχώρηση του 51% σταμάτησε η συζήτηση στη Βουλή γιατί η Κόσσο έστειλε επιστολή διαμαρτυρίας για κάποιους όρους που ήθελε να αλλάξουν !!! Ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε τις απαιτούμενες τροποποιήσεις και αφού συμφώνησε η Κόσσο συνέχισε τη συζήτηση με τροποποιημένο νόμο. Τώρα όμως δεν τηρούν ούτε καν τα προσχήματα.

Εκατομμύρια ευρώ έχουν ήδη χαθεί από την καθυστέρηση των επενδύσεων που οφείλει η ΚΟΣΚΟ σε μία ρημαγμένη από την αποεπένδυση χώρα, και εκατομμύρια ευρώ χάνει το κράτος από ποινικές ρήτρες που δεν ζήτησε από την Κόσσο.

Το έγκλημα έχει ήδη συντελεστεί, από τη στιγμή που αντί για ποινικές ρήτρες, η κυβέρνηση δίνει επιπλέον ποσοστό 16%, όποιο και αν είναι το ακριβές περιεχόμενο της συμφωνίας που προβλέπει πλήρη απαλλαγή από ποινικές ρήτρες για τις μέχρι τώρα καθυστερήσεις. Η κυβέρνηση έχει βάλει την υπογραφή της με την ουσιαστική συναίνεση όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων για την ολοκλήρωση του ξεπουλήματος του λιμανιού στους κινέζους αποικιοκράτες, την ταφόπλακα σε οποιαδήποτε παραγωγική ανάπτυξη του εκτός από τα κοντέινερ, και την εξαθλίωση των εγκλωβισμένων στις εργασιακές γαλέρες της Κόσσο εργαζόμενων και των ανέργων που μάταια περιμένουν να ανοίξουν οι δουλειές στη Ζώνη, και να έρθουν δουλειές από την ανάπτυξη της κρουαζιέρας.

Πως μεθοδεύτηκε το νέο έγκλημα με επικεφαλής την ψευτοαριστερά

Από το 2008 έως το 2016 που η Κόσσο έστηνε εντατικά τη γαλέρα της στις προβλήτες II και III, η χώρα έπαιρνε πρόστιμο από την Κομισιόν για τις σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές που συνόδευαν

αυτές τις εκχωρήσεις, το κράτος υποχωρούσε το 2013 με μία άλλη κατάπτυστη συμφωνία με την Κόσσο στις απαιτήσεις της να μην πληρώνει το ελάχιστο εγγυημένο μίσθωμα των προβλητών, όλες οι κοινοβουλευτικές ηγεσίες έβαλαν πλάτη στην Κόσσο. Γύρισαν όλοι μαζί την πλάτη τους στο κίνημα των λιμενεργατών με επικεφαλής την ΟΜΥΛΕ για να μην παραδοθεί ο έλεγχος του ΟΛΠ στην Κόσσο το 2016. Τότε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ διεκπεραίωσε τα θελήματά της με μία σύμβαση κατάλληλα βολική για να μπορεί να την υπονομεύσει. Όταν ξεκίνησαν οι καθυστερήσεις στον προγραμματισμό, την προετοιμασία και την πραγματοποίηση των επενδύσεων, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ της επέτρεψε να καλύπτει τις καθυστερήσεις της με ατέρμονες διαπραγματεύσεις για υποτιθέμενες πρόσθετες επενδύσεις που ήθελε να κάνει και καθόλου δεν διαμαρτυρήθηκε για τον εκβιασμό της ότι αν αυτές δεν εγκρίνονταν δεν θα έκανε ούτε τις υποχρεωτικές. Ο ΣΥΡΙΖΑ έδωσε το πρώτο πάτημα για την Κόσσο να επικαλείται ευθύνη του κράτους για τις καθυστερήσεις. Της χάρισε τρία χρόνια.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη χωρίς επίσης να διαμαρτυρηθεί ούτε στο ελάχιστο για αυτές τις προκλητικές παραβιάσεις της Κόσσο, έφτασε σε μία συμφωνία αφού «έπεισε» τελικά την Κόσσο να ξεκινήσει τις υποχρεωτικές επενδύσεις χωρίς να τις έχουν εγκριθεί όλες οι πρόσθετες! Αυτό ήταν το δεύτερο πάτημα για την απαλλαγή της Κόσσο από τις ευθύνες της. Επικύρωσε το χάρισμα των τριών χρόνων, αλλά έπρεπε να καλυφθούν και τα υπόλοιπα δύο, αφού πέντε χρόνια είχε η Κόσσο για να ολοκληρώσει την πρώτη φάση των υποχρεωτικών επενδύσεων και να πάρει το 16%.

Τότε πήραν τη σκυτάλη ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ σαν αντιπολίτευση και κήρυξαν τον «ανένδοτο» για να μην κάνει η Κόσσο την υποχρεωτική επένδυση της κρουαζιέρας για την οποία μάλιστα ελάχιστα χρήματα θα έβαζε αφού υπήρχε εξασφαλισμένη από το κοινοτικό ταμείο χρηματοδότηση. Δηλαδή έκαναν αυτό που συνέφερε την Κόσσο δίνοντας της τα προσχήματα που χρειαζόταν για να εξαπατά τη χώρα και το λαό. Έτσι με διάφορα «κινήματα κατοίκων» πρόβαλαν ενστάσεις ενάντια στη σκοπιμότητα της ίδιας της επένδυσης που θα «κατάστρεφε» όπως έλεγαν την Πειραική όπου έπρεπε με βάση τη σύμβαση να κάνει η Κόσσο τις νέες προβλήτες της κρουαζιέρας για τα μεγάλα κρουαζιερόπλοια που έχουν το μεγαλύτερο μερίδιο της αγοράς. Μαζί με το Δήμο Πειραιά κυρίως το ψευτοΚΚΕ με το Εργατικό Κέντρο Πειραιά, ο ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ο ΣΥΡΙΖΑ αξιοποίησαν όλες τις κακές πρακτικές και τις ελλείψεις της Κόσσο στο σχεδιασμό του έργου. Αντί να την καταγγείλουν για παραβίαση της σύμβασης γιατί δεν έκανε το έργο με τις προδιαγραφές που απαιτούνται για να σεβαστεί την περιβαλλοντική νομοθεσία του κράτους, και να απαιτήσουν ποινικές ρήτρες για τις καθυστερήσεις με υπαιτιότητα

της, πρόβαλαν υπέρ της Κόσσο την απαίτηση να επανεξεταστεί η συγκεκριμένη επένδυση (ερώτηση βουλευτών ΣΥΡΙΖΑ, 5/5/2020). Αυτοί λοιπόν σαν καλά σιράκια της και σαν προβοκάτορες κατά της εργατικής τάξης και των ανέργων του Πειραιά της χάρισαν και την απαλλαγή για τα υπόλοιπα δύο χρόνια.

Στο μεταξύ άφησαν την Κόσσο να στραγγαλίσει αθόρυβα τη Ζώνη, που την έχει αφήσει να ρημάξει, αφού η μόνη ουσιαστική επένδυση που έκανε, ήταν μία χαλασμένη μεσαίας δυναμικότητας δεξαμενή που έφερε από την Κίνα, αντί για τη θηριώδη που είχε υποσχεθεί ότι θα έφερνε, και διέδιδε μάλιστα ότι είχε ήδη ξεκινήσει από την Κίνα το 2016! Όχι μόνο δεν έφερε την αύξηση της κίνησης σε νέα πλοία για επισκευή στη Ζώνη που υποσχέθηκε, αλλά έβαλε ένα σωρό εμπόδια στη ναυπηγοεπισκευή, με μεγαλύτερες χρεώσεις για την παραμονή των πλοίων στις δεξαμενές επισκευής και με αυθαίρετα μέτρα περιορισμού των εργασιών μέσα στη Ζώνη, ενώ επιχείρησε να ελέγξει τους εργολάβους και να επιτρέψει μόνο σε αυτούς της αρεσκείας της να δουλεύουν, ξεκινώντας ένα δικό της μητρώο, με δικά της κριτήρια, εκτός κρατικού ελέγχου. Τελικά θέλησε να φάει ένα μεγάλο κομμάτι ναυπηγοεπισκευής στο Μώλο Δραπετσώνας με έναν αυθαίρετο σχεδιασμό για ένα δικό της έργο που ποτέ δεν είχε συμφωνηθεί με το ελληνικό κράτος, δηλαδή να φτιάξει μία ακόμα προβλήτα κοντέινερ, την περιβόητη προβλήτα IV για την οποία γράφουν διαρκώς τα δημοσιογραφικά παπαγαλάκια της. Ήταν όμως αυτή η απαίτηση που έκανε την οργή των εργολάβων επισκευαστών της Ζώνης να ξεχειλίσει για την Κόσσο και προκάλεσε την κινητοποίησή τους με επικεφαλής τη ΣΕΝΑΒΙ. Κατάγγειλαν τους κινέζους αποικιοκράτες για μία σειρά παρανομίες και παραβιάσεις της σύμβασης και ζήτησαν να μη γίνει η προβλήτα IV και σε κάθε περίπτωση να μην πειράξει η Κόσσο τη ναυπηγοεπισκευή. Μέχρι σήμερα η Κόσσο αρνείται να δεσμευτεί ότι δεν θα το κάνει.

Όταν έφτασε η ώρα της κρίσης για τη μεταβίβαση του 16%, **πριν βάλει θέμα το ελληνικό κράτος για το χαμηλό ποσοστό κάλυψης του πλάνου των υποχρεωτικών έργων, όπως όφειλε, διαμαρτυρήθηκε πρώτη η Κόσσο (!)** για τα προσκόμματα που δόθηκαν αντιμετώπιζε από το κράτος και που ήταν τάχα η αιτία που δεν έκανε τις επενδύσεις. Απαίτησε λοιπόν με επιστολή της έξι μήνες πριν τη λήξη της προθεσμίας το υπόλοιπο 16% του λιμανιού για να φτάσει στο 67% που την κάνει απόλυτο αφεντικό!!! Στο μεταξύ σε όλο αυτό το διάστημα καθόλου δεν διαμαρτυρόταν για κανένα εμπόδιο, και ποτέ κανένα τέτοιο εμπόδιο δεν έγινε αντικείμενο διαμαρτυρίας από την Κίνα, ούτε στις συχνές περατζάδες των αξιωματούχων της από το Μέγαρο Μαξίμου. Ένα ζήτημα συζητούσαν διαρκώς, την κατασκευή άλλης μίας

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΟΛΜΕ-ΔΟΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Συνέχεια από τη σελ. 3

αυτό που πήγε στραβά πρέπει να διορθωθεί. Ο νόμος επίσης ορίζει ότι σε κάποια σχολεία με ειδικές συνθήκες είναι λογικό οι στόχοι να μην μπορούν να πραγματοποιηθούν έστω και για λίγο. Τότε απλά αναφέρονται οι ειδικές συνθήκες. Αυτό είναι όλο. Όμως το βασικό πρόβλημα για τις ΟΛΜΕ-ΔΟΕ δεν είναι οι βαθμολογίες, αλλά το πόσο δείκτες χρησιμοποιήθηκαν. Δηλαδή σε κάποια σχολεία οι εκπαιδευτικοί πραγματοποιούν πολλές δράσεις και σε κάποια άλλα καθόλου ή ελάχιστες. Αυτό δηλαδή που θα φανεί στην πραγματικότητα είναι ότι κάποιοι εκπαιδευτικοί σε κάποια σχολεία κάτι κάνουν, ενώ κάποιοι άλλοι σε άλλα σχολεία δεν κάνουν τίποτα. Όμως αυτό δεν έχει σχέση με το αν τα σχολεία είναι σε φτωχές περιοχές ή όχι, αλλά με τους ίδιους τους εκπαιδευτικούς, με τη βοήθεια που δίνει το υπουργείο στον εμπλουτισμό και τη διευκόλυνση στην πραγματοποίηση αυτών των στόχων, αλλά πάνω απ' όλα με την υπερδεξιά κρατικοϋπαλληλική, αντιλαϊκή πολιτική των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ. Κατά πόσο δηλαδή πέρα από το μάθημα στην τάξη που θα συνεχίσει ως του χρόνου να μην αξιολογείται (γιατί τότε θα ξεκινήσει η ατομική αξιολόγηση των καθηγητών η λεγόμενη εσωτερική αξιολόγηση του σχολείου), κάνουν και κάτι παραπάνω για τους μαθητές τους. Έτσι θα φανεί στην κοινωνία η γύμνια εκείνων των δημόσιων σχολείων στα οποία κυριαρχεί η πιο παρασιτική και αντιλαϊκή κρατικοϋπαλληλική νοοτροπία, δηλαδή η νοοτροπία της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ και έτσι θα αποκαλυφθεί η βαθύτερη αιτία της ειδικής καταστροφής που χρόνια τώρα συντελείται στη στοιχειώδη και τη μέση εκπαίδευση της χώρας μας περισσότερο από κάθε άλλη στον καπιταλιστικό κόσμο. Αυτός είναι και ο βαθύτερος λόγος για τον οποίο αυτού του είδους η κρατικοϋπαλληλία με ηγέτες της τα ψευτοΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ και Παρεμβάσεις και με το πράσινο φως από όλες τις ως τώρα πρωθυπουργίες του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, έχει κάνει κατάληψη με άσκηση ψυχολογικής βίας και τον τάνκερ γεμάτα ψέματα την ηγεσία της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ και τώρα αρνείται οποιασδήποτε μορφής αξιολόγηση.

Μαζί με το επιχείρημα για κατηγοριοποίηση των σχολείων οι ΟΛΜΕ και ΔΟΕ λένε και ένα άλλο. Λένε ότι οι διαδικασίες αυτοαξιολόγησης φέρνουν μεγάλη γραφειοκρατία και ότι οι εκπαιδευτικοί θα τρώνε το χρόνο τους για τους δείκτες και θα παραμελούν τα διδακτικά τους καθήκοντα. Η εμπειρία αυτών των διαδικασιών μέχρι τώρα έδειξε ότι δεν υπάρχει καθόλου τέτοιο ζήτημα και ότι για να τεθούν οι

δείκτες και να κατανεμηθούν σε ομάδες οι εκπαιδευτικοί, όπως και για να γίνει αποτίμησή τους και βαθμολογία τους στο τέλος, δεν χρειάζονται από γραφειοκρατική δουλειά πάνω από δύο ώρες συνολικά!

Το τρίτο επιχείρημά τους είναι ότι ο νόμος αυτός φέρνει "πειθάρχηση και υποταγή των εκπαιδευτικών". Λέγοντας «πειθάρχηση και υποταγή» εννοούν ότι οι εκπαιδευτικοί που δεν θέλουν να πραγματοποιούν δράσεις στο σχολείο με τους μαθητές τους, θα υποχρεωθούν πια να το κάνουν όχι κάτω από την πίεση μιας κυβέρνησης που στην προκειμένη περίπτωση άφησε χωρίς πρακτική πολιτική στήριξη την ίδια της την υπουργό, αλλά κάτω από την πίεση της κοινωνίας που ξέρεει εδώ και χρόνια ότι το ελληνικό σχολείο διαλύεται. Θα υποχρεωθούν δηλαδή να ανταποκριθούν στις ανάγκες των πιο φτωχών μαθητών και των γονιών τους που δεν έχουν λεφτά για φροντιστήρια, καθώς και στις ανάγκες των ίδιων των εκπαιδευτικών που στην πλειοψηφία τους νοιάζονται για να πιάνει τόπο η δουλειά τους. Αυτοί θέλουν να αξιολογούνται, πράγμα που δεν θέλουν αυτοί οι οποίοι θέλουν να συνεχίσουν να επιβάλλουν στους μαθητές την πνευματική και ψυχική απουσία τους από την τάξη και τελικά την περιφρόνηση τους στα παιδιά της φτωχολογιάς. Στην πραγματικότητα δηλαδή δεν θέλουν αυτοί οι τελευταίοι να χάσουν την εξουσία τους στο σημερινό σχολείο, αφού ο νόμος της αξιολόγησης τίποτα δεν αλλάζει σε όλα τα υπόλοιπα ζητήματα του σχολείου (προγράμματα σπουδών, τρόπο διδασκαλίας, ωράριο εργασίας κλπ).

Το ευρύτερο αντιφασιστικό μέτωπο που πήρε την πρωτοβουλία να συγκροτήσει η ΟΑΚΚΕ στην εκπαίδευση, η Κίνηση «Παιδεία για Δημοκρατία και Ανάπτυξη» υποστηρίζει τη συγκεκριμένη αξιολόγηση όσο θα είναι συνεπής στη δέσμευση της ότι δεν θα είναι τιμωρητική, γιατί πιστεύει ότι πρέπει και οι εκπαιδευτικοί, όπως γίνεται και σε όλους τους υπόλοιπους εργαζόμενους, να αξιολογούνται από τον εργοδότη τους, που εδώ είναι το κράτος. Δηλαδή είμαστε αντίθετοι σε μια αξιολόγηση που στις σημερινές συνθήκες της ανεργίας και της κρίσης θα απολύει τους εκπαιδευτικούς. Όμως σε αντίθεση με την αξιολόγηση που είχε ψηφιστεί από την κυβέρνηση Σαμαρά και που όριζε στην ατομική αξιολόγηση ότι υποχρεωτικά ένα ποσοστό 15% θα έπαιρνε χαμηλή βαθμολογία, το οποίο αν επαναλαμβανόταν για δεύτερη φορά θα οδηγούσε σε απόλυση (ΠΔ 52), ο τωρινός νόμος προβλέπει για την ατομική αξιολόγηση που θα πραγματοποιείται κάθε τέσσερα χρόνια

μόνο την παρακολούθηση επιμόρφωσης για όποιον εκπαιδευτικό αξιολογηθεί ως ανεπαρκής.

Με το άνοιγμα των σχολείων το Σεπτέμβριο οι σύλλογοι διδασκόντων (ουσιαστικά η συνέλευση των εκπαιδευτικών κάθε σχολικής μονάδας που συγκαλείται από τον Διευθυντή, οπότε σαν τέτοια δεν είναι ένα συνδικαλιστικό αλλά ένα κρατικό διοικητικό όργανο), θα έπρεπε να πραγματοποιήσουν πάλι συνελεύσεις σχετικές με την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας μέχρι τις αρχές του Οκτώβρη. Εννοείται ότι μπροστά στον θανάσιμο κίνδυνο για τα ταξικά αντιλαϊκά συμφέροντα τους οι ΟΛΜΕ-ΔΟΕ κήρυξαν απεργία-αποχή. Αν και ένας μεγάλος αριθμός σχολείων συμμετείχαν σε αυτήν, σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσίασε ο πρόεδρος του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής και δεν διαψεύστηκαν ούτε από τις ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, μέχρι τις αρχές του Οκτώβρη 6600 σχολεία-σε ένα σύνολο 15000 περίπου-είχαν πραγματοποιήσει συνεδριάσεις συλλόγων διδασκόντων και είχαν στείλει σχέδια για την αυτοαξιολόγηση. Μέσα σε αυτήν την κατάσταση, δηλαδή με δεδομένη μια αρκετά μεγάλη, αν και όχι όσο περίμενε η ΟΛΜΕ, υποκινημένη από ψέματα αντίθεση των εκπαιδευτικών στο νόμο, αντί η Κεραμέως να βγει στις τηλεοράσεις να υπερασπίσει το νόμο και να καλέσει τις ΟΛΜΕ-ΔΟΕ σε αντιπαράθεση μπροστά σε γονείς, μαθητές και σε όλους τους καθηγητές, και αντί να βγουν τα στελέχη της Νέας Δημοκρατίας και της ΔΑΚΕ να κάνουν το ίδιο και αντί ο ίδιος ο Μητσotάκης να πει έστω μια λέξη υπέρ του νόμου της υπουργού του, άφησαν ανενόχλητη τις ΟΛΜΕ και ΔΟΕ να λένε τα γεμπελικά ψέματα τους, και επίσης ανενόχλητη την Κεραμέως να τις πάει στα Δικαστήρια ενάντια στην απεργία αποχή. Δηλαδή κατέφυγαν στη βία για να δώσουν στους ψεύτες της πιο αντιδραστικής μερίδας του κράτους και της κρατικής υπαλληλίας τον τίτλο του κυνηγημένου αγωνιστή.

Έτσι το Δικαστήριο κήρυξε παράνομη την απεργία την ίδια ώρα που το ψευτοΚΚΕ κατέβαζε στο δρόμο όλο τον πολιτικό του στρατό εμφανίζοντας τον σαν εκπαιδευτικούς επειδή οι εκπαιδευτικοί εδώ και χρόνια δεν κατεβαίνουν από απέχθεια στα καπέλα που τους φορά για χρόνια η ηγεσία τους. Έτσι η Κεραμέως σαν ένας κλασσικός αστός που περιφρονεί το λαό και τις διαθέσεις του, αλλά και παίζοντας το μόνιμο προβοκατόρικο παιχνίδι του Μητσotάκη υπέρ του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ, αντί να λύσει το πρόβλημα πολιτικά και με συζήτηση στα ΜΜΕ προσέφυγε στον κρατικό καταναγκασμό δίνοντας κι άλλη ζωή στο σάπιο μέτωπο της αντι-εκ-

παίδευσης.

Με βάση αυτό το δεδομένο η Κίνηση «Παιδεία για Δημοκρατία και Ανάπτυξη» με τοποθέτησή της, ενώ συνέχιζε να υποστηρίζει ότι δεν θα συμμετέχει στους συλλόγους της αξιολόγησης όσο χρησιμοποιείται ένας δικαστικός καταναγκασμός απέναντι σε μια εξαπατημένη πλειοψηφία εκπαιδευτικών.

Στο επόμενο διάστημα καλούνται γενικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ με αντικείμενο ποια θα είναι η συνέχεια, στις οποίες η συμμετοχή είναι ελάχιστη. Έτσι γίνεται η συνέλευση των προέδρων το Σάββατο 16 Οκτώβρη, μέσα σε ένα όργιο αντιδημοκρατίας. Πρόεδροι ψήφισαν όχι τις αποφάσεις των άμαζων γενικών συνελεύσεων των ΕΛΜΕ τους, αλλά ανάλογα με την κομματική τους τοποθέτηση. Σε αυτό το όργιο αντιδημοκρατίας και ευτελισμού κάθε δημοκρατικής διαδικασίας πρωτοστάτησαν οι Παρεμβάσεις (που ανήκουν στην εξωκοινοβουλευτική «αριστερά») και το ΠΑΜΕ (του ψευτοΚΚΕ) που ψήφισαν να συνεχιστεί η απεργία-αποχή ενώ ήξεραν ότι οι εκπαιδευτικοί δεν θα πήγαιναν ταυτόχρονα κόντρα στα δικαστήρια και κόντρα στην κοινή γνώμη. Οι υπόλοιποι προσκείμενοι στη ΝΔ, το ΣΥΡΙΖΑ ή το ΚΙΝΑΛ που ήξεραν ότι τα κόμματά τους, που είναι πιο μαζικά και πιο «κοινοβουλευτικά» από το ψευτοΚΚΕ θα πάθουν ζημιά στη βάση αν πάνε κόντρα στα δικαστήρια χωρίς να έχουν καν μαζί τους την κοινή γνώμη, ψήφισαν να σταματήσει η απεργία-αποχή τους.

Λίγο μετά και οι δυο τάσεις βρήκαν μια κοινή λύση στη ΔΟΕ: Αποφάσισαν να μπουν τυπικά οι εκπαιδευτικοί στη διαδικασία της αυτοαξιολόγησης των σχολικών μονάδων ώστε να μην διωχθούν ποινικά, αλλά να γράψουν ένα χαρτί ίδιο για όλα τα σχολεία της χώρας όπου θα προτείνουν κάποιες δραστηριότητες που δεν θα τις πραγματοποιούν αλλά στο τέλος θα βαθμολογούν τον εαυτό τους με 4 (άριστα). Πρόκειται για μια απόφαση απόλυτης γελοιοποίησης του οποιουδήποτε διεκδικητικού συνδικαλισμού γιατί και αρνείται να αναλάβει τα ουσιαστικά ρίσκα μιας αναμέτρησης με το κράτος και φτύνει κατάμουτρα την κοινή γνώμη και τους περίπου μισούς καθηγητές που μπήκαν στην αξιολόγηση.

Η ΟΛΜΕ αντίστοιχα με απόφαση της ΓΣ των προέδρων των ΕΛΜΕ ψήφισε «η τηλεκπαίδευση να διενεργείται αποκλειστικά από τον χώρο των σχολείων με

εξοπλισμό που θα παράσχει η υπηρεσία. Καλούμε όλους και όλες τις εκπαιδευτικούς κάθε φορά που απαιτείται από αυτούς/ες να παράσχουν υπηρεσίες τηλεκπαίδευσης να παρουσιάζονται στο σχολείο τους και να απαιτούν τον απαραίτητο χώρο, εξοπλισμό και σύνδεση από την υπηρεσία». Πρόκειται για θέση απόλυτης ντροπής και δυσφήμισης για τον κλάδο των καθηγητών, να μην θέλουν ουσιαστικά να γίνει τηλεκπαίδευση (όταν θα χρειαστεί) γιατί είναι γνωστό ότι από τη μια τα σχολεία δε διαθέτουν τόσους υπολογιστές όσοι και οι εκπαιδευτικοί που διδάσκουν, και από την άλλη δεν υπάρχει σε κάθε χώρο του σχολείου δίκτυο για να συνδέονται και να κάνουν το μάθημά τους. Στην πραγματικότητα για άλλη μια φορά θέλουν να αφήσουν αμόρφωτα τα φτωχά παιδιά, αφού έτσι ή αλλιώς οι πλούσιοι ή εύποροι μαθητές θα πάνε στο φροντιστήριο ή στα ιδιαίτερα για να αναπληρώσουν τα μαθήματα που χάνουν.

Αυτή η στάση θα κοστίζει παραπέρα στο ήδη βαριά τραυματισμένο κύρος της ηγεσίας των εκπαιδευτικών στις λαϊκές μάζες και επίσης μπορεί να δώσει κύρος στη διαδικασία αξιολόγησης αν η κυβέρνηση δεν συνεχίσει την πολιτική της να παίρνει ποινικά μέτρα κατά των εκπαιδευτικών που δεν συμμετέχουν στην αξιολόγηση.

Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι όλη η κοινωνία θα βρεθεί σε λίγο απέναντι από τους εκπαιδευτικούς, καθώς βλέπει τα παιδιά του να βγαίνουν αμόρφωτα από τα σχολεία και ιδιαίτερα οι φτωχοί μαθητές και να αναγκάζονται να πληρώνουν, όσοι έχουν βέβαια, για μια θέση στην ανώτατη εκπαίδευση. Στο ζήτημα δε της άρνησης της αξιολόγησης, δηλαδή του ελέγχου τους από τον εργοδότη τους, είναι πολύ θυμωμένοι μαζί τους. Αυτή η κοινωνική πίεση μαζί με την άρνηση πολλών εκπαιδευτικών να ακολουθήσουν μέχρι το τέλος ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, έφερε αυτή την εικόνα διάλυσης και διαφθοράς στη συνέλευση των προέδρων και την αποχή από τις γενικές συνελεύσεις.

Πιστεύουμε ότι οι δημοκράτες εκπαιδευτικοί πρέπει να αποδεχτούν την τωρινή αξιολόγηση, αλλά πάνω από όλα να παλέψουν για έναν έλεγχο του λαού, δηλαδή των μαθητών και των γονιών πάνω στο σημερινό σχολείο. Αυτό είναι η βασική προϋπόθεση για να αλλάξει το σχολείο προς όφελος της εργατικής τάξης και του λαού.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ
www.oakke.gr
e-mail: info@oakke.gr

ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΑΒ ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΘΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΗ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΗ ΣΩΣΕΙ!

Συνέχεια από τη σελ. 8

ΕΑΒ έστω στη μερική κατασκευή ενός σύγχρονου αεροπλάνου, είναι δικό της πλεονέκτημα και όχι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ούτε ακόμα περισσότερο των ευρωπαίων. Αν η χώρα μας κάνει την σοσιαλιστική της επανάσταση δεν θα είμαστε εμείς που θα κόψουμε τα F-16 αλλά οι αμερικάνοι, και θα είναι γενικά οι εχθροί της που θα αποκόψουν την οποιαδήποτε ΕΑΒ από την παρουσία της στη διεθνή αγορά.

Αυτή η προπαγανδιστική δουλειά του ψευτοΚΚΕ στο εργοστάσιο δεν έχει βέβαια σα στόχο μια άλλη γραμμή ανάπτυξης του εργοστασίου, αλλά να απο-ηθικοποιήσει τη δουλειά των εργατών, να την βγάλει δηλαδή εχθρική στα συμφέροντα της χώρας και του λαού, ώστε να υπονομεύσει την υψηλή ποιότητα της δουλειάς στην οποία οι εργαζόμενοι βάζουν συνήθως όλο το μεράκι τους ακριβώς επειδή δεν είναι μια πληκτική μηχανική δουλειά. Οι κνίτες σαν σαμποταριστές θέλουν να επικρατήσει μια ατμόσφαιρα απάθειας ή και άρνησης που θα μειώσει τις πιστοποιήσεις και το επίπεδο τους. Αυτό γενικά δεν το καταφέρνουν οι κνίτες στην ΕΑΒ, γιατί οι υπόλοιποι εργαζόμενοι τους έχουν για χρόνια κρατήσει σε μια πολύ μειωμένη θέση. Έτσι κάνει στους αντιβιομηχανιστές αυτούς όλο το λίγο βιομηχανικό προλεταριάτο που απέμεινε στη χώρα. Όμως επιμένουμε στο χτύπημα της πολιτικής δουλειάς τους γιατί αυτή φτιάχνει μια ιδεολογική ατμόσφαιρα που βολεύει τους κρατικούς και κυβερνητικούς σαμποτέρ. Είναι δηλαδή γεγονός ότι την κύρια ευθύνη για τον αργό θάνατο του εργοστασίου την φέρουν οι εγκάθετες (από τις σαμποταριστικές κυβερνήσεις) διοικήσεις της ΕΑΒ που ουδέποτε ενδιαφέρονταν για τις πιστοποιήσεις. Έτσι λοιπόν η ΕΑΒ μέχρι σήμερα χάνει πιστοποιήσεις και δεν ανακτά καμιά νέα, οπότε χάνει συνέχεια δουλειές!

Άλλο παράδειγμα υπονόμου: αν τα πυροσβεστικά αεροσκάφη ή τα ελικόπτερα της Π.Α. και γενικά διαδεδομένοι τύποι αεροσκαφών για τα οποία η ΕΑΒ διαθέτει τεχνογνωσία και έχουν και πολιτική χρήση, συντηρούνταν κάτω από διαδικασίες πολιτικού νηολογίου, αυτό θα σήμαινε ότι θα μπορούσε η ΕΑΒ να συντηρεί όχι μόνο τα ελληνικά, αλλά και αεροσκάφη από την ΕΕ. Κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες λειτουργίας της ΕΑΒ (αλλάζοντας τις διαδικασίες συντήρησης με βάση το στρατιωτικό νηολόγιο), περιορίζεται και η αξιοπιστία της εταιρείας αλλά και η δυνατότητα της να φέρνει νέους πελάτες.

Η ΕΑΒ διαθέτει αεροδιάδρομο, πύργο ελέγχου κυκλοφορίας, βαφείο και 5 εργοστάσια για

αεροπλάνα, καθώς επίσης ένα από τα καλύτερα δοκιμαστήρια κινητήρων. Το γεγονός αυτό αποτελεί μοναδικό πλεονέκτημα στην καθετοποιημένη συντήρηση αεροσκαφών. Έτσι αυτή συντηρεί τα ελληνικά C-130 (για τα οποία υπάρχουν μόνο 5 (πέντε) πιστοποιημένα εργοστάσια στον κόσμο ολόκληρο). Αυτή τη στιγμή συντηρεί τα C130 της Π.Α. και υπάρχουν προτάσεις για επισκευή 100 τέτοιων από τις γύρω χώρες της Ελλάδας, αλλά φυσικά κανείς δεν ασχολείται. Γάλλοι πάνω στην κρίση ζήτησαν να πάρει η ΕΑΒ φασόν δουλειά για κινητήρες και ανταλλακτικά, αλλά κανενός διοικητή δεν ίδρωσε το αυτί!

Η ΕΑΒ έχει τη δυνατότητα να κατασκευάζει ραντάρ-συσκευές ανιχνευτών και άλλα υψηλής τεχνολογίας προϊόντα. Αλλά οι σαμποταριστές προτιμούν να τα δίνουν στον Κόκκαλη και τους ρωσόδουλους ή να μην τα φτιάχνουν καθόλου, οδηγώντας σταδιακά σε απαξίωση και ένα βήμα πριν το οριστικό κλείσιμο το πρώην καμάρι της αμυντικής βιομηχανίας της χώρας, δηλαδή το εργοστάσιο των ηλεκτρονικών της ΕΑΒ (για τις δυνατότητες της ΕΑΒ δες <http://www.haicorp.com/el/products-el/service-el/aircrafts-maint-el/#diaxeiristolou-a-fon>).

Το μισθολόγιο στην ΕΑΒ

Όπως εύκολα μπορεί κάποιος να καταλάβει, για την λειτουργία μιας τέτοιας εταιρείας απαιτούνται εξειδικεύσεις, πιστοποιήσεις και τεχνογνωσία για τα οποία όμως δεν υπάρχει απολύτως καμία μέριμνα εντός του ενιαίου μισθολογίου του Δημοσίου Τομέα. Παραμένει λοιπόν το ερώτημα: γιατί να επενδύσει κάποιος εργαζόμενος χρόνο και χρήματα για να τις αποκτήσει, όταν ο νόμος εξομοιώνει προς τα κάτω υψηλά ειδικευμένο τεχνικό προσωπικό;

Οι μισθοί στο εργοστάσιο άλλαξαν δραστικά με το ξέσπασμα της κρίσης. Έτσι το 2010 ξεκίνησαν και εκεί οι μειώσεις των μισθών, όπως και σε ολόκληρο το Δημόσιο σε εφαρμογή του πρώτου μνημονίου. Οι σαμποταριστές αφού δεν εφάρμοσαν ούτε μια διαρθρωτική αλλαγή για την αύξηση των επενδύσεων και κατά συνέπεια τη μείωση της ανεργίας και την αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών που προέβλεπε το μνημόνιο, υπέγραψαν το δεύτερο μνημόνιο που όριζε νέες μειώσεις μισθών για να ελαττωθούν τα ελλείμματα του Δημοσίου που για πολλά χρόνια οι μαχητικά αντιευρωπαϊστές σαμποταριστές της παραγωγής προκαλούσαν και κατά συνέπεια η ανάγκη για δανεισμό της χώρας. Όμως ούτε το ύψος των μειώσεων καθόριζε, ούτε και

σε ποιους θα γίνονταν οι μειώσεις.

Πριν το ξέσπασμα της κρίσης ο μισθός στην ΕΑΒ οριζόνταν με βάση τα χρόνια προϋπηρεσίας και λιγότερο με βάση τα προσόντα, δηλαδή υπήρχαν γενικά ικανοποιητικοί μισθοί κύρια για παλιούς εργαζόμενους, όμως ακόμη και στην εποχή της δημοσιονομικής κραιπάλης στις υπήρχαν εργαζόμενοι που αμείβονταν με 850 ευρώ παρά τα προσόντα του κάθε εργαζομένου. Στην ΕΑΒ υπήρχε ένα μισθοβαθμολόγιο μεταξύ Σωματίου και Εταιρείας όπου η διαφορά εισαγωγικού - τελικού μισθού έφτανε το 1 προς 3. Η εφαρμογή του Ενιαίου μισθολογίου αντί να διορθώσει τις παραπάνω αδικίες ισοπέδωσε προς τα κάτω όλους τους μισθούς καθώς δεν προβλέπει επιδόματα για εξειδικεύσεις. Συνέπεια της εφαρμογής του ενιαίου μισθολογίου είναι να μην υπάρχει κίνητρο για την απόκτηση των τόσο ζωτικών για τη λειτουργία της ΕΑΒ πιστοποιήσεων. Έτσι σιγά σιγά και με τις εξόδους πολλών υψηλά εξειδικευμένων εργαζομένων, όπως είπαμε και πιο πάνω, οι πιστοποιήσεις χάνονται οπότε και το έργο που μπορεί να εκτελεί η ΕΑΒ μειώνεται. Το ύψος των μισθών καθορίζεται εντελώς γραφειοκρατικά από το τυπικό επίπεδο εκπαίδευσης (δηλαδή ΔΕ, ΤΕ, ΠΕ) ανεξαρτήτως συγκεκριμένων και αποδειγμένων στην πράξη προσόντων, πχ οι γνώστες των απαραίτητων για τη δουλειά αγγλικών δεν παίρνουν ούτε ευρώ παραπάνω. Αντίθετα οι κάτοχοι ενός οιοδήποτε πτυχίου πανεπιστημίου, ανεξάρτητα από το εάν το πτυχίο έχει σχέση με τη δουλειά που κάνει ο εργαζόμενος στην ΕΑΒ πληρώνονται πολύ περισσότερο από τους μη κατόχους πτυχίου ΑΕΙ. Έτσι κάποιος κάτοχος μεταπτυχιακού, πληρώνεται πολύ περισσότερο από τον μη κάτοχο πτυχίου, ο οποίος όμως με τις πιστοποιήσεις του μπορεί να επισκευάσει ένα κινητήρα μαχητικού F-16!

Ας δούμε τους μισθούς τώρα για να έχουμε μια καλύτερη εικόνα για την κατάσταση.

Ένας παλιός εργαζόμενος στην ΕΑΒ αμείβεται με περίπου 60 ευρώ μεικτά την ημέρα (για πέντε μέρες δουλειά τη βδομάδα). Ένας αντίστοιχος εργαζόμενος της Lockheed Martin πληρώνεται με περίπου 420 ευρώ την ημέρα για την ίδια δουλειά που κάνει κι αυτός μέσα στην ΕΑΒ !! Η διαφορά είναι τεράστια, αν και πρέπει να πάρουμε εδώ υπόψη μας έναν παράγοντα που αμβλύνει λίγο αυτή τη διαφορά όταν ο Έλληνας εργαζόμενος είναι μόνιμος δημόσιος υπάλληλος, ενώ η διαφορά είναι χαώδης όταν είναι συμβασιούχος. Οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου που είναι στην πλειοψηφία τους ΤΕ (δηλαδή τεχνολογικής εκπαίδευσης-έχουν τελειώσει τα προηγούμενα

ΤΕΙ και ξέρουν καλά αγγλικά) πληρώνονται με λιγότερα από 50 ευρώ την ημέρα μικτά. Το ίδιο χαμηλά είναι επίσης και η υπερωρία στο επίπεδο των 3 με 4,5 ευρώ την ώρα μεικτά.

Η Lockheed Martin απαιτεί μάλιστα οι εργαζόμενοι που εργάζονται σε δικά της προγράμματα να είναι ασφαλισμένοι για κάθε επαγγελματικό κίνδυνο έως ένα εκατομμύριο ευρώ. Αντί για αυτό είναι γνωστό σε εμάς ότι το Σωματείο καταφέρνει να διατηρεί τα ελάχιστα κεκτημένα της ιδιωτικής ασφάλισης που έχουν οι εργαζόμενοι και αποτελεί ένα ελάχιστο δείγμα προστασίας των εργαζομένων χάρη στην προσφυγή του στα δικαστήρια.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της περιφρόνησης των εργαζομένων ήταν όταν ο ψευτοαριστερός σαμποταριστής Τσακαλώτος σε μια πρωτοφανή κίνηση για δημοκρατική χώρα, ακύρωσε την ΣΣΕ μεταξύ Σωματίου και διοίκησης φτιάχνοντας μια νέα δικής του αρεσκείας και έκοψε!!! το σάντουιτς της Β' βάρδιας από τους εργαζόμενους που κόστιζε ένα ευτελές για την ΕΑΒ ποσό, αλλά που είναι σημαντικό για τους χαμηλόμισθους εργαζομένους της, ειδικά τους συμβασιούχους.

Η κατάσταση αυτή γίνεται ακόμη πιο τραγική σε τμήματα του εργοστασίου που χρησιμοποιούν επικίνδυνα για την υγεία υλικά, είτε ραδιενεργά είτε χημικά. Είναι χαρακτηριστικό ότι ένα σημαντικό ποσοστό των εργαζομένων άνω των 60 ετών σε τέτοια τμήματα πεθαίνει από καρκίνο. Στην ΕΑΒ ουδέποτε εφαρμόστηκε ένα σοβαρός επιδημιολογικός έλεγχος ο οποίος να συνεχίζεται και κατά τα χρόνια της συνταξιοδότησης για την προστασία των εργαζομένων όπως συμβαίνει σε αντίστοιχες επιχειρήσεις σε άλλες χώρες. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν ο εργασιακός βίος των παραπάνω τεχνικών έχει αυξηθεί με το νέο ασφαλιστικό κατά επτά έως εννέα έτη περίπου, δημιουργούνται μεγαλύτερες ανησυχίες στους εργαζόμενους. Το μόνο που έκαναν όλες οι κυβερνήσεις τα προηγούμενα χρόνια είναι να αφήνουν σε εκκρεμότητα και τελικά να εντάσσουν την ΕΑΒ στον νέο νόμο για την ρύθμιση του επιδόματος επικίνδυνης και ανθυγιεινής εργασίας στην λογική φυσικά των περικοπών.

Είναι σύμφωνα με τους νόμους της καπιταλιστικής οικονομίας εντελώς φυσικό σε ένα εργοστάσιο όπου η παραγωγικότητα της ειδικευμένης εργασίας είναι τεράστια, είτε αυτό ανήκει σε έναν ιδιώτη καπιταλιστή, είτε ανήκει στο συλλογικό καπιταλιστή που είναι το κράτος, οι εργαζόμενοι του να έχουν ψηλότερους μισθούς από το μέσο. Στην προκειμένη περίπτωση το εμπόρευμα F-16 πουλιέται πολύ ακριβά στη παγκόσμια αγορά

γιατί ανάμεσα στα άλλα ενσωματώνει μέσα στην αξία του και το ακριβό εμπόρευμα που λέγεται ψηλά ειδικευμένη και μάλιστα πιστοποιημένη γιαυτό το σκοπό εργαζόμενος που το παράγει. Δηλαδή ο αμερικάνος εργάτης που παίρνει 420 ευρώ για ένα μεροκάματο στην ΕΑΒ δεν παίρνει μέρος από την υπεραξία που παράγει η δουλειά του, (αυτή την τελευταία την παίρνει η LockheedMartin), αλλά ακριβώς την αξία της δουλειάς του στην αμερικάνικη αγορά εργασίας. Ο Έλληνας συμβασιούχος συνάδελφος του δεν παίρνει ούτε καν την αξία της δουλειάς του, ούτε καν σύμφωνα με την ελληνική αγορά εργασίας. Ρίχνεται άγρια σε σχέση με τον αμερικάνο εργάτη και ένα μέρος της διαφοράς το καρτώνεται η LockheedMartin που γιαυτό το λόγο στέλνει την κατασκευή σε εργολάβους σε χώρες με φτηνότερο μεροκάματο. Όμως είναι σίγουρο ότι ένα άλλο μεγάλο μέρος του εργατικού μισθού (χωρία από την υπεραξία που εισπράττει από την Lockheed Martin σύμφωνα με το συμβόλαιο η ΕΑΒ) το κατατρώει κι αυτό η ΕΑΒ και το μετατρέπει μαζί με το εργολαβικό κέρδος σε κρατική λεία για μοίρασμα μέσα στην ΕΑΒ ή στο κράτος γενικά. Το μόνο σίγουρο είναι ότι οι ψηλά ειδικευμένοι εργάτες της ΕΑΒ που δουλεύουν στα F-16, πληρώνονται πολύ κάτω από την αξία της εργατικής τους δύναμης, δηλαδή κλέβονται. Απλά θα κατακλέβονταν ακόμα περισσότερο αν η ΕΑΒ φτάσει στο σημείο να έχει ζημιές οπότε η διοίκηση της θα περικόψει τους μισθούς και οι εργαζόμενοι θα το δεχτούν αυτό για να μην κλείσει και χάσουν εντελώς τη δουλειά τους. Στην πραγματικότητα αν η ΕΑΒ κλείσει – στην πραγματικότητα αυτό που συμβαίνει ως τώρα είναι ότι κλείνει κατά τμήματα – δεν θα φταίνε οι ψηλοί μισθοί της, ακόμα και οι φουσκωμένοι πάνω από την αξία τους της περιόδου των πασοκικών ΔΕΚΟ, θα φταίει το σαμποτάζ με χίλιους τρόπους της λειτουργίας της με όρους είτε στοιχειωδώς εθνικής κρατικής οικονομίας, είτε παγκόσμιας ελεύθερης αγοράς. Και στο σαμποτάζ αυτό το πιο μεγάλο έγκλημα είναι η σταδιακή, επιστημονικά οργανωμένη καταστροφή του πιο πολύτιμου κεφαλαίου της, που είναι η ψηλά ειδικευμένη εργατική της δύναμη η οποία φτιάχνεται πολύ πιο δύσκολα από όλα της μαζί τα πάγια.

Και αυτό συμβαίνει παντού. Όπως το να διεκδικούνται μεγάλες αυξήσεις μισθών είναι μια μέθοδος σαμποτάζ σε μια επιχείρηση που μπαίνει μέσα λόγω χαμηλής παραγωγικότητας της εργασίας επειδή το κράτος δεν την αφήνει να κάνει επενδύσεις εκσυγχρονισμού ή λόγω τρομακτικής αύξησης του κόστους ενέργειας, (με ένα τέτοιο σαμποτάζ έκλεινε ο Α. Παπανδρέ-

ου τη μια μετά την άλλη αρκετές ΔΕΚΟ), έτσι πρέπει και οι εργάτες στα κερδοφόρα εργοστάσια να διεκδικούν αυξήσεις.

Η ΕΑΒ εάν την διοικούσαν συννηθισμένοι δυτικοί καπιταλιστές και όχι ρωσόδουλοι σαμποταριστές θα μπορούσε να εξασφαλίζει για τους εργαζόμενους, ειδικά για τους ψηλά ειδικευμένους τεχνίτες της, όχι μόνο καλούς μισθούς, που συναντά ακόμα και σήμερα σε βιομηχανίες ψηλής παραγωγικότητας της εργασίας πχ Διυλιστήρια, αλλά και κέρδη δις ευρώ και όχι να εμφανίζεται παθητική (30 εκατ. ευρώ, newmoney.gr 18-6). Γιαυτό είναι απαράδεκτες και εξοργιστικές οι περικοπές των μισθών και των αμοιβών εκεί, αφού όπως είδαμε οδηγούν σε ακόμη πιο μεγάλη απαξίωση την ΕΑΒ. Καμιά Ευρωπαϊκή Ένωση δε φταίει για τους χαμηλούς σε σχέση με τα παγκόσμια επίπεδα μισθών στο εργοστάσιο. Αποκλειστικά υπεύθυνο είναι το διακομματικό καθεστώς των σαμποταριστών που την απαξιώνει και την αργοσκοτώνει συνειδητά.

Η διάλυση της εργασίας στο εργοστάσιο

Είναι αυτονόητο ότι για να λειτουργήσει αποδοτικά μια σύγχρονη βιομηχανία θα πρέπει να εκπληρώνεται ο βασικός όρος της ύπαρξης οργανογραμμάτων εργασίας και η τήρησή τους, ιδιαίτερα αν το προϊόν που παράγει είναι υψηλής τεχνολογίας στο οποίο δεν συγχωρούνται αστοχίες. Αυτός ο βασικός όρος δεν εκπληρώνεται στην ΕΑΒ σαν αποτέλεσμα του συνειδητού σαμποτάζ από τη μεριά της κυβέρνησης, το οποίο εκφράζεται από τη διοίκησή της. Στην ΕΑΒ είναι καθεστώς η μη ύπαρξη οργανογραμμάτων εργασίας και απασχόλησης του προσωπικού, τα οποία να εξυπηρετούν την ανάγκη για παραγωγή με σύγχρονους όρους και η ανυπαρξία ελέγχου στους χρόνους του παραγόμενου αποτελέσματος με συνέπεια τις καθυστερήσεις στις παραδόσεις. Αντί δηλαδή να υπάρχει ένα ευέλικτο και δυναμικό οργανόγραμμα ως αποτέλεσμα αξιοκρατικών διαδικασιών, υπεύθυνο για την παρακολούθηση των εργασιών, της αποτελεσματικότητας και της οικονομικότητας της εταιρείας, ισχύουν και στην ΕΑΒ, οι ίδιες καλοδιατηρημένες και καλοοργανωμένες από τους επισημόνους πολιτικούς σαμποτέρ παθογένειες, κοινές σε όλες τις επιχειρήσεις του ευρύτερου Δημοσίου Τομέα. Δηλαδή θηριώδη σε μέγεθος οργανογράμματα «ημετέρων», που διογκώνονται διαρκώς με πρόσχημα αλλά και εργαλείο εξαγοράς συνειδήσεων την εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία και την τοποθέτηση κάθε φορά των «δικών τους παιδιών», έλλειψη λογοδοσίας

και εφαρμογή του νόμου μόνο σε ότι αφορά τις περικοπές μισθών των εργαζομένων. Ταυτόχρονα, κατάφορη παραβίαση μιας σειράς νόμων (κυρίως στο πλαίσιο της εναρμόνισης της Χώρας με την Ευρωπαϊκή νομοθεσία), που σχετίζονται με την χρηστή διοίκηση, και την αντιμετώπιση της διαφθοράς, εν γνώσει φυσικά του Μετόχου που είναι το κράτος, δηλαδή αυτού που θα έπρεπε να επιδιώκει τον έλεγχο της εταιρείας. Αυτός (μαζί φυσικά με το δούλεμα και την διарκή αθέτηση των συμφωνηθέντων από την μεριά της Διοίκησης και του Μετόχου) είναι και ο βασικός λόγος που όπως είπαμε και πιο πάνω οι Αμερικάνοι της Lockheed Martin μεταφέρουν έργο, που θα έπρεπε να έκανε η ΕΑΒ, σε άλλες χώρες. Επειδή η ΕΑΒ αν και είναι βιομηχανία ψηλής παραγωγικότητας είναι ταυτόχρονα εντάσεως εργασίας, αλλά ψηλά ειδικευμένης, δηλαδή η ανθρώπινη χειρωνακτική εργασία είναι ο κύριος παράγοντας που προσθέτει αξία στο προϊόν που παράγει, η οργάνωση της είναι ζωτικής σημασίας για τη συνολική λειτουργία της. Αντίθετα δηλαδή από τις βιομηχανίες εντάσεως κεφαλαίου, όπου οι άνθρωποι ακολουθούν τις μηχανές στην παραγωγή, οπότε δεν είναι εύκολο να καθυστερεί η παραγωγή, στην ΕΑΒ η καθυστέρηση της παραγωγής ενός κομματιού του προϊόντος, μπορεί να καθυστερεί ολόκληρη την παραγωγή του.

Αυτή η συνειδητή αποδιοργάνωση της παραγωγής, καθώς και η παγίωση του αισθήματος της «ανίκανης διοίκησης» που δίνει ένα αίσθημα ματαιότητας στις προσπάθειες των εργαζομένων συν την διαβρωτική ιδεολογική δουλειά των σοσιαλφασιστών τους αποθαρρύνει μακροπρόθεσμα και διαλύει την πειθαρχία στην παραγωγή, απαραίτητο στοιχείο για τη λειτουργία μιας σύγχρονης μεγάλης βιομηχανίας.

Η σημερινή κατάσταση

Μέσα σε αυτό το κλίμα η Lockheed Martin αφαιρεί από την ΕΑΒ τη δυνατότητα να είναι αποκλειστικός παγκόσμιος προμηθευτής της, αφού δεν είδε έγκαιρα καμία ουσιαστική αντίδραση εξασφάλισης της δυνατότητας ανταπόκρισης της ΕΑΒ στις ιδιαίτερα νέες υψηλές απαιτήσεις παραγωγής, αν και έγκαιρα είχε ενημερώσει την κυβέρνηση, τους αρμόδιους Υπουργούς και την εταιρεία! (<https://www.militaire.gr/29> Ιούνη). Πρόκειται για ένα μεγάλο διεθνές πλήγμα, όχι μόνο οικονομικό αλλά κυρίως του κύρους και της εμπιστοσύνης για το προϊόν που παράγει η ΕΑΒ. Παρόλα αυτά αποφασίζεται η αναβάθμιση 80 Ελληνικών F-16 σε block 70 Viper να γίνει στην ΕΑΒ, μέσα από μια σύμβαση 9ετούς διάρκειας. Αυτή

η απόφαση είναι στις σημερινές συνθήκες μια σανίδα σωτηρίας για τη λειτουργία της. Αλλά για να γίνει αυτό χρειάζεται προσωπικό και μάλιστα έμπειρο. Όμως το προσωπικό που έχει προσληφθεί στην ΕΑΒ έχει συμβάσεις 5ετούς διάρκειας. Αυτό σημαίνει ότι μόλις τελειώσει η σύμβαση ένα μέρος από το προσωπικό αυτό φεύγει και οι νέοι που θα προσληφθούν θα πρέπει πάλι να περάσουν εκπαίδευση, πιστοποιήσεις κλπ μέχρι να μπορούν να είναι παραγωγικά ικανοί για μια τόσο κρίσιμη και υψηλών προδιαγραφών δουλειά. Η παρατηρείται πάλι το φαινόμενο ένας εργαζόμενος του οποίου τελείωσε η σύμβαση να προσλαμβάνεται πάλι στην ΕΑΒ σε διαφορετικό αντικείμενο με αποτέλεσμα όλη η τεχνογνωσία που απόκτησε να πάει χαμένη ή να υπάρχει μια διαρκής κίνηση εργαζομένων από την μια θέση στην άλλη, γεγονός που δημιουργεί ακόμα μεγαλύτερη αποδιοργάνωση.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η Lockheed Martin απαιτήσε να υπάρξει νομική ρύθμιση ώστε να μετατραπούν οι συμβάσεις από Συμβάσεις Ορισμένου Χρόνου σε Αορίστου Χρόνου ή τουλάχιστον σε Ορισμένου Χρόνου με ορίζοντα την λήξη του έργου, καθώς στις νέες προκηρύνσεις θέσεων συμμετέχουν και οι υπάρχοντες εργαζόμενοι, οπότε οι ανάγκες της εταιρείας δεν καλύπτονται. Έτσι το πρόβλημα παραμένει και δεν πρόκειται να λυθεί αν δεν γίνουν προσλήψεις τακτικού προσωπικού με βάση τις υπάρχουσες ανάγκες αλλά και τις ανάγκες ανάπτυξης της ΕΑΒ, δηλαδή με βάση περισσότερες δουλειές που μπορεί να πάρει. Κάτω από αυτές τις απαιτήσεις πράγματι ο Σταϊκούρας πέρασε τροπολογία έτσι ώστε οι προσλαμβανόμενοι να παραμένουν και πέραν των πέντε χρόνων της σύμβασής τους και μέχρι του τέλους του έργου.

Αυτό το καλοκαίρι προέκυψαν πάλι ανάγκες για νέο προσωπικό αλλά όμως παρά τα πήγαινε-έλα των ανθρώπων της Lockheed Martin στα υπουργεία οι σαμποταριστές του Μητσοτάκη αρνιόντουσαν να κάνει προσλήψεις η εταιρεία με μόνιμο προσωπικό. Τότε η Lockheed Martin για να μην φύγει από την Ελλάδα, πράγμα που κυρίως οι αμερικάνοι δεν το ήθελαν για πολιτικούς λόγους, πρότεινε λύση να προσλάβει η ίδια μέσω ιδιωτικής εταιρείας, τους εργαζόμενους που χρειάζεται. Έτσι οι εργαζόμενοι της ΕΑΒ, και μιλάμε για αυτούς που θέλουν να ζήσουν το εργοστάσιο και πάντα πάσχιζαν για νέες προσλήψεις και την εκπαίδευση τους από τους παλιούς, βρέθηκαν στο εξής δίλημμα: Να αφήσουν να μπουν εξωτερικά συνεργεία εργαζομένων μέσα στο εργοστάσιο και έτσι να δημιουργηθούν εργαζόμενοι δυο διαφορετικών αφεντικών, διαφορετικών συνθηκών εργασίας και

διαφορετικής μισθολογικής κατάστασης, ή να επιμένουν όπως πριν να προσληφθούν οι νέοι εργαζόμενοι από την Εταιρεία επισείοντας σε αυτήν και στην κυβέρνηση την πρακτική απειλή μιας παρατεταμένης απεργίας; Επέλεξαν να ξεκινήσουν από το δεύτερο και εμπόδισαν την είσοδο των εξωτερικών συνεργείων στο εργοστάσιο. Και δεν ήταν κυρίως οι σαμποταριστές του ψευτοΚΚΕ που ηγήθηκαν σε αυτό το κίνημα αλλά κυρίως αυτοί που πόναναν το εργοστάσιο και δούλευαν με συνέπεια ως τώρα για να βγαίνουν σωστά οι παραγγελίες.

Η εταιρεία εννοείται δεν αισθάνθηκε καμιά απολύτως πολιτική και ηθική πίεση από πουθενά για να προσλάβει εργαζόμενους η ίδια, ενώ η κυβέρνηση απηύθυνε σε αυτούς τους εργαζόμενους την κατηγορία ότι αν συνεχίσουν έτσι θα διώξουν τα F-16 και θα κλείσουν το εργοστάσιο. Επειδή από καμία πλευρά του κοινοβουλευτικού χώρου δεν βγήκε εκείνες τις μέρες μια διεξοδική και σαφής τοποθέτηση για το ποιος πραγματικά πάει να κλείσει την εταιρεία. Τότε βγήκαν μόνο οι σαμποταριστές να ζητήσουν αγώνα μέχρι θανάτου εναντίον αυτών των προσλήψεων χωρίς να έχουν μια άλλη πρόταση. Στην ουσία προστάθησαν να μετατρέψουν μια πρωτοβουλία που δεν είχε κατανόηση των πραγματικών ταξικών και πολιτικών συσχετισμών σε μια αυτοκτονική προβοκάτσια. Έτσι οι εργαζόμενοι μπήκαν σύντομα στις επόμενες μέρες μπροστά στο πρακτικό νέο σολομώντειο δίλημμα: Εργοστάσιο εργαζομένων δύο ταχυτήτων ή κλειστό εργοστάσιο; Και διάλεξαν και ώστε στις δοσμένες συνθήκες το πρώτο. Αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να κερδηθεί χρόνος και να οργανωθεί ένας αγώνας σε νέα μακροπρόθεσμη βάση για να επιβιώσει η αλήθεια με τόσους εχθρούς και ψεύτικους φίλους η τόσο καίρια για την ανάπτυξη της χώρας βιομηχανική μονάδα.

Με όλο το σεβασμό που αξίζει στις ως τώρα κινητοποιήσεις των εργαζομένων σκέτος ένας αγώνας για την αποτροπή της εργολαβικής εταιρείας στην ΕΑΒ χωρίς μια στρατηγική πραγματικής διεξόδου και μια συνδικαλιστική οργανωτική ανασυγκρότηση θα είναι στην καλύτερη περίπτωση άριστος και στην χειρότερη περίπτωση προβοκαρισμένος, δηλαδή έντεχνα πουλημένος από τους εσωτερικούς ψεύτικους φίλους του. Δεν πρέπει ένας νέος αγώνας μακράς πνοής να αφηθεί σε συνδικαλιστές που στήριζαν τόσα χρόνια και εξακολουθούν να στηρίζουν τα κόμματα εκείνα που με τις συνειδητές τους επιλογές όπως εξηγήσαμε και πιο πάνω οδήγησαν την ΕΑΒ σε αυτήν την κατάσταση ενώ μέχρι και σήμερα δεν διαχωρίζουν την θέση τους από τις κυβερνητικές επιλογές. Επίσης δεν θα πρέπει

ο αγώνας να είναι άριστος καθώς την ίδια στιγμή που τόσο μεγάλοι εχθροί πολεμούν την ΕΑΒ δρομολογώντας την διάλυση της με διάφορες μεθόδους και από πολλές πλευρές, το Σωματείο να είναι κατακερματισμένο και διασπασμένο, ενώ η αποφασιστικότητα του να δώσει μάχες και να ενώσει τους εργαζόμενους δεν είναι δεδομένη. Τέλος πάρα τις καλές προθέσεις και το δίκαιο θυμό των εργαζομένων για αυτό το έγκλημα σε βάρος της ζωής τους και της ζωής της χώρας γενικότερα, απαιτείται και ένα ανώτερο επίπεδο κατανόησης του προβλήματος όπως μας είπαν εργαζόμενοι που δουλεύουν χρόνια στην ΕΑΒ

Όπως μας επισημάνανε τα αεροπλάνα δεν μπορούν να πάνε στη δεξιά πλευρά του δρόμου, όπως τα αυτοκίνητα, και να περιμένουν το συνεργείο να έρθει και να τα μεταφέρει στην ΕΑΒ για επισκευή. Τα αεροπλάνα πέφτουν και οι χειριστές τους σκοτώνονται γι' αυτό και παγκόσμια οι αντίστοιχες εταιρείες εξασφαλίζουν τους καλύτερους δυνατούς όρους παραγωγικής συνέπειας στην υψηλή ποιότητα. Η χώρα μας χρειάζεται την ΕΑΒ και αφού οι συμβάσεις της Lockheed Martin είναι οι μόνες που μπορούν να κρατήσουν στο εργοστάσιο τις δουλειές, πρέπει να γίνουν. Οι προσλήψεις αφού δεν μπορεί, όπως λέει, να τις κάνει το ελληνικό κράτος, θα τις κάνει η Lockheed Martin.

Τελευταία εμφανίστηκαν διάφορες προτάσεις και μεγαλεπήβολα σχέδια για την κατασκευή drones για την ελληνική αεροπορία μέσα στον νέο ορυμαγδό όξυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Είμαστε της άποψης, όπως μπορεί να κανείς να δει σε άλλα κείμενα αυτού του φύλλου της Νέας Ανατολής ότι πάλι δεν θα αλλάξει πάλι πραγματικά στην ΕΑΒ γιατί η πηγή του βιομηχανικού σαμποτάζ βρίσκεται στα ίδια πολιτικά επιτελεία στα οποία που βρίσκεται η πηγή της όξυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων.

Οι σαμποταριστές διαλύουν την ανθρώπινη γνώση και διαλύουν τους σύγχρονους όρους της εργασίας, προκειμένου να απαξιώσουν όσο πιο γρήγορα γίνεται την ΕΑΒ είτε για να την κλείσουν, είτε για να την παραδώσουν στο ρωσοκινέζικο άξονα.

Η ΕΑΒ πεθαίνει. Πλήθος υπόστεγων και χώρων δουλειάς είναι άδεια από υλικά και εργαζόμενους.

Πρέπει οι εργαζόμενοι της και οι δημοκράτες και πατριώτες στη χώρα να αντισταθούν!

ΚΑΜΙΑ ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΔΕΝ ΑΝΑΒΕΙ 586 ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ ΣΧΕΔΟΝ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΧΩΡΑ-ΟΛΕΣ ΟΙ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΜΠΡΗΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 11

ΝΔ-ρωσόδουλων σαμποταριστών σε επίπεδο πολιτικού ελέγχου της παραγωγής αλλά και έμμεση συγκυβέρνηση σε επίπεδο αστυνομίας και στρατού.

Ο Μητσοτάκης δεν έχει σήμερα τους εσωκομματικούς συσχετισμούς για να μπορεί να αποδεχθεί αυτό το σχέδιο αλλά ούτε το απέρριψε, ενώ στην πράξη ήδη εφαρμόζει το πρώτο σημείο του. Ωστόσο αυτό το σχέδιο και γενικά την ενότητα με τον ΣΥΡΙΖΑ την προωθεί το εκδοτικό συγκρότημα του κινεζόφιλου εφοπλιστή Μαρινάκη (που παρέλαβε το ΒΗΜΑ, τα ΝΕΑ και το ΜΕΓΚΑ από τα χέρια του ΣΥΡΙΖΑ αφού αυτός τα άρπαξε από το συγκρότημα Λαμπράκη, <https://www.tovima.gr/2021/08/23/opinions/ethniki-synepnoisi/>) και σήμερα παριστάνει κι αυτός τον δυτικόφιλο υποστηρικτή της ΝΔ, ενώ προπαγανδίζει μετά τους εμπρησμούς και χάρη σε αυτούς έναν ανασχηματισμό υπέρ των καραμανλικών της ΝΔ.

Πως και γιατί ανταμειφθηκε τόσο πλούσια η διπλή προδοσία Μητσοτάκη

Κάπως έτσι, με μία ανεπίτευκτη καταστροφή που καλείται ακόμα να σηκώσει στις πλάτες του ο καταβασανισμένος από τις ύπουλες ύαινες που τον κυβερνάνε λαός μας, μεθοδεύεται το νέο μεγάλο σάλτο του ΣΥΡΙΖΑ για μια υπό την πολιτική ηγεμονία του μοιρασιά της κυβερνητικής και κρατικής εξουσίας από όλο το ρωσόφιλο διακομματικό μπλοκ. Αυτή τη μοιρασιά επιχειρεί εδώ και καιρό να την πλασάρει ανάλογα με τις εσωκομματικές αντιστάσεις στη ΝΔ σαν απαύγασμα ενός «συναίνετικού» και «αξιοκρατικού» πολιτικού πολιτισμού ο «δυτικός» Μητσοτάκης. Πολλοί λίγοι έχουν προσέξει ότι αυτούς αν και ηγούμενος μιας πολύ μικρής μειοψηφίας φιλελεύθερων της ΝΔ έγινε αρχηγός της επειδή του πρόσφεραν την εξουσία κόντρα στον κλασικό καραμανλικό τύπου νεοδημοκράτη Μείμαράκη οι πιστοί φίλοι της Ρωσίας πρώην αρχηγοί της Καραμανλής ο Β' και Σαμαράς με τον δεύτερο να είναι ο πρώτος στην Ελλάδα ανοιχτός πλασιέ της νεοσαρικής στρατηγικής του «Ορθόδοξου Τόξου».

Ο Μητσοτάκης απόσπασε την εύνοια του Σαμαρά, οπότε και των ισχυρών μέσα στη ΝΔ εθνοσοβινιστών, όταν πρόδωσε ωμά όχι απλά τη ΝΔ της οποίας ήταν στέλεχος αλλά τον ίδιο τον πατέρα τον Κ. Μητσοτάκη του οποίου την κυβέρνηση έριξε το 1993 ο Σαμαράς με πρόσχημα το μακεδονικό για να την προσφέρει δώρο στον επίσης ρωσόδουλο Α. Παπανδρέου με αποτέλεσμα να εκδιωχτεί από τη ΝΔ. Όταν ήρθε ο Καραμανλής ο Β' στην αρχηγία της ΝΔ έφερε πίσω στη ΝΔ τον Σαμαρά ποδοπατώντας τον Μητσοτάκη πατέρα. Τότε η κόρη του Μητσοτάκη και αδελφή του σημερινού πρωθυπουργού Ντ. Μπακογιάννη έφυγε από τη ΝΔ για να φτιάξει δικό της κόμμα, ενώ ο αδελφός της έμεινε ατάραχος στη ΝΔ. Σύντομα αμειφθηκε για τη διπλή προδοσία του από τον πρωθυπουργό πια Σαμαρά με την πολύ σημαντική θέση του υπουργού Εσωτερικών (όπου ισχυροποιήθηκε γιατί δεν δέχτηκε ποτέ ουσιαστική κριτική από την αντιπολίτευση των ΣΥΡΙΖΑ, λαλιωτικό ΠΑΣΟΚ και ψευτοΚΚΕ. Το ρωσόφιλο μπλοκ εξουσίας τον εμπιστευτηκε τόσο πολύ που του ανάθεσε τελικά την πρωθυπουργία της χώρας. Έτσι έγινε το θαύμα (σε αυτά πιστεύει η αστική τάξη πνιγμένη στον υποκειμενικό ιδεαλισμό της) ένας υποτιθέμενος δυτικός φιλελεύθερος επικεφαλής ενός μειοψηφικού πολιτικού ρεύματος μέσα στη ΝΔ να γίνει αρχηγός της με την έγκριση της λαϊκής δεξιάς και της εθνοσοβινιστικής της πτέρυγας, κόντρα στον πολύ πιο κοντινό τους Μείμαράκη.

Το πολύ λεπτό ζήτημα γιατί διαλέχθηκε ένας στη μορφή εντελώς δυτικός και μάλιστα αμερικανόφιλος φιλελεύθερος για αυτή τη δουλειά και όχι ένας από τους άφθονους

τυπικούς δεξιούς έχει να κάνει αποκλειστικά με τις ανάγκες της διπλωματίας της ρώσικης υπερδύναμης. Αυτή θέλει μια Ελλάδα που η Ευρώπη και οι ΗΠΑ να τη θεωρούν δικιά τους αφού προηγουμένα η ίδια έχει εξασφαλίσει μέσα από μια διείσδυση 60 χρόνων των πρακτόρων της, αποστατών του μαρξισμού ή πρωθυπουργών πολιτικών γόνων της μεγαλοαστικής τάξης, ότι της είναι στρατηγικά αφοσιωμένη ως προς την εξωτερική της πολιτική. Μόνο μέσω μιας δικιάς τους Ελλάδας που όμως την εμπιστεύεται η Δύση θα μπορούν Ρωσία και Κίνα να επηρεάζουν υπέρ τους τα ευρωπαϊκά και ΝΑΤΟϊκά πράγματα, να αποκτούν ενεργειακά, ηλεκτρικά και διαμετακομιστικά δίκτυα μέσα στην ΕΕ και επίσης να έχουν μια χώρα σε καίριες στιγμές να βάζει κάποια βέτο στις κυρώσεις στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ εναντίον τους. Υπάρχει όμως σήμερα ένας ειδικός λόγος που κάνει τη ρώσικη διπλωματία να θέλει η Ελλάδα να θεωρείται ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ από τις ΗΠΑ σαν μια ασφαλής για τις στρατιωτικές βάσεις της χώρα, ώστε να μπορεί τάχα να χρησιμοποιηθεί εναλλακτικά αυτή σαν η μεγάλη βάση των ΗΠΑ στο χώρο των Στενών και της Μέσης Ανατολής αν χαθεί οριστικά η Τουρκία για το ΝΑΤΟ και παραταχθεί με το ρωσοκινέζικο πολεμικό Άξονα. Έτσι αν η Ελλάδα έχει για πρωθυπουργό έναν αμερικανοσοφιστή γιο ενός αμερικανόφιλου πρωθυπουργού και αδελφό μιας αμερικανόφιλης πρώην υπουργού Εξωτερικών θα έχει το δικαίωμα να οξύνει, αλλά χωρίς να φτάνει σε πόλεμο, τις σχέσεις της με την Τουρκία, δηλαδή τόσο όσο χρειάζεται για να την απομακρύνει από την ΕΕ και να τη στείλει μια ώρα αρχύτερα στα χέρια του Πούτιν. Ταυτόχρονα μια τέτοια Ελλάδα θα μπορεί να χτίζει γέφυρες της Ευρώπης και των ΗΠΑ με τους ρωσόφιλους τυράννους της Βόρειας Αφρικής και της Μέσης Ανατολής (Σίσι, Χαφτάρ, Ασαντ). Όλη αυτή τη σύνθετη αποστολή ο Μητσοτάκης την έχει αναθέσει σήμερα στον προστατευόμενο του Καραμανλή και ταλαντούχο διπρόσωπο Δένδια που ομολογημένο πρότυπο του έχει τον ΥΠΕΞ του Τσάρου Καποδίστρια. Αυτός τίποτα δεν έκανε τόσο καλά όσο να παριστάνει τον ευρωπαϊκό και το φιλέλληνα φιλελεύθερο όσο συνηγορούσε ενάντια στις αστικές δημοκρατικές επαναστάσεις με όλες τις μοναρχικές αυλές της Ευρώπης. Ταυτόχρονα στο εσωτερικό της χώρας ο Μητσοτάκης έχει αναθέσει στον επίσης καραμανλικό υπουργό υποδομών Κ. Καραμανλή τον ξάδελφο την τρομακτική καθυστέρηση όλων των χρηματοδοτούμενων από την ΕΕ μεγάλων έργων υποδομής και το μοίρασμα τους στους ανατολικούς κρατικοολιγάρχες.

Κάθε μεγάλη εμπρηστική εκστρατεία είναι χειρότερη από την προηγούμενη. Όλο και πιο κοντά η οικονομική καταστροφή και η δικτατορία

Αντίστοιχο πολιτικό κλίμα είχαν δημιουργήσει και οι εμπρησμοί του 2007 (Πάρνηθας, Ηλείας) που εξυπνέτησαν τις πολιτικές εκκαθαρίσεις στη ΝΔ από τον Καραμανλή τον Β' ενόψει των εκλογών εκείνης της περιόδου. Είναι εντυπωσιακό πόσο κοντινή ήταν και τότε όπως και τώρα η αδιαφορία για τη σύλληψη, των εμπρηστών και την τιμωρία τους (www.oakke.gr/na426/foties_426.htm). Υπήρχαν όμως τότε δύο σημαντικές διαφορές σε σχέση με σήμερα. Η μία διαφορά είναι ότι τότε ήταν ακόμα ισχυρό το ρεύμα αντίστασης μέσα στη ΝΔ στους σοσιαλφασίστες και στο αντιπολιτευτικό ΠΑΣΟΚ οπότε και στις κατηγορίες ότι η κυβέρνηση έφταιγε για τις καταστροφές και τους θανάτους. Η άλλη ουσιαστική διαφορά είναι ότι τότε οι εμπρηστές μπορούσαν να κάψουν ανάβοντας πολλές φωτιές κυρίως σε ένα δάσος κάθε φορά πχ στην Πάρνηθα ή στην Ηλεία. Όμως από τότε ως τώρα το σοσιαλφασιστικό και φασιστικό κράτος και παρακράτος έχει δυνα-

μώσει τις σχέσεις του με το εγκληματικό λούμπεν και έχει νομοθετήσει υπέρ του και μάλιστα ειδικά υπέρ των εμπρηστών, ενώ τότε δεν ήταν αρχηγός της αστυνομίας ένας Χρυσοχοϊδης. Τώρα λοιπόν μπορούν να δοκιμάζονται με πολιτική και ποινική άνεση δεκάδες πυρκαγιές ταυτόχρονα σε όλη την Ελλάδα οπότε να διασπείρονται ασύλληπτα οι πυροσβεστικές δυνάμεις. Έτσι τώρα μόρεσαν τρεις από αυτές να γίνουν θηριώδεις, δηλαδή να είναι από μόνες τους πολιτικά αποτελεσματικές όπως αυτές στη Βαρυμπόμπη, στην Ηλεία-Αρκαδία και κυρίως στην Εύβοια, η οποία τραυμάτισε δασικά την Ελλάδα όσο καμιά άλλη προηγουμένα. Ειδικά ο Χρυσοχοϊδης αποδεικνύεται ότι ουσιαστικά με τη στάση του υπονόμωσε την αστυνομική έρευνα. Εννοείται ότι από κοινού Μητσοτάκης και Χρυσοχοϊδης δεν δίνουν στη δημοσιότητα φωτογραφίες των εμπρηστών για να αποθαρρυνθούν οι νέοι εμπρηστές αλλά και να υπάρξουν νέες καταθέσεις για αυτούς από τις μάζες.

Αυτό σημαίνει ότι είναι πια ζήτημα ζωής και θανάτου για τη χώρα και το λαό μας να δυναμώσουν τόσο οι πολιτικές όσο και οι πρακτικές αντιστάσεις των πλατειών μαζών στους εμπρηστές και στους πολιτικούς προστάτες τους. Αυτό θα ξεκινήσει πρώτα με το να διαφωτιστούν πολιτικά οι πραγματικοί δημοκράτες και οι πατριώτες αυτής της χώρας, να αποκαλύψουν ότι είναι πάνω απ όλα το αντιβιομηχανικό σαμποταριστικό κίνημα που έχει συμφέρον από τους εμπρησμούς και να απαιτήσουν από το κράτος τη μαζική εθελοντική οργάνωση της πυρόσβεσης δίπλα στην επαγγελματική. Ταυτόχρονα σε κάθε πόλη (για τα περιστατικά δάση) και σε κάθε χωριό και κομόπολη έτσι κι αλλιώς να πάρουν την πρωτοβουλία και να οργανωθούν οι ίδιοι οι κάτοικοι για την επιτήρηση των δασών, τη σύλληψη και την παράδοση των εμπρηστών έστω σ αυτήν την άθλια αστυνομία και πάνω απ όλα για τον έγκαιρο εντοπισμό και την άμεση κατάσβεση των εστιών των αναφλέξεων όσο είναι ακόμα μικρές, και για τη διάσωση περιουσιών και δασών αν οι πυρκαγιές δυναμώσουν. Ήδη αυτό το έκαναν χωρίς να περιμένουν τους εναέριους σωτήρες πολλοί κάτοικοι χωριών στην Εύβοια και σώσανε τα σπίτια τους. Αυτό είναι ένα πελώριο μάθημα για όλο το λαό μας και σε κάθε ζήτημα.

Γενικά η μόνη βάση για την πραγματική σωτηρία της χώρας μας είναι στην οργάνωση των μαζών σε κάθε επίπεδο, στις γειτονιές, στα εργοστάσια, στα σχολεία παντού όπου δέχεται επίθεση από ένα καταστροφικό, κυνικό, φασιστικό και λακέδικο καθεστώς. Αυτό είναι διατεθειμένο να κάνει κάθε εγκλημα κατά του λαού και της χώρας υπέρ των νεοχιτλερικών αφεντικών του, όπως απέδειξε πάνω απ όλα το σαμποτάζ των εμβολιασμών στο οποίο πρωταγωνιστούν οι πολιτικές δυνάμεις του φαιο-«κόκκινου» μετώπου πάλι με τον κατάλληλο «καταμερισμό εργασίας». Δηλαδή οι ναζιφασίστες με επικεφαλής αυτούς της εκκλησίας κάνουν ανοιχτό κάλεσμα κατά των εμβολιασμών και η ψευτοαριστερά και ο ψευτοαναρχισμός κάνουν ανοιχτό κάλεσμα ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό που είναι η μόνη δημοκρατική απάντηση σε μια πανδημία.

Ο λαός παίρνει τα διδάγματα του από αυτές τις φωτιές και αυτή την πανδημία. Μαθαίνει ότι μπορεί να αξιοποιεί την κρατική βοήθεια αλλά δεν πρέπει ποτέ να στηριχτεί σε κανένα κράτος και κανέναν από τα πάνω «σωτήρα» αλλά κύρια στις δικές του δυνάμεις.

Ο αγώνας τους θα γίνει ιδιαίτερα αποτελεσματικός όταν οι δημοκράτες, οι εργαζόμενοι, οι εργάτες, οι άνεργοι καταλάβουν ποιος είναι ο χαρακτήρας και οι στόχοι των πολιτικών δυνάμεων που καταστρέφουν συστηματικά τους όρους ζωής τους και τη χώρα συνο-

δικά. Στην αποκάλυψη αυτού του εχθρού και στην οργάνωση της αντιφασιστικής πάλης έχει κρίσιμο ρόλο να παίζει η ΟΑΚΚΕ.

(*) Χαρακτηριστικά το ψευτοΚΚΕ κατηγορούσε την κυβέρνηση ήδη στην πρώτη φετινή τεράστια πυρκαγιά του Μάη στο Αλεποχώρι γράφοντας ότι «Προσάναμμα» και για τη νέα καταστροφή είναι η εμπορευματοποίηση της γης, ο περιβαλλοντικός νόμος που η κυβέρνηση ψήφισε εν μέσω πανδημίας, δίνοντας νέες διευκολύνσεις για επενδύσεις σε δάση, δασικές εκτάσεις, ακόμη και προστατευόμενες περιοχές Natura. Αυτά είναι τα «δώρα» της κυβέρνησης σε μονοπωλιακούς ομίλους της «πράσινης ανάπτυξης» και των αιολικών πάρκων» (<http://www.katioua.gr/koinonia/parivallon/gia-tis-pyrkagies-sta-gerania-ori-kai-tin-epicheirimatikaki-aksiopoiisi-tou-vounou/>), ενώ πολύ πιο ωμά προετοίμαζε τις τοπικές συνειδήσεις ο εκλεγμένος δημοτικός σύμβουλος της Λαϊκής Συσπείρωσης στο Μαντούδι, της Βόρειας Εύβοιας όταν «πρόβλεψε» λίγες μέρες πριν το μεγάλο εμπρησμό ότι η Βόρεια Εύβοια θα καεί για να μπουν ανεμογεννήτριες (<https://www.militaire.gr/quottha-mas-kapsoyn-quot-i-kachypopsia-sto-dimotiko-symvolyio-mantoydiou-10-imeres-prin-ti-fotia/>), ενώ ένας άλλος δημοτικός του σύμβουλος στα Στύρα της Νότιας Εύβοιας μετά από τη μεγάλη πυρκαγιά του Ιούνη εκεί δήλωσε (<https://www.evima.gr/politiki/fotia-styra-den-yparchei-episimi-enimerosi-an-xespase-aro-atychima-i-ebrismo/amp/>) ότι «δεν υπάρχει επίσημη ενημέρωση για το αν η φωτιά ξέσπασε από ατύχημα ή εμπρησμό. Σε κάθε περίπτωση δεν μπορούμε να μην σημειώσουμε πως πρόκειται για μία αρκετά “βολική” πυρκαγιά καθώς έκαψε περιοχές στις οποίες το επόμενο διάστημα επιδιώκεται να εγκατασταθούν νέα αιολικά πάρκα», και απαίτησε «Να ανακληθούν όλες οι άδειες για εγκατάσταση ανεμογεννητριών στην ευρύτερη περιοχή των καμένων». Αυτή η τελευταία απαίτηση είναι πολύ αποκαλυπτική, γιατί τα αιολικά πάρκα που έχουν εγκριθεί θα μπαίνανε οπωσδήποτε αν δεν υπήρχε η πυρκαγιά αλλά τώρα με την πυρκαγιά και εξαιτίας της δημιουργούνται συνθήκες ευνοϊκότερες στο να μην μπουν.

(**) Αυτό το ρεύμα θέλει τώρα να συντρίψει ο ΣΥΡΙΖΑ με τη βοήθεια του Μητσοτάκη επειδή αυτό πρόβαλε αντιστάσεις στη σαμποταριστική γραμμή του σε μερικά καίρια ζητήματα. Δηλαδή δεν συγχωρεί σε αυτό το ρεύμα ότι έκανε μια αρκετά καλή δουλειά με την πανδημία κυρίως όταν οργάνωσε καλά τους εμβολιασμούς κόντρα στους φασιστο-Πολάκηδες, αλλά πιο πολύ όταν προσπάθησε με τον Χατζηδάκη να προχωρήσει σε ένα χωροταξικό που θα ξεμπλόκαρε τη γη ώστε να γίνουνται πάνω σ αυτήν κάποιες παραγωγικές επενδύσεις, ιδίως ενεργειακές. Επίσης δεν συγχωρεί στη Μενδώνη και στον Γεωργιάδη (που καθόλου δεν τους ενοχλεί το ακροδεξιό του παρελθόν αλλά οι φιλοαναπτυξιακές του διαθέσεις) ότι ξεμπλόκαραν προς το παρόν από τις προσφυγές των «επιτροπών κατοίκων» των συριζο-κνιτών το Ελληνικό και το μετρό της Θεσσαλονίκης. Δεν κρύβει επίσης ο ΣΥΡΙΖΑ ότι έχει θυμώσει πολύ με την προσπάθεια της Κεραμέως να καθυστερήσει την πλήρη αποσύνθεση του δημόσιου σχολείου προωθώντας από τη μια τη μέση τεχνική εκπαίδευση και από την άλλη κάποια αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου, που η πλήρη της κατάργηση έχει κάνει τα παιδιά της φτωχολογιάς θύματα των πιο αδιάφορων εκπαιδευτικών όπως ακριβώς τους θέλει η κρατικο-παρασιτική ψευτοαριστερά. Τέλος δεν ξεχνάμε ότι ο Μητσοτάκης υποχρεώθηκε από πολλά στελέχη της κυβέρνησής του να απολύσει δυο στελέχη της που εγκατέστησε ο ίδιος για να χτίσουν γέφυρες συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ, κυρίως τον έμπειρο αρχικνίτη πολύ-εισοδιστή Θεοδωρικάκο στο υπουργείο εσωτερικών και μετά τον καθηγητή Ταραντίλη σαν κυβερνητικό εκπρόσωπο.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΟΙ ΠΗΓΕΣ ΤΩΝ FAKE NEWS ΓΙΑ ΤΑ ΕΜΒΟΛΙΑ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 7/8/2021

Η πλειοψηφία όσων πιστεύουν στις αντεπισημονικές θεωρίες για τον εμβολιασμό επηρεάζεται ιδιαίτερα από τις πληροφορίες που λαμβάνει στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Αυτό που δε γνωρίζει ωστόσο ο πιο πολύς κόσμος είναι το πώς διαμορφώνεται και με ποιο τρόπο διακινείται αυτή η πληροφορία για να φτάσει στο χρήστη αλλά και το ποια είναι η πηγή της.

Ενώ αρκετοί αντιδραστικοί, φασίστες και νεομεσαιωνιστές ψευτοειδικοί υπάρχουν στον πλανήτη για να σκαρφίζονται και να προωθούν τέτοιου είδους ισχυρισμούς, κανένας από αυτούς, ούτε καν όλοι μαζί αθροισμένοι, δεν θα μπορούσε να έχει την πελώρια αποτελεσματικότητα που έχουν φασιστικές υπερδυνάμεις όταν σχεδιάζουν θεωρίες συννομωσίας (στις οποίες συννομωσίες άλλωστε οι ίδιες πραγματικά διαπρέπουν) και τις οποίες διακινούν σε πλανητικό επίπεδο συχνά μέσω ιδιωτικών εταιριών, μέσω άλλων φιλικών τους δευτέρης γραμμής κρατικών δομών πριν τα παραλάβουν και τα διακινήσουν μετά τα εκατομμύρια των μεμονωμένων αντιδραστικών και αφελών. Τέτοιες δομές ανακαλύφθηκαν τελευταία όταν ερευνητές του διαδικτύου άρχισαν να ψάχνουν με ιδιαίτερη ένταση τις πηγές των fakenews επειδή φάνηκε ότι οι εμβολιασμοί συναντάνε έναν τοίχο από ένα απροσδόκητο μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού στις πλούσιες ανεπτυγμένες χώρες όπου τα εμβόλια υπάρχουν πια σε αφθονία αλλά οι ανεμβολίαστοι που απομένουν δεν θέλουν να τα κάνουν.

Έτσι έχουμε μια σειρά δημοσιευμάτων, με πιο διαφωτιστικό ανάμεσα τους ένα των NewYorkTimes της 25/7 που μας δίνει μια νέα εικόνα για τις μεγάλες πηγές των fakenews. Σύμφωνα μ' αυτό, κρατικές υπηρεσίες πληροφοριών προσεγγίζουν ολοένα και περισσότερο ιδιωτικές εταιρίες με εύρος δραστηριοτήτων που εκτείνεται από το κλασικό μάρκετινγκ ως τις επιχειρήσεις γεωπολιτικής άσκησης επιρροής για να αγοράζουν υπηρεσίες διαφήμισης που μπορεί να αφορούν την πρόκληση εθνικών-πολιτικών εντάσεων, τον επη-

ρεασμό εκλογικών αναμετρήσεων, και φυσικά τη διασπορά ασήρικτων θεωριών συννομωσίας για τα εμβόλια κτλ. Οι εταιρίες αυτές διαχειρίζονται τα δεδομένα πολλών εκατομμυρίων χρηστών των socialmedia και στέλνουν σ' αυτούς εξατομικευμένες διαφημίσεις ενώ οι εντολές τους κρύβονται συνήθως πίσω από ένα πλήθος ψεύτικων λογαριασμών με φωτογραφίες προφίλ που δύσκολα ανιχνεύονται και μπορούν επίσης να μεταβιβάζουν όλη την ευθύνη για τις επιχειρήσεις τους στις εν λόγω εταιρίες.

«Το Μάη,» αναφέρει η εφημερίδα, «αρκετοί γάλλοι και γερμανοί influencers των μέσων κοινωνικής δικτύωσης έλαβαν μια περίεργη πρόταση. Μια εταιρία δημόσιων σχέσεων με έδρα το Λονδίνο ήθελε να τους πληρώσει για να προωθούν μηνύματα εκ μέρους ενός πελάτη. Ένα ζσελίδο έγγραφο σε χαρτί πολυτελείας εξήγησε τι έπρεπε να λένε και σε ποιες πλατφόρμες να το λένε. Όμως ζητούσε από τους influencers να προωθούν όχι καλλυντικά ή πακέτα διακοπών, όπως συνήθιζεται, αλλά ψευτιές δυσφημιστικές για το εμβόλιο covid-19 της Pfizer-BioNTech. Ακόμα πιο περίεργο, η εταιρία, Fazze, δήλωνε μια διευθύνη στο Λονδίνο, από όπου δεν προκύπτει καμιά απόδειξη ύπαρξης τέτοιας εταιρίας. Ορισμένοι παραλήπτες ανάρτησαν screenshots της προσφοράς. Αφού αποκαλύφθηκε, η Fazze διέγραψε τους λογαριασμούς της στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Την ίδια εβδομάδα, βραζιλιάνοι και ινδοί influencers ανάρτησαν βίντεο επαναλαμβάνοντας το σενάριο της Fazze σε εκατοντάδες χιλιάδες θεατές. Το σχέδιο φαίνεται να είναι τμήμα μιας μυστικής βιομηχανίας

που σύμφωνα με αναλυτές ασφαλείας και αμερικανούς αξιωματικούς εκτοξεύεται σε κλίμακα: της κατά παραγγελία διασποράς ψευδών ειδήσεων».

Όμως παρά τις επιμελείς προσπάθειες των εντολέων να σβήσουν τα ίχνη τους, στην προκειμένη περίπτωση αυτά οδήγησαν τους ερευνητές πολύ κοντά στην πηγή της. «Εργασιακές αναρτήσεις και προφίλ υπαλλήλων της LinkedIn που συνδέονται με τη Fazze την περιγράφουν ως θυγατρική μιας εταιρίας με έδρα τη Μόσχα που ονομάζεται Adnow, όπως πρωτοανάφεραν τα γερμανικά ενημερωτικά μέσα Netzpolitik και ARDKontraste. Αναφορές τρίτων περιγράφουν την Adnow σαν έναν επίδοξο διαφημιστικό πάροχο. Ευρωπαίοι αξιωματικοί λένε ότι ερευνούν ποιος προσέλαβε την Adnow. Τμήματα της επιχειρηματολογίας της Fazze ενάντια στην Pfizer μοιάζουν με το υλικό που προωθεί το εμβόλιο Sputnik-V της Ρωσίας» (στο ίδιο. Η υπογράμμιση με μαύρα δικιά μας). Παράπέρα έρευνα αποκάλυψε έναν μεγαλύτερο βαθμό διασύνδεσης ανάμεσα στο Κρεμλίνο, το κυβερνο-έγκλημα και την εκστρατεία παραπληροφόρησης. Έγινε γνωστό π.χ. ότι ο βρετανικός κλάδος της AdNow συστήθηκε το 2014 από ένα βρετανό υπήκοο και το ρώσο Στατισλάβ Φέσενκο, ο οποίος μαζί με έναν άλλον ρώσο ήταν ιδιοκτήτης της εταιρίας ακούβουλου λογισμικού και rhising ονόματι Mottogeek (τώρα λέγεται AnnGames) στην οποία δούλευε και ο βρετανός. Ο δε ρωσικός κλάδος της AdNow ως το 2018 ήταν ιδιοκτησία κάποιου Γιούλια Σερεμπριάνσκαγια, που σπούδασε μαθηματικά και δούλεψε το 2007 στο επιτελείο του τότε πρώτου αναπληρωτή πρωθυπουργού Μεντβέντεφ, συμμετείχε στην προεκλογική εκστρατεία του Πούτιν το 2012 ενώ πόζαρε και σαν επικεφαλής του τμήματος διαφήμισης του πολιτικού τμήματος του κυβερνώντος κόμματος. Μετά έμεινε δυο χρόνια στις ΕΠΑ προσπαθώντας να χτίσει γέφυρες με

τη ρωσική κοινότητα, και με εταιρίες τεχνολογίας στη SiliconValley όπως η ίδια αναφέρει στο βιογραφικό της (βλ. RadioFreeEurope/RadioLiberty 27/5).

Όλα δείχνουν ότι έχουμε να κάνουμε με μια τυπική επιχείρηση παγκόσμιας παραπληροφόρησης για λογαριασμό του ρωσικού καθεστώτος. Γιατί μόνο ένα τόσο υπερσυγκεντρωτικό μονοπώλιο σαν αυτό της ρωσικής υπερδύναμης, η οικονομική δηλ. βάση του πούτινικού νεοχιτλερικού ιμπεριαλισμού, είναι σε θέση να συλλάβει και να φέρει εις πέρας μια τόσο σύνθετη συννομωσία. Εκεί η πληροφορία ελέγχεται ασφυκτικά και αποτελεί ένα εξέχον είδος στρατιωτικού επιθετικού μέσου. Εκεί υπάρχει ειδική κρατική υπηρεσία παραγωγής ψευδών ειδήσεων ενώ οι κυβερνοεπιθέσεις στο εξωτερικό είναι μια καθαρά κρατική υπόθεση ικανή να επηρεάσει εκλογικές αναμετρήσεις ακόμα και μιας ανταγωνιστικής υπερδύναμης (όπως απέδειξαν οι αμερικανικές προεδρικές εκλογές του '16). Τέλος, εκεί ο ανορθολογισμός και οι μεσαιωνικές προκαταλήψεις αλλά και ο ναζιστικός αντικαπιταλισμός αποτελούν συστατικό στοιχείο της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Αφού παραχθεί η πληροφορία, οι ρώσοι σοσιαλμπεριαλιστές χρησιμοποιούν τους πλούσιους πόρους και τους μηχανισμούς μετάδοσης των κινέζων συμμάχων τους για να την κάνουν παγκόσμια γνωστή. Έτσι π.χ. διαδόθηκε η φήμη ότι «ο κορωνοϊός πιθανά κατασκευάστηκε σε NATOϊκό εργαστήριο», είδηση που είχε μεταδώσει αρχικά το πρακτορείο Sputnik το Γενάρη του 2020. Ακόμα μια σειρά κυβερνήσεων φιλικών στο ρωσοκινεζικό νεοχιτλερικό άξονα ευνοούνται άμεσα και φέρονται να εμπλέκονται ιδιαίτερα στη διακίνηση κάθε είδους ψευδών ειδήσεων (βλ. την κυβέρνηση του ινδοιστή-φασίστα Μόντι στην Ινδία, του ακροδεξιού Μπολσονάρου στη Βραζιλία, του σοσιαλφασίστα Ντουτέρτε στις Φιλιππίνες, το φασιστικό τρομοκρατικό καθεστώς Σίσι στην Αίγυπτο κτλ.).

Σ' αυτή την παγκόσμιας εμβέλειας πολεμική εκστρατεία του νεοναζιστικού Άξονα Ρωσίας-Κίνας μια σειρά εταιρίες ανά τον κόσμο προθυμοποιούνται να παίξουν το παιχνίδι του τελευταίου. Ο Γκράχαμ Μπρούκι, διευθυντής του ψηφιακού εγκληματολογικού ερευνητικού εργαστηρίου του Ατλαντικού Συμβουλίου, εξηγεί ότι υπάρχει μεγάλη ζήτηση στην αγορά για τέτοιες δραστηριότητες! Σύμφωνα με μελέτη του πανεπιστημίου της Οξφόρδης, κατά το περσινό έτος 65 εμπορικές φίρμες διεξήγαγαν εκστρατείες κατά παραγγελία παραπληροφόρησης σε 48 χώρες, δηλ. σε σχεδόν τις διπλάσιες από το προηγούμενο έτος (NYT, στο ίδιο).

Ολοένα αυξάνονται οι φωνές που καταγγέλλουν τον άξονα Ρωσίας-Κίνας σαν εννορηστρωτή των επιχειρήσεων παραπληροφόρησης και ιδιαίτερα σαν υπεύθυνο για τη διαβρωτική δουλειά απέναντι στην εμβολιαστική προσπάθεια των επιστημόνων ανά τον κόσμο. Ανάμεσα στις πιο πρόσφατες εκθέσεις τέτοιου είδους είναι εκείνη της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Εξωτερικών Δραστηριοτήτων (EEAS) για το διάστημα Δεκέμβρη '20 – Απρίλη '21 και εκείνη του Network Contagion Research Institute, πιο γενική με τίτλο «Το μέλλον των επιχειρήσεων παραπληροφόρησης και ο επικείμενος πόλεμος της φίρμας» που δημοσιεύτηκε στις 23/7. Παρ' όλες αυτές τις κινήσεις οι δολοφόνοι-εμπνευστές και καθοδηγητές του αντιεμβολιαστικού κινήματος εξακολουθούν με αμείωτη ένταση να πλήττουν την υγεία του πλανήτη και να φανατίζουν έναν κόσμο που επιμένει να βλέπει όσους ακολουθούν τις ιατρικές συμβουλές, όσους τηρούν τα μέτρα προστασίας και εμβολιάζονται κατά τις υποδείξεις των επιστημόνων σαν ένα κοπάδι πρόβατα.

O sancta simplicitas! (*)

(*) "Ω θεία απλότης"

Η ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙΣΤΕΣ

Συνέχεια από τη σελ. 7

Όρος για την ανάπτυξη του αντιναζιστικού κινήματος η αποκάλυψη της κρυμμένης ενότητας του φαιού με το «κόκκινο»

Βρισκόμαστε σε μια πολύ πιο περίπλοκη κατάσταση για το αντιφασιστικό κίνημα από όσο στην προηγούμενη μεγάλη αντιφασιστική εποχή. Αυτό, επειδή εδώ και αρκετό καιρό βλέπουμε την ενότητα του φασισμού, ανοιχτά ή με υπόγειες συνδέσεις, με ρεύματα που ντύνονται με τα ρούχα της επανάστασης, του αντικαθεστωτισμού και μάλιστα κατά προτίμηση του πιο συνεπούς αντικαθεστωτισμού που είναι ο κομμουνισμός. Η ιδιαίτερη προτίμηση των φασιστών στον δήθεν «κομμουνιστικό» αντικαθεστωτισμό οφείλεται στο ότι μόνο σαν «κομμουνιστές» μπορούν επίσημα και με θράσος από σήμερα κιόλας να ασκούν δικτατορία στο όνομα της «δικτατορίας του προλεταριάτου» εναντίον της υπόλοιπης αστικής τάξης και κυρίως του ίδιου του προλεταριάτου. Στην ουσία αυτοί οργανώνουν τη δικτατορία των πιο επιθετικών τμημάτων της μεγαλοαστικής τάξης υποσχόμενοι ότι όταν έρθουν στην εξουσία θα γεμί-

σουν με λεφτά το σάκο της «προλεταριακής επαιτείας» (όπως τον ονομάζει στην αναφορά του στο «φεουδαρχικό σοσιαλισμό» το Κομμ. Μανιφέστο), που τον κρατάνε από τώρα στα χέρια τους οι ψευτοκομμουνιστές ζητώντας όχι από την ίδια την αστική τάξη, αλλά από το κράτος της, στο οποίο συμμετέχουν και οι ίδιοι σαν εκπρόσωποι της υπαλληλοκρατίας, κάθε λογής δοσίματα. Στόχος τους να μην αφήσουν το ίδιο το προλεταριάτο στους χώρους δουλειάς να πάρει τις οικονομικές και πολιτικές του δικαίωσεις στα δικά του χέρια απέναντι στην ίδια την αστική τάξη, αρχίζοντας από τα συνδικάτα του και φτάνοντας στα ένοπλα όργανα της επαναστατικής του εξουσίας, αλλά να το χρησιμοποιούν ενάντια στα σχετικά δημοκρατικά ή λιγότερο φασιστικά τμήματα της αστικής τάξης που τους φράζουν το δρόμο στην δικιά τους απόλυτη εξουσία.

Νίκες ενάντια στον κλασικό χρυσαυγίτικο τύπου φασισμό δεν μπορούν να αποσπάσουν οι πραγματικοί αντιφασίστες αν δεν διακρίνουν και δεν καταγγείλουν τις βαθύτερες ενότητες που έχουν με το χρυσαυγισμό οι δήθεν «αριστεροί» αντιφασίστες, που τους ονομάζουμε σοσιαλφασίστες, ενάντια σε κάθε μορφή πολιτικής δημοκρατίας. Αν οι αληθινοί δημοκράτες αντιφασίστες και κυρίως οι πραγματικοί αριστεροί και κομμουνιστές δεν αποκαλύψουν ότι

πίσω από τα παχιά και θορυβώδη λόγια των σοσιαλφασιστών και μερικές σπάνιες αφιμαχίες που αυτοί έχουν, έξω από τις μάζες και τις διαθέσεις τους, με τους κλασικούς φασίστες κρύβεται το κοινό μίσος τους στο λαό και η κοινή αγάπη τους στον ίδιο ιμπεριαλισμό, δεν θα υπάρξει η παραμικρή συσπείρωση νίκης.

Αντίθετα εκείνο που χρειάζεται και δεν μπορεί να κάνει ΠΟΤΕ ο σοσιαλφασισμός είναι: 1. η πλατεία εμπιστοσύνη στις μάζες, 2. η ασταμάτητη πάλη ενάντια σε κάθε λογής πραξικοπηματισμό που σημαίνει σεβασμό στις διαθέσεις τους με την παράλληλη διαφώτιση τους για την πραγματική κατάσταση και τις ανάγκες της δικιάς τους πολιτικής πάλης. 3. η πάλη ενάντια στην καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας οπότε και στην έσχατη, στην πολεμικού αποικιακού τύπου εξαθλίωση του προλεταριάτου, 4. Η πάλη για ένα ενιαίο ταξικό και με βαθύ συνδικαλιστικό δημοκρατισμό μέτωπο στους χώρους δουλειάς, ντόπιων και μεταναστών εργαζόμενων, για να μπορέσουν να πιστέψουν στις δικές τους δυνάμεις ώστε να αντιπαραβούν μεγάλα και μικρά αφεντικά και πάνω απ' όλα τους ρωσοκινέζους νεοαποικιοκράτες και τους ναζί και σοσιαλφασίστες που δουλεύουν για αυτούς. Αυτές είναι οι συνθήκες μέσα στις οποίες μπορεί να δοθεί αποτελεσματικά η πάλη ενάντια στο φασισμό, το ρατσισμό και τον αντισημιτισμό.

Αν ένα τέτοιο αντιφασιστικό κίνημα μπορέσει να αδράξει τις δημοκρατικές μάζες, θα μπορεί

να ικανοποιηθεί σε ένα σημαντικό βαθμό το πάγιο αίτημα της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας και της ΟΑΚΚΕ να θεθούν εκτός νόμου οι ναζί, δηλαδή να απαγορευτεί κατ' αρχήν σαν κόμμα η ΧΑ και να συλληφθούν και να φυλακιστούν όλα τα κρυμμένα μέλη της. Πρέπει να το τονίζουμε αυτό απέναντι στους υπερφασιστές του συνθήματος «να κλείσουν τα γραφεία της Χρυσής Αυγής» εννοώντας ότι είναι το λαϊκό αντιφασιστικό κίνημα που θα απαγορεύσει τη Χρ. Αυγή και όχι η αστική τάξη. Αυτό το σύνθημα ήρθε να σβήσει και κυρίως να συσκοτίσει το σωστό «εκτός νόμου η Χρ. Αυγή» και να διευκολύνει το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ που το πολεμάνε ανοιχτά. Η νομιμότητα της Χρ. Αυγής είναι η πιο ανοιχτή λεωφόρος για την άσκηση της βίας της και αυτή η λεωφόρος πρέπει να κλείσει. Την ευθύνη για τη νομιμότητα των ναζί, όσο ο λαός δεν έχει την πολιτική εξουσία, την έχει η αστική τάξη. Αν κανείς δεν καλεί σήμερα την αστική τάξη να απαγορεύσει τους ναζί, όχι μόνο την αποενοχοποιεί στο σύνολό της στα μάτια των λαϊκών και δημοκρατικών μαζών, αλλά κρύβει το πιο φιλο-φασιστικό κομμάτι της πίσω από το σχετικά δημοκρατικό της που ταλαντεύεται προς την απαγόρευση. Έτσι δυναμώνουν πολιτικά και οι ναζί και οι προστάτες τους μέσα στην αστική τάξη. Το «εκτός νόμου η ΧΑ» είναι το κεντρικό σύνθημα αποκάλυψης ειδικά της ελληνικής αστικής τάξης και ειδικά των μαύρων πολιτικών κινήματων της, που εκτρέφουν ιδεολογικά ναζιστές.

20 χρόνια μετά, ο θρίαμβος του προβοκάτορα* ολοκληρώθηκε Το Αφγανιστάν περνά στην τροχιά του ρωσοκινέζικου Άξονα

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 21/8/2021

Ησαρωτική και σχεδόν αναίμακτη νίκη των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν, πριν καν προλάβουν να αποσυρθούν από τη χώρα οι αμερικανικές και νατοϊκές δυνάμεις, που έλεγχαν ουσιαστικά από στρατιωτική άποψη τους βασικούς εσωτερικούς της κόμβους από το 2001, προκάλεσε μεγάλη εντύπωση διεθνώς και σχολιάστηκε από πολλούς ανθρώπους.

Πολλοί καλοπροαίρετοι δημοκρατικοί άνθρωποι στη Δύση και στην Ελλάδα στάθηκαν στη μοίρα που περιμένει τις γυναίκες, τους δημοσιογράφους, τους καλλιτέχνες κλπ. (που είχαν αναταραχθεί κάπως, με την ενθάρρυνση μάλιστα της Δύσης την τελευταία 20ετία), μετά την επάνοδο του υπερσυντηρητικού στο πεδίο της ιδεολογίας ισλαμικού αυτού ρεύματος στην εξουσία. Άλλοι βρήκαν ευκαιρία να χύσουν το κρυφορατσιστικό τους δηλητήριο, με τάχα αθώες ερωτήσεις για το εάν ο αφγανικός λαός είναι «άξιος» να στηρίξει ένα αστικοδημοκρατικό καθεστώς που να σέβεται τις ατομικές ελευθερίες ή είναι τάχα στη φύση και την επιλογή του να κυβερνιέται αποκλειστικά με τον ισλαμικό νόμο.

Η ουσία των εξελίξεων στη φτωχή αυτή χώρα της κεντρικής Ασίας ωστόσο δεν βρίσκεται αυτή την εποχή κύρια στο εσωτερικό μέτωπο, δηλαδή στις αντιθέσεις των πολιτικών και κοινωνικών ρευμάτων εντός της, αλλά κύρια στη διεθνή πλευρά τους και αυτή είναι που θα καθορίσει για ένα μεγάλο διάστημα ακόμα το μέλλον της δημοκρατίας και της ανεξαρτησίας όχι μόνο του Αφγανιστάν, αλλά τελικά όλων των κρατών του Τρίτου Κόσμου.

Ψόφιος κοριός και «σκούπα - φαράσι»

Πρόκειται για ακόμη ένα κομμάτι που συμπληρώνει το παζλ της επέλασης του ρωσικού σοσιαλิมπεριαλισμού (και του ευρύτερου μετώπου που συγκροτεί με τον κινέζικο ομόλογό του) με όχημα την παρωχημένη σήμερα, αλλά πολύ χρήσιμη στην προηγούμενη ιστορική φάση τακτική του ψόφιου κοριού, καθώς και την ακόμη ενεργή, συμπληρωματική της πρώτης, τακτική του «σκούπα - φαράσι».

Η τακτική του ψόφιου κοριού ήταν εκείνη της «πεθαμένης και τάχα μισοπουλημένης στη Δύση» Ρωσίας του Γέλτσιν και των πρώτων χρόνων του Πούτιν, που έσπρωξε σκόπιμα και με σχέδιο τη μονοπωλιακή, οικονομίστικη και τυφλωμένη τότε (2001) από την έπαρση της μόνης υπερδύναμης Αμερική (αλλά και μεγάλο μέρος των υπόλοιπων μονοπωλιακών καπιταλιστικών χωρών της Δύσης) σε σύγκρουση σχεδόν με το σύνολο του Τρίτου Κόσμου, με την ίδια τη Μόσχα να παίζει τον αγαπημένο της ρόλο του ενδιάμεσου, δηλαδή του φίλου και του θύτη και του θύματος.

Η Μόσχα καθόταν πάντα στο τραπέζι των «μεγάλων» ως μια καθωσπρέπει δύναμη, δημιουργώντας τους όρους για την επίθεση της Δύσης στην τριτοκοσμική ανεξαρτησία, ενώ ήξερε ωστόσο πάντα να συνομιλεί ως ενδιάμεσος ή εν δυνάμει σύμμαχος με τους μικρομεσαίους τριτοκοσμικούς ανεξαρτησιακούς μισοδημοκρατικούς ηγέτες ή και δικτάτορες. Αυτούς τους τελευταίους τους απορροφάει αψάφως, είτε εξαρτώντας τους και διατηρώντας τους στη θέση τους (όπως κάνει πια με Άσαντ, Μαδούρο, Λουκασένκο) είτε επιτρέποντας στη Δύση να τους σκοτώσει, εντάσσοντας τα απομεινάρια των καθεστώτων τους στο από τα δεξιά αντιδυτικό μέτωπο του οποίου ηγείται (και το οποίο παρουσιάζει ως αντιιμπεριαλιστικό - όπως έκανε στις περιπτώσεις των Μιλόσεβιτς, Μουμπάρακ, Μπεν Άλι, Κατάφι). Η Δύση παίζει σε αυτή την περίπτωση, με την αρχική ενθάρρυνση της Μόσχας, το ρόλο της σκούπας, με τη Ρωσία να υποδέχεται τα θύματά της ως φιλόξενο φαράσι.

Η Μόσχα μπαίνει όμως με ανθρώπους της

και στις υποτιθέμενες φιλοδυτικές εξουσίες που στήνουν οι δυτικοί φιλελεύθεροι ιμπεριαλιστές στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, στις οποίες επεμβαίνουν βλακωδώς, με ιμπεριαλιστική έπαρση και σε τελική ανάλυση προβοκατόρικα. Αυτές τις εξουσίες οι δυτικοί συνήθως τις στήνουν με τα χειρότερα ανθρώπινα υλικά που βρίσκουν σε κάθε δοσμένη χώρα, αφού δεν εξετάζουν σε βάθος τα ρεύματα και τις αντιθέσεις, αλλά σαν κλασσικοί ιμπεριαλιστές ψάχνουν εκείνους που θα εμφανιστούν δουλικότεροι απέναντί τους και θα τους θέτουν τις λιγότερες δυνατές απαιτήσεις και ενστάσεις.

Αυτό το ταξικό κουσούρι των δυτικών αστών μονοπωλιστών είναι βούτυρο στο ψωμί των νεοσαρακικών - νεοτροτσκιστών του Κρεμλίνου, που συνήθως προστάζουν τους χαφιέδες τους στον Τρίτο Κόσμο να υποδύονται για ένα διάστημα τους γλοιωδώς υποτακτικούς προς τις ΗΠΑ, μέχρι να πιάσουν τα πόστα εξουσίας και να ελέγξουν τα νευρικά γάγγλια της εκάστοτε χώρας. Όταν οι όροι είναι έτοιμοι, τότε η χώρα αρχίζει τη «στροφή εθνικής υπερηφάνειας», που στην πραγματικότητα είναι στροφή προς τη Μόσχα ή τους φίλους της. Αυτό έγινε και στη Σερβία μετά την ανατροπή του Μιλόσεβιτς και στο Ιράκ μετά την ανατροπή του Σαντάμ, με την ηλίθια και μυωπική Δύση να κοιτάζει αποσβολωμένη και να συμβιβάζεται με τις νέες ρωσοδούλες και ιρανόδουλες εξουσίες που η ίδια έσπρωξε στην εξουσία. Ένα από τα αριστουργήματα αυτής της ρωσικής τακτικής παίχτηκε και στο Αφγανιστάν, με ορισμένες διαφοροποιήσεις στο σενάριο.

Πώς οι ΗΠΑ αυτούπονομήθηκαν στο Αφγανιστάν

Η -σε τελική ανάλυση- άδικη επίθεση των ΗΠΑ το 2001 στο μαχητικά ανπρώσικο - αντισοσιαλμπεριαλιστικό (αν και από ιδεολογική άποψη καθυστερημένο υπερσυντηρητικό και με ισχυρές αντιδραστικές τάσεις μέσα του) καθεστώς, εκείνο των τότε Ταλιμπάν του μουλά Ομάρ, που είχε το σθένος να αναγνωρίσει, μόνο αυτό στον κόσμο, την ανεξαρτησία της μαρτυρικής Τσετσενίας από τη Ρωσία, έγινε με την εμφοτική στήριξη και ώθηση της Μόσχας.

Αυτή εκμεταλλεύτηκε το βαρύ λάθος των Ταλιμπάν να καλύψουν, έστω και ανόρεχτα, τον Μπιν Λάντεν, που προβοκατόρικα είχε σκοτώσει κτηνωδώς 3.000 αμάχους στη Νέα Υόρκη την 11η Σεπτεμβρίου. (Τότε η πλέον μετριόπαθής και ανπρώσικη τάση τους, με επικεφαλής τον υπουργό Εξωτερικών τους, Μουταβακίλ, προσπαθούσε να πείσει την υπόλοιπη ηγεσία των Ταλιμπάν για παράδοσή του με ταυτόχρονη παράδοση κάποιων στοιχείων από τις ΗΠΑ ότι η Αλ Κάιντα διέπραξε τη σφαγή, αλλά η Αμερική δεν ήθελε τότε να συζητήσει τίποτα).

Η Ρωσία καλούσε τότε τις ΗΠΑ «να μην αργούν να χτυπήσουν στο Αφγανιστάν εάν έχουν στοιχεία που δείχνουν την ενοχή του Λάντεν» (τηρώντας έτσι βρώμικα και ορισμένες αποστάσεις διπροσωπίας από την εισβολή, ρίχνοντας στους Αμερικάνους το βάρος της απόδειξης). Τη στήριξη της Ρωσίας στην αμερικανική εισβολή στο Αφγανιστάν τη θύμιζε τούτες τις μέρες ο παλιός ηγέτης και «αναμορφωτής» του σοσιαλμπεριαλισμού, νυν απλός οπαδός του Πούτιν, Γκορμπατσόφ, για να συμπληρώσει ότι οι Αμερικάνοι ήταν πάντα «καταδικασμένοι να αποτύχουν» στη συγκεκριμένη χώρα.

Όπως σημειώναμε τότε, λίγες εβδομάδες μετά την 11/9 του 2001, «η απ' ευθείας απόπειρα του ρωσικού σοσιαλμπεριαλισμού να καταλάβει το Αφγανιστάν τη δεκαετία του '80 κατέληξε σε οικτρή αποτυχία. Η Ρωσία απέτυχε για δύο λόγους: ο ένας ήταν η τρομακτική αντίσταση του αφγανικού λαού και ο δεύτερος το διεθνές μέτωπο ΗΠΑ - Δύσης - Τρίτου κόσμου ενάντια στη ρωσική κατοχή. Στο Αφγανι-

στάν η Ρωσία διδάχτηκε ότι είναι αδύνατο να ελέγξει μια οποιαδήποτε χώρα δίχως να τη διασπάσει εσωτερικά και κυρίως, δίχως να την απομονώσει διεθνώς. Η βασική αλλαγή της ρωσικής τακτικής ύστερα από την εποχή του ψυχρού πολέμου ήταν ακριβώς αυτή. Κάθε απόπειρά της για τον έλεγχο μιας πολιτικά ανεξάρτητης χώρας, θα έπρεπε να περιλαμβάνει τη διεθνή απομόνωση ή τη διάσπαση αυτής της χώρας και ύστερα την αξιοποίηση και όξυνση κάθε αντίθεσης ανάμεσα σε αυτή τη χώρα με τη Δύση και ειδικότερα με τις ΗΠΑ.

Ο ψυχρός πόλεμος αντιστοιχούσε στην τακτική της ρωσικής μετωπικής επίθεσης, η νέα τακτική από την περεστρόικα και μετά είναι αυτή της «οικουμενικής» επέμβασης σε μια χώρα, που σημαίνει στο βάθος επέμβαση του Κρεμλίνου μέσα από τακτικές συμμαχίες με τη Δύση».

Η Αμερική και οι νατοϊκοί σύμμαχοί της καθάρισαν έτσι άμεσα σαν αβγό όχι βέβαια το Λάντεν, που έμεινε πρακτικά και για χρόνια άθικτος, αλλά τους εθνοανεξαρτησιακούς Ταλιμπάν, δηλαδή το μεγαλύτερο περιφερειακό αντίπαλο της Μόσχας και στην ουσία μια δύναμη η οποία αποτελούσε εγγύηση ενεργειακής αυτονομίας της Δύσης έναντι του ρωσοκινέζικου άξονα (βλ. σχέδια του 1997 της Unocal για την κατασκευή του στρατηγικού αγωγού Τουρκμενιστάν - Αφγανιστάν - Πακιστάν προς τον Ινδικό Ωκεανό, που είχαν εξοργίσει τη Ρωσία).

Την ίδια ώρα, η υπεραντιδραστική, ισλαμοναζιστική Αλ Κάιντα, κατάλληλα χαφιεδωμένη στα ανώτατα κλιμάκια της από τον πράκτορα της Ρωσίας Αλ Ζαουάχρι (βλ. καταγγελίες του δολοφονημένου από την FSB (πρώην KGB) Λιτβινένκο για την εκπαίδευσή του στο ρωσικό Νταγκεστάν στα τέλη της δεκαετίας του '90 από την FSB), έμεινε ουσιαστικά απείραχτη από την εισβολή των ΗΠΑ, γέννησε νέα εκτρώματα (βλ. Αλ Κάιντα στο Ιράκ που έγινε Ισλαμικό Κράτος - ISIS, Αλ Νούσρα στη Συρία, δολοφόνοι των συντακτών του Charlie Hebdo στη Γαλλία της Αλ Κάιντα στην Αραβική Χερσόνησο, Αλ Σεμπάμπ στη Σομαλία κλπ.) και τελικά, μετά την εκτέλεση του Μπιν Λάντεν στο έδαφος του Πακιστάν με καταδρομική επιχείρηση από τον Ομπάμα το 2011, πέρασε ολοκληρωτικά, τουλάχιστον στην κορυφή της, στην υπηρεσία της Μόσχας, με τον Ζαουάχρι να χριζεται και τυπικά αρχηγός της.

Ερχόμενη απ' έξω, χωρίς καμία επαφή με τις εσωτερικές νομοτελίες της αφγανικής κοινωνίας, η ιμπεριαλιστική Δύση, δύναμη στην πραγματικότητα ενδιάμεση ανάμεσα στο σύγχρονο νεοναζιστικό άξονα Ρωσίας - Κίνας και στους λαούς, με τις ΗΠΑ να παίζουν κυρίως εχθρικό προς τους λαούς του τρίτου κόσμου και φιλικό προς τη Ρωσία ρόλο, έφταξε στην επιφάνεια μια ψευδοαστική δημοκρατία, πνιγμένη στη διαφθορά και την ανυποληψία, χρησιμοποιώντας ως εργαλεία μεταξύ άλλων τους παλιούς χαφιέδες της ρωσικής κατοχής και τα πιο ομορτωσιακά στοιχεία της αφγανικής πολιτικής ζωής. Οι ΗΠΑ χρησιμοποιήσαν ιδιαίτερα τα χειρότερα στοιχεία της αντιΤαλιμπάν «Βόρειας Συμμαχίας» (στο πολιτικό επίπεδο κυρίως τους Καρζάι, Γκάνι και τον παλιό χαφιέ της Ρωσίας, τον αρχιδολοφόνο Ντοστούμ). Παράλληλα, περιθωριοποίησε και άφησε έρμαιη στις εκλογικές νοθείες και στον πολιτικό τραμπουκισμό εναντίον της τη μοναδική προοδευτική ισλαμοδημοκρατική τάση μέσα στο αντιΤαλιμπάν ρεύμα του Αφγανιστάν και στη Βόρεια Συμμαχία, εκείνη του ισλαμοδημοκράτη Αχμάντ Σαχ Μασούντ, που εκφραζόταν κύρια (μετά τη δολοφονία του τελευταίου, δύο ημέρες πριν την 11η Σεπτεμβρίου), από τον δημοκράτη Αμπντουλάχ Αμπντουλάχ.

Η παντελής έλλειψη οποιασδήποτε γείωσης αυτής της 20χρονης εξουσίας, στημένης όπως όπως από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, με τους πόθους και τις ανάγκες του αφγανικού έθνους, βρήκε την αντανάκλασή της στην πλήρη διάλυση του επίσημου αφγανικού στρατού μέσα σε λίγες μέρες μπροστά στον

σαφώς πιο συμπαγή στρατό των Ταλιμπάν.

Πρόκειται για ένα καλό μάθημα για το πόσο, όχι μόνο αντιδραστικές, αλλά και ανεφάρμοστες είναι οι θεωρίες της εξαγωγής της επανάστασης και του σοσιαλισμού (που την εισήγαγε θεωρητικά ο τροτσκισμός και την τελειοποίησε ο σοσιαλφασισμός), αλλά και αντίστοιχα, στη δυτική ιμπεριαλιστική φιλελεύθερη εκδοχή, οι θεωρίες της εξαγωγής της δημοκρατίας, χωρίς καμία έγνοια για τις ειδικές συνθήκες κάθε χώρας και τη βούληση κάθε χωριστά παρμένου λαού και έθνους.

Το πιο βασικό, η άδικη, προβοκατόρικη και βλακώδης αμερικανική μισοκατοχή της χώρας οδήγησε το πλατύ ρεύμα της συντηρητικής αγροτικής φτωχολογίας που εξέφραζαν οι Ταλιμπάν όχι μόνο στον πολιτιστικό (λόγω συντηρητισμού), αλλά και στο στρατηγικό αντιδυτικισμό και άρα, νομοτελειακά, στην προσέγγιση με τον ρωσοκινέζικο άξονα.

Το έγκλημα δεν είναι λοιπόν εδώ η τωρινή αποχώρηση των ΗΠΑ. Αν αυτές ήταν μια πραγματικά δημοκρατική χώρα και όχι μια ιμπεριαλιστική υπερδύναμη, αν δηλαδή είχαν μπει στο Αφγανιστάν μόνο αφού πρώτα είχαν εξαντλήσει κάθε προσπάθεια συνεννόησης με την τότε νόμιμη κυβέρνηση του και όχι με ταπεινωτικά τελεσίγραφα, για να εξουδετερώσουν μια Αλ Κάιντα που είχε σφάξει χιλιάδες πολίτες μέσα στο έδαφός τους, τότε, μετά το πλήγμα που έδωσαν στην Αλ Κάιντα, καμία δουλειά δεν θα είχαν από εκεί και πέρα να μπλέκονται και να καθορίζουν ως κατοχική δύναμη τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις στο Αφγανιστάν. Η κατασχώνη της μορφής που έδωσαν στην αποχώρησή τους αντιστοιχούσε έτσι στον τρόπο που έκαναν την εισβολή τους. Δηλαδή αφού έκαναν το άδικο κατοχικό τους γιουρούσι σε μια ανεξάρτητη χώρα, πριν φύγουν δεν αναζήτησαν καν την ενότητα των πλέον εθνικών - πατριωτικών ρευμάτων μέσα σε αυτήν, να τα φέρουν σε επαφή και να διευκολύνουν να κλείσει το χάσμα που άνοιξαν οι ρωσοδούλοι προβοκατόρες όπως ο παλιός ταγματάρχης των μπρεζνιεφικών, σφαγιάς Ντοστούμ. Αυτός είχε εκτελέσει μαρτυρικά πάνω στην εισβολή των ΗΠΑ 2.000 στρατιώτες των Ταλιμπάν - αιχμαλώτους πολέμου, που είχαν μάλιστα παραδοθεί στις δυνάμεις του, ως τάχα συνεπής αντισοσιαλιστής σύμμαχος των Αμερικάνων.

Πρακτικά αυτό θα σήμαινε ενότητα του ισλαμοδημοκρατικού, εθνοανεξαρτησιακού ρεύματος Μασούντ με την πιο συνεπή πατριωτική και αντιαλκαϊντιανή τάση των Ταλιμπάν, που θα έφερνε πολιτικό χτύπημα των ρωσόφιλων τόσο μέσα στο αντιΤαλιμπάν στρατόπεδο, όσο και των πιο ισλαμοφασιστικών τάσεων μέσα στο ταλιμπανικό ρεύμα. Μια τέτοια ενότητα, με εγγυήσεις και εξωτερική οικονομική βοήθεια σε μεγάλο βαθμό θα γινόταν ασπίδα στις όποιες δημοκρατικές κατακτήσεις πέτυχε ο αφγανικός λαός έστω στις πόλεις και κυρίως σε ό,τι αφορά την κατάσταση των γυναικών, μέσα από την επαφή με τη σύγχρονη τεχνολογία, τα νέα μέσα, την αστικοδημοκρατική κουλτούρα, που ήρθε ως αποτέλεσμα του αντικειμενικού ανοίγματος της χώρας στον κόσμο, έστω με τον άδικο και ιμπεριαλιστικό τρόπο που αυτό έγινε. Τέτοιες δουλειές όμως χρειάζονται πλατύ, ανοιχτό δημοκρατικό πνεύμα - και τέτοιο δεν διαθέτουν οι σε πτώση υπερδυνάμεις και γενικά οι ιμπεριαλιστές, γιατί αρέσκονται πολύ στο να υποτιμάνε και όποτε τους βολεύει να ποδοπατάνε τους λαούς, ενώ ελάχιστα ασχολούνται με το να καταλάβουν τις βαθύτερες διαθέσεις τους.

Πώς η μαριονέτα της Ρωσίας Τραμπ έστρωσε το έδαφος - Ο ρόλος του Ιμρα Χαν

Η σημερινή απόσυρση των ΗΠΑ από το Αφγανιστάν έγινε με τον ίδιο τρόπο που έγινε η αρχική επέμβαση: όπως ακριβώς την ήθελε

και τη σχεδίασε το Κρεμλίνο. Ουσιαστικά την προετοίμασε στη συντριπτικά κύρια πλευρά της η υποτακτική της Ρωσίας προεδρία του Τραμπ, ενώ θα τη χρεωθεί πολιτικά η προεδρία Μπάιντεν. Αυτή έχει στη βάση της εξωτερικής της πολιτικής τη νέα, οικονομίστικη λογική θεωρία που έχει πλασάρει ή μάλλον έχει ενισχύσει ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός μέσα στα επιτελεία τόσο της φιλελεύθερης, όσο και της συντηρητικής αστικής τάξης των ΗΠΑ: αναπροσανατολισμός όλης της εξωτερικής και εμπορικής πολιτικής στην αντιπαράθεση με το «μεγάλο εχθρό» Κίνα, άρα πνεύμα ύφεσης ή κάποιου είδους «προσεταιρισμού» της Ρωσίας στο μεγάλο αντικινέζικο μέτωπο (παρά το γεγονός ότι ο Μπάιντεν μιλάει πού και πού για στρατηγικό ανταγωνισμό και με τη Μόσχα). Αυτή η θεωρία λανσαρίστηκε επιθετικά από τον Τραμπ και ακολουθείται σε γενικές γραμμές και από το επιτελείο Μπάιντεν.

Τα περί ανταγωνιστικών σχέσεων μεταξύ Ρωσίας και Κίνας και δυνατότητες τάχα προσεταιρισμού της πρώτης ενάντια στη δεύτερη είναι από στρατηγική άποψη γελοιοότητες με τις οποίες πιθανότατα ξεκαρδίζονται στα φαγοπτόνια τους οι Πούτιν και Σι, ωστόσο οι σε πλήρη παρακμή δυτικοί αστοί δημοσιολόγοι τις παίρνουν πολύ στα σοβαρά και τις θεωρούν απαύγασμα σύγχρονης σκέψης, επικαλούμενοι μερικές τακτικές, συνεννοημένες κινήσεις του Πούτιν, όπως το να μην δίνει ορισμένα οπτικά σύστημα (π.χ. S-400) στην Κίνα.

Στη βάση αυτή, κομβικό ρόλο για να πάρει η αποχώρηση των Αμερικανών τη μορφή της ταπεινωτικής για τη Δύση επέλασης των Ταλιμπάν έπαιξε η πρωθυπουργία του ανοικτά υποτακτικού στην Κίνα και ανοικτά ρωσόφιλου Ιμπράν Χαν στο Πακιστάν. Το τελευταίο υπήρξε πάντα βάση στήριξης των Ταλιμπάν εκτός Αφγανιστάν από την περίοδο του αντικατοχικού πολέμου κατά των Ρώσων τη δεκαετία του '80, ενώ το κίνημά τους διατηρούσε καλυμμένες πλην γνωστές σχέσεις με τις πακιστανικές υπηρεσίες πληροφοριών και ασφάλειας.

Μετά από 30 χρόνια ψυχρών σχέσεων με τη Ρωσία, ο Ιμπράν Χαν δηλώνει πια ωμά ότι η χώρα του έχει συνδέσει ολόπλευρα το μέλλον της με εκείνο της Κίνας και ότι ευελπιστεί σε μια θερμή σχέση συνεργασίας με τη Μόσχα.

Την ίδια ώρα, η Ρωσία έχει χτίσει τα τελευταία χρόνια σχέσεις «αλληλοκατανόησης» με τους Ταλιμπάν, στους οποίους φέρεται να έχει προμηθεύσει όπλα, ενώ έφτασε να τους παρέχει χρηματικές αμοιβές ανάλογα με το πόσες ανθρώπινες απώλειες θα προκαλούσαν στα αμερικανικά στρατεύματα. Την ίδια στιγμή, η Ουάσινγκτον αναγώριζε τη Μόσχα ως μεσολαβητή μεταξύ της κυβέρνησης της Καμπούλ και των Ταλιμπάν, σε βαθμό που έστειλε Αμερικανό παρατηρητή στις διαπραγματεύσεις των δύο πλευρών που έστησε το Κρεμλίνο σε ρωσικό έδαφος.

Τόσο η Ρωσία, όσο και το Ιράν και η Κίνα έχουν αναπτύξει για πρώτη φορά σχέσεις με τους Ταλιμπάν τα τελευταία χρόνια, με τις ευ-

λογίες μάλιστα του φασίστα Τραμπ, στο όνομα της τάχα κοινής τους μάχης ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος στο Χορασάν και με άλλες εξτρεμιστικές ισλαμοναζιστικές οργανώσεις. Οι οργανώσεις αυτές βέβαια ελάχιστα έχουν ενοχλήσει το ρωσοκινέζικο άξονα ή το Ιράν, αφού η αιχμή του δόρατός τους είναι πάντα στραμμένη προς τη Δύση. Απλώς παίζουν σταθερά το ρόλο του προβοκάτορα, ώστε οι σοσιαλιμπεριαλιστές να παρουσιάζονται ως κοσμικοί (Ρωσία, Κίνα) ή ως εχέφρονες, κάπως μετριοπαθέστεροι ισλαμιστές (Ιράν) ενάντια στο σκόπιμα απάνθρωπο σε κινήματογραφικό βαθμό, κτηνώδη ισλαμικό τζιχάντ (αυτό τον ρόλο έπαιξε το ISIS και η Νούσρα στη Συρία ώστε η Μόσχα να γκρεμίζει ανενόχλητη νοσοκομεία και να θάβει ζωντανά νεογέννητα παιδιά στο όνομα της υπεράσπισης του «κοσμικού» Άσαντ).

Με ένα Πακιστάν, το οποίο με όλες τις ταξικές αθλιότητες της αστοφουδαρχικής άρχουσας τάξης του, ανήκε χοντρικά για δεκαετίες στο αντισοσιαλιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, να βαδίζει ορμητικά προς τα δίχτυα του ρωσοκινέζικου άξονα, κάτι τέτοιο γίνεται αρκετά πιο εύκολα με τους δεμένους (και εθνολογικά, ως Παστούν, με το Ισλαμαμπάντ) Ταλιμπάν, που βίωσαν ιστορικά την προδοσία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, τον οποίο οι ίδιοι αντιμετώπιζαν ως εταίρο (ενώ έβλεπαν - και σωστά - τη Ρωσία ως εχθρό) και εκείνος αφού εξόντωσε χιλιάδες από αυτούς, τους έστειλε 20 χρόνια να τρέχουν να κρύβονται ή να πολεμάνε στα βουνά. Έτσι έσβησε σε μεγάλο βαθμό από τις καρδιές τους τις μνήμες της μεγαλωρώσικης κατοχής του Αφγανιστάν το 79-89, που βρήκε τότε απέναντί της το μέτωπο ΗΠΑ - Ευρώπης - Κίνας - Τρίτου Κόσμου και συντρίφτηκε.

Φαίνεται δηλαδή ότι η Μόσχα, σε συνεργασία με το Πεκίνο και την Τεχεράνη, πρόσφερε στο πιάτο την εξουσία του Αφγανιστάν στους Ταλιμπάν, ξέροντας ότι πέραν των δεσμών που αναπτύσσει αυτόνομα μαζί τους, δουλεύοντας όπως συνηθίζει με ανθρώπους της στο εσωτερικό τους, διαθέτει και την τουλάχιστον φιλική της πρωθυπουργία Χαν, που ασκεί έμμεσα την άλλη πλευρά του ελέγχου - «τανάλιας», με τους πιο άμεσους δεσμούς με τους Αφγανούς μουλάδες. Η παραμονή των διπλωματικών αποστολών Ρωσίας - Κίνας - Ιράν (αλλά και της όλο και πιο φιλορώσικης Τουρκίας του Ερντογάν) στην Καμπούλ, μετά την κατάληψή της από τους Ταλιμπάν, σε χτυπητή αντίθεση με την κλωστοπατινάδα των δυτικών διπλωματών, που τρέχουν ακόμη ασθμαίνοντας προς το αεροδρόμιο της Καμπούλ για να γλιτώσουν, λέει πολλά για τις εγγυήσεις που έχουν λάβει ο Άξονας και οι φίλοι του και για το τι έχει προηγηθεί.

Μετά δε το πλήγμα με drone από τον Ομπάμα, που σκότωσε τον προηγούμενο ηγέτη των Ταλιμπάν, Αχτάρ Μανσοούρ, διάδοχο του μουλά Ομάρ, το 2016, την ηγεσία τους έχει αναλάβει από τότε, αλλά σε ιδεολογικό επίπεδο, ο Χιμπατουλάχ Αχουντζάντα, ο οποίος όμως αναγνωρίστηκε με ενθουσιασμό από το

ρωσόδουλο αρχηγό της Αλ Κάιντα Αλ Ζαουάχι ως «εμίρης των πιστών» και άρα κάκε - προβοκαρίστηκε από τη Ρωσία ως πιθανός συνομιλητής των Αμερικανών, αφού οι τελευταίοι δεν θα διαπραγματεύονταν ποτέ με κάποιον που τον υμνεί ο διάδοχος του Μπιν Λάιντεν. Πρακτικός πολιτικός αρχηγός τους και αρχιδιαπραγματευτής τους έγινε έτσι ο μουλάς Μπαρναντάρ, ο οποίος προαλείφεται για νέος πρόεδρος του Αφγανιστάν, και αποτελεί σκοτεινή φιγούρα γιατί, αν και παλιός συνεργάτης του Ομάρ, σώθηκε από το ρωσόφιλο Καρζάι και μπήκε με τη βοήθεια του Ομπάμα στις φυλακές του Πακιστάν από το 2010 έως το 2018, οπότε και αποφυλακίστηκε με απαίτηση της προεδρίας Τραμπ, αναλαμβάνοντας στη συνέχεια επικεφαλής της ομάδας διαπραγμάτευσης των Ταλιμπάν με τους Αμερικανούς στο Κατάρ. Ο Μπαρναντάρ είναι που εμφανίστηκε και στο Πεκίνο, στο πλευρό του υπουργού Εξωτερικών, Βάνγκ Γι, πριν ακόμα την κατάληψη της εξουσίας στην Καμπούλ, να προσφέρει τον ορυκτό πλούτο του Αφγανιστάν στους Κινέζους σε αντάλλαγμα για οικονομική βοήθεια και δοσοληψίες.

Είναι ακριβώς η κυβέρνηση του παλιάτσου της Ρωσίας, Τραμπ, που έστησε τη συμφωνία της Ντόχα απευθείας με τους Ταλιμπάν, ακριβώς τη στιγμή που αυτή διένυαν την πλέον αντιδυτική, ρωσόφιλη τους φάση, αγνοώντας την αναγνωρισμένη από τη Δύση κυβέρνηση της Καμπούλ. Αυτή η συμφωνία, που ουσιαστικά δεχόταν τις εγγυήσεις των Ταλιμπάν ότι δεν θα διευκολύνουν ξανά τρομοκρατικές οργανώσεις για να χτυπούν στόχους στη Δύση με επαληθές το έδαφος του Αφγανιστάν, είναι που οδήγησε κατά βάση στην πρωτοφανή διάλυση και στο ύψωμα «λευκής σημαίας» από τον αφγανικό στρατό μπροστά στις ορδές των Ταλιμπάν, καθώς, σε συνδυασμό με την εσπευσμένη αποχώρηση των Αμερικανών, θεωρήθηκε ως «σημάδι» εγκατάλειψης από τους μέχρι χτες «εγγυητές» της ασφάλειας του Αφγανιστάν.

Σε κάθε περίπτωση, οι Ταλιμπάν έχουν ως ρεύμα και μια αντικειμενικά πατριωτική πλευρά και η πανσπερμία τάσεων στο εσωτερικό τους, δηλαδή η ιδιότυπη «δημοκρατία των φυλάρχων» που εκφράζεται στα ηγετικά τους κλιμάκια, δεν επιτρέπει εύκολα να γίνουν άθυρμα της μίας ή της άλλης ιμπεριαλιστικής υπερδύναμης, χωρίς ισχυρές αναταράξεις.

Απέναντί τους δημιουργείται ήδη ένα μέτωπο στο οποίο συμμετέχει ηγετικά δίπλα στον ως χτες αντιπρόεδρο του Αφγανιστάν Σαλέχ ο γιος του Αφγανού πατριώτη και δημοκράτη Μασούντ. Όμως αυτός επαναλαμβάνει το καταστροφικό λάθος του πατέρα του να θεωρησει τον Ντοστούμ ως στενό του σύμμαχο και βασικό στρατιωτικό του στήριγμα. Έτσι, ενώ ο ίδιος ο Μασούντ καλεί κυρίως τη Δύση να τον βοηθήσει, αναγνωρίστηκε από το Λαβρόφ σαν αρχηγός του βασικού πόλου αντίστασης στους Ταλιμπάν. Εννοείται ότι ο Λαβρόφ παριστάνει τον ενδιάμεσο μεταξύ των Ταλιμπάν και του «Μετώπου Εθνικής Αντίστασης» του Μασούντ που συγκροτείται στο Πανστίρ.

(βλ. δηλώσεις του στις 20/8). Μπορούμε να υποθέσουμε ότι η Μόσχα θα παίξει και με τα δύο στρατόπεδα, προφανώς επειδή δεν εμπιστεύεται ακόμα κανένα από τα δύο, κυρίως το πολύ πλατύτερο των Ταλιμπάν. Υποθέτουμε δηλαδή ότι ετοιμάζει να στήσει και στο Αφγανιστάν το γνωστό της δίπολο. Από την μια δηλαδή να είναι οι Παστούν εθνικιστές και αντιδυτικοί πλέον Ταλιμπάν με ρωσόφιλο αρχηγό και κάποια ηγετικά στελέχη και από την άλλη μια συμμαχία με τους δημοκρατικούς και δυτικόφιλους μουσουλμάνους Τατζίκους που θα έχουν ρωσόδουλους συναρχηγούς-κλειδιά σαν τον Ντοστούμ (τον οποίο μάλιστα η Μόσχα, για να μην εκτίθεται, τον έχει στείλει στην Τουρκία, ώστε να παρουσιάζεται σήμερα από το διεθνή τύπο ως «ο άνθρωπος του Ερντογάν στο Αφγανιστάν»). Τα δύο αυτά στρατόπεδα θα μπορούν να αλληλοεξοντώνονται και να αλληλοεκαθαρίζονται ώστε να κυριαρχήσουν τελικά και στα δύο οι ρωσόφιλοι.

Κείνο που είναι σίγουρο, ωστόσο, είναι ότι σε αυτή τη φάση το πάνω χέρι το έχουν οι Ταλιμπάν, η προέλαση των οποίων έρχεται τη στιγμή που βρίσκονται στην πλέον αντιδυτική τροχιά της ιστορίας τους και σε γενικές γραμμές χαιρετίζεται από εκείνους που κάποτε ήταν οι μεγαλύτεροι εχθροί τους (Ρωσία - Ιράν), αλλά και από την Κίνα των Χαν σωβινιστικών και ιμπεριαλιστικών τεράτων, που τους πλέκει το εγκώμιο στον κρατικό Τύπο της.

Ήδη η Ρωσία και η Κίνα, απευθυνόμενες στην Ουκρανία και στην Ταϊβάν αντίστοιχα, φωνάζουν: «Δείτε τους Αμερικανούς συμμάχους σας, πόσο ελεεινά πουλάνε τους υποτιθέμενους φίλους τους. Υποταχτείτε ήσυχα σε μας, γιατί καμία Αμερική δεν θα σας σώσει και όλο το τίμημα μιας σύγκρουσης μαζί μας θα το φορτωθείτε εσείς και θα συντριβείτε».

Ο σύγχρονος ρωσοκινέζικος ναζισμός, δηλαδή, εκμεταλλεύεται με τον καλύτερο τρόπο τη σήψη στην οποία έχει οδηγηθεί πολιτικά το φιλελεύθερο μονοπώλιο, που μέσα στην υφιστατική χαλνωση και την παρακμή του πράγματι πουλάει χωρίς έλεος τους ανθρώπους που εκτίθενται στο πλευρό του και συχνά τους παραδίδει βορά στο μαχαίρι ρωσόφιλων φασιστών τυράννων ή και πολλές φορές των ίδιων των Ρωσο-Κινέζων νεοχιλιερικών ιμπεριαλιστών.

Άλλος ένας κύκλος στον Τρίτο Κόσμο μοιάζει να κλείνει σε παρονομαστή που φέρνει το ρωσοκινέζικο άξονα ένα βήμα πιο κοντά στο παλιό όνειρο των τσάρων, την έξοδο στον Ινδικό Ωκεανό και τον πλανήτη ένα βήμα πιο κοντά στον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

*Ο πόλεμος ΗΠΑ - Αφγανιστάν: Θρίαμβος του προβοκάτορα ήταν ο τίτλος του εκτεταμένου άρθρου ανάλυσης της ΟΑΚΚΕ, λίγες εβδομάδες μετά τους Δίδυμους Πύργους (συγκεκριμένα στις 28 του Οκτώβρη του 2001), για την εισβολή των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν. Αξίζει να διαβαστεί ως απαραίτητο συμπλήρωμα της σημερινής μας ανάλυσης, καθώς δικαιώνεται σκανδαλωδώς από τις σημερινές εξελίξεις.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΠΑΡΑΔΙΝΟΥΝ ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Συνέχεια από τη σελ. 18

προβλήτας κοντέινερ, της προβλήτας IV (!!!).

Με αυτά τα δεδομένα η κυβέρνηση αποφάσισε ότι δεν τη συμφέρει τάχα να μη μεταβιβάσει το 16% οπότε να πάει με την Κόσμο στη διαδικασία της διαίτησας γιατί έκρινε ότι δεν θα την κέρδιζε (!!!) Έτσι υπέκυψε στην απαίτηση της να πάρει και το άλλο 16% με παράταση του χρόνου για την ολοκλήρωση των επενδύσεων για άλλη μία πενταετία και απαλλαγή από τις ποινικές ρήτρες.

Όχι στην αποικιοποίηση του λιμανιού

Κυβέρνηση και κοινοβουλευτικές ηγεσίες κάνουν ότι μπορούν για να βοηθήσουν την Cosco να επιτύχει το στρατηγικό στόχο που είχε εξαρχής, όταν το φασιστικό αυτό μονοπώλιο του κινέζικου κράτους έκανε την απόβαση του στο λιμάνι του Πειραιά και πήρε

τη διοίκηση του ΟΛΠ. Στα σχέδια της δεν ήταν ούτε η ανάπτυξη του λιμανιού του Πειραιά, ούτε η δημιουργία θέσεων εργασίας, ούτε η στρατηγική επένδυση για τον εκσυγχρονισμό υποδομών. Στόχος της ήταν να μετατρέψει όλο το λιμάνι σε έναν κλειστό αγωγό από τον οποίο θα μπορούν να διακινούνται τα κοντέινερ της για να κυκλοφορούν τα εμπορεύματα της Κίνας στην Ευρώπη και από αυτόν τον αγωγό να μην στάζει αν είναι δυνατό ούτε μια σταγόνα πλούτου στην Ελλάδα, πέρα από κάποιους αμφίβλους φόρους και από τις λίγες εκατοντάδες μηδαμινά μεροκάματα του τρόμου για τη φορτοεκφόρτωση και γενικά τη διακίνηση των κοντέινερ μέσα στον κλειστό αγωγό. Όλα έγιναν για να προωθήσει το κινέζικο ιμπεριαλιστικό νεοαποικιακό σχέδιο της για το «δρόμο του μεταξιού», τη δημιουργία ενός «ζωτικού χώρου» κυριαρχίας του κινέζικου ιμπεριαλισμού που περνάει μέσα

από διάφορες χώρες, κυρίως του ασιατικού τρίτου κόσμου ή της Ευρώπης που βρίσκονται σε τροχιά ραγδαίας τριτοκοσμοποίησης όπως η Ελλάδα. Η Κίνα δεν θέλει ούτε ένα έργο υποδομής στον Πειραιά πέρα από τις προβλήτες της γιατί μια ανάπτυξη του Πειραιά θα σημαίνει μια οικονομικά και πολιτικά πιο ισχυρή ντόπια αστική τάξη, και πάνω απ όλα ένα πιο ισχυρό με καλύτερους μισθούς και πιο οργανωμένο συνδικαλιστικά και πολιτικά προλεταριάτο. Ένα τέτοιο ποτέ δεν θα δεχόταν ντόκους φορτοεκφόρτωσης σε συνθήκες γαλέρας.

Η ΟΑΚΚΕ είχε καταγγείλει από τότε που πάτησε το πόδι της η Κίνα στην προβλήτα II το 2008 ότι αυτή ήταν η αρχή για να επεκτείνει την κυριαρχία της σε όλο το λιμάνι. Από τότε μέχρι σήμερα η ΟΑΚΚΕ έχει κάνει επανειλημμένες καμπάνιες για να καταγγείλει τις αποικιοκρατικές μεθόδους της, τις γαλέρες

και το άβατο που έχει φτιάξει στις προβλήτες των κοντέινερ, τη διείσδυση των ναζιστών στο λιμάνι μέσω του ρατσιστικού τους σωματίου, και των καλών σχέσεων τους με την κινέζικη πρεσβεία, και στήριξε τον αγώνα των λιμενεργατών με επικεφαλής την ΟΜΥΛΕ το 2016.

Σήμερα περισσότερο από ποτέ είναι αναγκαίο ένα μέτωπο δημοκρατών, εργαζομένων και ανέργων του Πειραιά που μπορεί και πρέπει να σταματήσει την επέλαση της φασιστικής Κίνας στο λιμάνι, να απαιτήσει να επιβληθούν όλα τα μέτρα που προβλέπονται από τη σύμβαση και το νόμο ενάντια στην Κόσμο, και τελικά την καταγγελία της σύμβασης λόγω της συστηματικής της παραβίασης, και να σταματήσει τα νομιμοφανή εγκλήματα που διαπράττει το ρωσόδουλο καθεστώς για λογαριασμό της.

Τυνησία: Το κλείσιμο του κύκλου της Αραβικής Άνοιξης στο χειρότερο δυνατό παρονομαστή

Στην ανακοίνωση μας την Τρίτη 27 του Ιούλη για τις πολιτικές εξελίξεις στην Τυνησία αναφέραμε: «Το κλείσιμο του τυνησιακού κοινοβουλίου και η κατάργηση της νόμιμης κυβερνήσεως από τον πρόεδρο της χώρας αποτελεί φασιστικό πραξικόπημα, συνέχεια εκείνου του Σίσι, ενάντια στα πιο δημοκρατικά τμήματα της Μουσουλμανικής Αδελφότητας. Δεν είναι τυχαίο ότι το πραξικόπημα το εκθειάζει ανοιχτά ο εγκάθετος της Ρωσίας, δικτάτορας σφαγέα του λαού της Λιβύης Χαφτάρ. Η στάση σύσσωμης της Δύσης είναι ελεεινή, όπως ήταν και εκείνη απέναντι στην δικτατορία Σίσι. Μόνο η Τουρκία και η Αλγερία πήραν δημοκρατική θέση απέναντι στους πραξικοπηματίες. Αν και αυτοί εδώ οι φασίστες δεν νικηθούν, δεν θα αργήσουμε να έχουμε μια Βόρεια Αφρική, δηλαδή μια Νότια Μεσόγειο στα χέρια του νεοναζιστικού άξονα Ρωσίας-Κίνας, με ό,τι αυτό θα σημαίνει για την οικονομική και πολιτική επιβίωση των ευρωπαϊκών δημοκρατιών».

Δύο ημέρες νωρίτερα, στις 25 Ιουλίου, ο εκλεγμένος το 2019 πρόεδρος της Τυνησίας Καΐς Σαγέντ αποφάσισε, ερμηνεύοντας με κατάφωρο αντισυνταγματικό τρόπο το σύνταγμα της χώρας του, να απομακρύνει τον πρωθυπουργό Χισέμ Μεσισί και την κυβέρνησή του (που είχαν την εμπιστοσύνη της Βουλής), να αναστείλει τη λειτουργία του κοινοβουλίου (του οποίου πρόεδρος είναι ο αρχηγός του μεγαλύτερου κόμματος σε κοινοβουλευτική δύναμη, του ισλαμικού Ενάχντα, Ρασίντ Γανουσί) και να αναλάβει έκτακτες εξουσίες, καθιστάμενος και γενικός εισαγγελέας της χώρας και αίροντας την ασυλία όλων των εκλεγμένων βουλευτών.

Η Τυνησία είναι ημιπροεδρική δημοκρατία, με πρόεδρο ο οποίος εκλέγεται μεν άμεσα και έχει ορισμένες εξουσίες, σίγουρα μεγαλύτερες π.χ. από τον τελετουργικής λειτουργίας πρόεδρο στην Ελλάδα. Όμως ταυτόχρονα, όταν υπάρχει κυβέρνηση και πρωθυπουργός με στήριξη από το κοινοβούλιο, ο πρόεδρος περιορίζεται, με βάση το σύνταγμα στην ενασχόληση με ζητήματα άμυνας, εξωτερικής πολιτικής και εσωτερικής ασφάλειας.

Ο Σαγέντ, ο οποίος εξελέγη ως ακομμάτιστος, με την κλασική πια ανά τον πλανήτη σημαία της «καταπολέμησης της διαφθοράς», αγαπημένο λάβαρο κάθε -στην πραγματικότητα αρχιδιεφθαρμένου- σοσιαλφασίστα ή και κλασικού ακροδεξιού φασίστα, τράβηξε ετσι από τα μαλλιά κάποιες αναφορές του άρθρου 80 του συντάγματος περί ανάληψης έκτακτων εξουσιών από τον πρόεδρο σε στιγμές εθνικής κρίσης και, εκμεταλλευόμενος της βαριά υγειονομική και οικονομική κρίση που έχει προκαλέσει στη χώρα ο κορωνοϊός, ανέλαβε «προσωρινός» δικτάτορας της χώρας. Διόρισε στα γρήγορα τον σύμβουλο εθνικής ασφάλειάς του ως υπουργό Εσωτερικών, άλλαξε τον υπουργό Άμυνας και ξεκίνησε ήδη πολιτικές διώξεις «διεφθαρμένων» πολιτικών του αντιπάλων, αρχίζοντας από εκείνους του Ενάχντα, του πολιτικού κόμματος - βραχίονα της Μουσουλμανικής Αδελφότητας στην Τυνησία, αλλά και του κοσμικού κόμματος «Καρδιά της Τυνησίας». Στα τέλη Οκτωβρίου, μάλιστα, έκλεισε τον τηλεοπτικό σταθμό του ηγέτη του τελευταίου, Ναμπίλ Καρούι, «Nessma TV», καθώς και έναν θρησκευτικό προσανατολισμού ραδιοφωνικό σταθμό, με το αιτιολογικό ότι «λειτούργουσαν χωρίς άδεια». Οι σταθμοί είχαν μεταδώσει εκπομπές με πολιτικό περιεχόμενο κατά του Σαγέντ. Λίγες εβδομάδες νωρίτερα, πάλι με απόφαση του δικτάτορα, είχε κλείσει ο τηλεοπτικός σταθμός Zaytouna, επίσης επικριτικός προς το πραξικόπημα. Στις 3 Οκτωβρίου είχαν συλληφθεί ο βουλευτής Αμπντελάτιφ Αλ Αλάουϊ και ο δημοσιογράφος Αμέρ Αγιάντ, που σε τηλεοπτική εκπομπή

επέκριναν τον Σαγέντ, ενώ στις 15 του Οκτώβρη ο τελευταίος αφαίρεσε το διπλωματικό διαβατήριο του πρώην προέδρου της χώρας Μονσέφ Μαρζούκι, επειδή εκείνος τον χαρακτήρισε «δικτάτορα» και κάλεσε τη Γαλλία να μην υποστηρίξει το καθεστώς του.

Μέσα στον Οκτώβριο, ο Σαγέντ διόρισε δική του κυβέρνηση - μαριονέτα, με πρωθυπουργό την Νάιλα Μπουντέν και υπουργό Εσωτερικών τον Ταουφίκ Σαρφεντίν, τον οποίο ο προηγούμενος πρωθυπουργός είχε αποπέμψει επειδή δήλωνε προσωπικά αφοσιωμένος(!) αποκλειστικά στον πρόεδρο Σαγέντ. Η λειτουργία του κοινοβουλίου παραπέμπεται πια στις καλές, ενώ ο δικτάτορας ετοιμάζει και αναθεώρηση του συντάγματος. Την ίδια ώρα, βουλευτές και αντιπραξικοπηματίες ακτιβιστές μπαινοβγαίνουν στη φυλακή, όλες οι επικοινωνίες παρακολουθούνται ωμά και ανοιχτά από τις υπηρεσίες ασφαλείας και τον στρατό, ενώ ο Σαγέντ έφτασε να εκφράσει την «έντονη δυσαρέσκεία» του στον πρόεδρο των ΗΠΑ στην Τυνησία επειδή, σε συζήτηση σε υποεπιτροπή της Βουλής των Αντιπροσώπων των ΗΠΑ για τη Μέση Ανατολή, βουλευτές τόσο των Δημοκρατικών όσο και των Ρεπουμπλικανών, τον αποκάλεσαν αυτό που είναι, δηλαδή δικτάτορα.

Γιατί όμως χαρακτηρίζουμε το πραξικόπημα αυτό ρωσοκίνητο, τη στιγμή που η Ρωσία, κατά την προσφιλή της τακτική, εμφανίστηκε περίπου ως ουδέτερη απέναντί του, «ευχόμενη», διά στόματος του εκπροσώπου του Κρεμλίνου, Πεσκόφ «να μην κινδυνέψει η σταθερότητα και η ασφάλεια του λαού της συγκεκριμένης χώρας»;

Η ρώσικη υπεργολαβία Σίσι και τα Εμιράτα

Πρώτα - πρώτα, υπάρχουν μαρτυρίες, τις οποίες επικαλείται ο ειδικός για ζητήματα Μέσης Ανατολής και αραβικού κόσμου ιστότοπος Middle East Eye (MEE), με έδρα τη Βρετανία, για παρουσία Αιγύπτια αξιωματούχων στο προεδρικό μέγαρο της Τυνησίας την ώρα της εκτέλεσης του προεδρικού πραξικοπήματος, όταν δηλαδή κλήθηκε ο Μεσισί να υποβάλει την παραίτηση της κυβέρνησής του (αναφέρεται επίσης ότι ο αποπεμφθείς πρωθυπουργός, που στη συνέχεια συνθηκολόγησε και αποδέχθηκε το πραξικόπημα, δέχθηκε και φυσική βία μέσα στο προεδρικό μέγαρο προκειμένου να υπογράψει την παραίτησή του).

Αναφέρεται επίσης ότι ήταν γνωστό σε πολιτικούς κύκλους στην Τυνησία ότι ήδη από τον Μάιο ο Σαγέντ είχε ζητήσει τη βοήθεια του φασίστα και μαζικού σφαγέα - δικτάτορα της Αιγύπτου, Σίσι, για την προώθηση των σχεδίων του για επιβολή δικτατορίας και ο τελευταίος είχε δεχθεί να προσφέρει όποια βοήθεια χρειαζόταν (το σχετικό σχέδιο πραξικοπήματος είχε διαρρεύσει τότε και πάλι στο MEE, με τον Σαγέντ να απαντά ότι δεν είναι υπεύθυνος για κάθε εισήγηση που δέχεται, χωρίς όμως να διαψεύσει ότι το σχέδιο ήταν πραγματικό).

Ο Σίσι δεν έχει κρύψει καθόλου τον έρωτά του για τη Ρωσία, έχει ενισχύσει θεαματικά τις σχέσεις της Αιγύπτου με τη Μόσχα, κυρίως μάλιστα σε στρατιωτικό επίπεδο, ενώ ήταν και ο πρώτος ηγέτης διεθνώς με τον οποίο είχε επικοινωνήσει μετά το ρεσάλτο - εκλογή του στην προεδρία των ΗΠΑ το 2016 ο φασίστας (και, όπως έχει αποδειχθεί πια σχεδόν αδιάσειστα, μαριονέτα του Κρεμλίνου) Τραμπ.

Ο Γανουσί κατηγορεί εξάλλου με δηλώσεις του τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα ως υπεύθυνα για την εκδήλωση του πραξικοπήματος, τονίζοντας ότι «έχουν ψύχωση να δουν την Αραβική Άνοιξη που ξεκίνησε από την Τυνησία, να πεθαίνει και πάλι στην Τυνησία», επειδή βλέπουν, όπως έπρε, το μοντέλο της «συντηρητικής ισλαμικής δημοκρατίας» που εκφράζει το Ενάχντα ως απειλή. Τα Εμιράτα, με την ανοχή και της

Σαουδικής Αραβίας, έχουν πράγματι παίξει τον ρόλο του χρηματοδότη και ενισχυτή του «κοσμικού» ρώσου υπεργολάβου Σίσι και στο παρελθόν, στο πραξικόπημα του σφαγέα του λιβυκού λαού Χαφτάρ στην ανατολική Λιβύη και στον πόλεμο που είχε ανοίξει εκείνος για να καταλάβει την Τρίπολη, καθώς και στο πραξικόπημα στο Σουδάν, που γκρέμισε από τα δεξιά και όχι από τα αριστερά τον αντιδραστικό Μπασίρ, ο οποίος το τελευταίο διάστημα της προεδρίας του έχτιζε σχέσεις με το μπλοκ Ερντογάν - Κατάρ.

Ο πόλεμος στη Λιβύη βέβαια σταμάτησε, αλλά με ρωσοτουρκική συμφωνία, που εγκατέστησε μια νέα λιβυκή κυβέρνηση εθνικής ενότητας το λιγότερο φιλική προς τη Μόσχα, η οποία ελέγχει μεταξύ άλλων το υπουργείο Εξωτερικών και διατηρεί τον ιδιωτικό στρατό της ρώσικης Wagner στο λιβυκό έδαφος και τον φασιστικό στρατό του Χαφτάρ άθικτο. Γενικά όλες οι «αντιισλαμιστικές» επεμβάσεις - πραξικοπήματα που γίνονται τα τελευταία χρόνια με τα όπλα του Σίσι και τα δολάρια των Εμιράτων και της Σαουδαραβίας είναι όλες εντελώς μέσα στην προυπτική γραμμή, με τη Ρωσία μάλιστα να κρατάει δημοσίως τάχα τις «αποστάσεις» της, προκειμένου να μαζεύει σαν φαράσι ΚΑΙ τους συνήθως ηττημένους από αυτές Αδελφούς Μουσουλμάνους, Ερντογάν, Κατάρ, στους οποίους δίνει άλλες νίκες - «καραμέλες» σε άλλα πεδία μαχών για διεθνή επιρροή.

Με δυο λόγια, όπως έχουμε περιγράψει ήδη από τη δεκαετία του 90, η Ρωσία εξασφαλίζει ότι το χτύπημα θα δίνεται πάση θυσία - στη μορφή - από τη Δύση ή από δυνάμεις που φαινομενικά ή πραγματικά είναι δυτικές ή δυτικόφιλες (ενώ η ίδια η Μόσχα έχει διευκολύνει ή και οργανώσει με προβοκάτσες το πλήγμα) και στη συνέχεια αναλαμβάνει να κάνει πως δένει τις πληγές των θυμάτων. Εν προκειμένω τα θύματα είναι οι εκπρόσωποι του ρεύματος της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, δηλαδή των πολιτικών εκπροσώπων τεράστιου μέρους των μεσοστρωμάτων του μουσουλμανικού κόσμου.

Έτσι οι τελευταίοι μένουν να μισούν τη Δύση και να τη θεωρούν υπεύθυνη για την ήττα ή και τη σφαγή τους, καθώς το μέτωπο Σίσι - Εμιράτων - Σαουδαραβίας, που εμφανίζεται ως ο εκτελεστής της βίας και της δικτατορίας, αντιμετωπίζεται σε γενικές γραμμές από τη Δύση - κύρια από τις ΗΠΑ - ως συμμαχικό, ως τάχα ανάχωμα στο ριζοσπαστικό σουνιτικό Ισλάμ και στο σιιτικό ισλαμιστικό Ιράν.

Έτσι η Δύση χρεώνεται η χοντροπετσιά της και την έλλειψη κάθε δημοκρατικής αρχής (τη συνυφασμένη με τον μονοπωλιακό αστικό χαρακτήρα της) και δεν κερδίζει τίποτε, αντιθέτως εισπράττει το μίσος που αφήνουν να ρέει άφθονο για αυτήν στις μάζες τόσο οι «κοσμικοί» ρωσόφιλοι ή ρωσοδούλοι δικτάτορες, όσο και τα δίκαια οργισμένα για τη στάση της, αλλά και με πολλά δικά τους αντιδραστικά ιδεολογικά κουσούρια ισλαμικά ρεύματα.

Κι επειδή ο ρωσοδούλος «Μάρτης», φίλος κάθε ρωσόφιλου φασίστα επί γης, δεν γινόταν να λείπει από τη Σαρακοστή, ο νέος Καποδίστριας Δένδιας, «οικουμενικός» ΥΠΕΞ του Μητσοτάκη και του ΣΥΡΙΖΑ (που δε χάνει ευκαιρία να τον παινεύει), λιγότερο από ένα μήνα από το πραξικόπημα, στις 7 του Σεπτεμβρίου, μετέβη στην Τυνησία όπου, αφού χάρισε 100.000 ευρώ κατά του κορωνοϊού, με μέγιστο θράσος «εξέφρασε την υποστήριξή του στις προσπάθειες που έχουν αναληφθεί στο πλαίσιο της δημοκρατικής μετάβασης (!!!!) από τον πρόεδρο της Τυνησίας, καθώς και στις μετριοπαθείς δυνάμεις στη χώρα, υπογραμμίζοντας πως «είμαστε ενάντια σε οποιοδήποτε δυνάμεις προσεναθούν να σφετεριστούν την εξουσία, χρησιμοποιώντας ως κάλυμμα θρησκευτικές ή ιδεολογικές αρχές».

«Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε στην Τυνησία να οπισθοδρομήσει» ανέφερε και τόνισε πως «δεν μπορούμε να επιτρέψουμε να χαθεί αυτό που έχει ήδη αποκτηθεί και υπάρχει ανάγκη για λύση που να προέρχεται από την Τυνησία για τον Τυνησιο Λαό». (<https://www.cnn.gr/politiki/story/280603/dendias-stin-tynesia-se-antithesi-me-alles-xores-den-exoyme-kryfi-atzenta-stis-sxeseis-mas>)

Η Μουσουλμανική Αδελφότητα και η βρώμικη στάση της Δύσης

Το πραξικόπημα στην Τυνησία έρχεται λοιπόν να κλείσει έναν κύκλο δεκαετούς πολιτικής αναταραχής σε όλο το τόξο του αραβικού κόσμου, από το Μαρόκο μέχρι το Ιράκ, που έχει οδηγήσει σε μια τρομακτική, στρατηγική αναδιάρθρωση δυνάμεων υπέρ του ρωσοκινεζικού Άξονα, στην απόπειρά του για περικύκλωση της Ευρώπης και την αποκοπή της από εναλλακτικές ενεργειακές πηγές, φέρνοντας ένα βήμα πιο κοντά τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο ρώσικος σοσιαλิมπεριαλισμός, με τους πιστούς του φίλους ή υποτακτικούς μέσα στις δυτικές καγκελαρίες (Ομπάμα, Κάμερον, Μέρκελ, Τραμπ κλπ.), αλλά και τους γνήσια μυωπικούς φιλελεύθερους μονοπωλιστές τύπου Σαρκοζί, έδωσε το πράσινο φως στο μέτωπο Μουσουλμανικής Αδελφότητας, κοσμικών φιλελεύθερων δυτικού τύπου και ορισμένων ρωσοδούλων πολιτικών ρευμάτων που σηκώνουν ψευτοαριστερές ή και επαναστατικές κομμουνιστικές σημαίες (κυρίως τροτσικιστές) να ξεκινήσει στα τέλη του 2010 τη μεγάλη εγχείρηση για το γκρεμοτσάκισμα των γενικά φιλικών προς τη Δύση εθνικιστών - κρατικοκαπιταλιστών ηγετών τύπου Μπεν Άλι, Μουμπάρακ, αλλά και Καντάφι (που είχε λίγα χρόνια πριν την ανατροπή του πραγματοποιήσει φιλοευρωπαϊκή και παναφρικανική στροφή, απομακρυνόμενος από τη Μόσχα). Τότε όλοι, Ρώσοι και Αμερικάνοι, ψευτοκομμουνιστές και φιλελεύθεροι, βρέθηκαν στο μέτωπο της ανατροπής των δυτικόφιλων αστών, που παρά τις εσωτερικές αυταρχικές ή ακόμα και δικτατορικές αθλιότητες τους, ήταν πραγματικοί σύμμαχοι της Δύσης και πραγματικοί αρνητές της γενοκτονικής αντισιμητικής γραμμής της διάλυσης του Ισραήλ.

Εδώ πρέπει να σημειωθεί βέβαια ότι τα καθεστώτα αυτά, παρά την ειρηνόφιλη, τριτοκοσμική ανεξαρτησιακή γραμμή τους στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής, σε εσωτερικό επίπεδο είχαν πράγματι σαπίσει και οι κλειστά κλίκες-κορυφές τους είχαν οδηγήσει σε κατάσταση πολιτικής και οικονομικής ασφυξίας, εκτός βέβαια της φτωχολογιάς, και ένα μεγάλο τμήμα της μικρής και μεσαίας αστικής τάξης, που έψαχνε πολιτικό όχημα για να τις αντιπαλέψει. Σ' αυτό το επίπεδο, η Αδελφότητα έπαιξε τον ρόλο μιας ενδιάμεσης, σε κάποιες πλευρές ακόμα και λαϊκής και προοδευτικής δύναμης, με ταλαντευόμενες αλλά υπαρκτές αντιιμπεριαλιστικές τάσεις. Η Αδελφότητα, όπως έχει φανεί πια καθαρά, είναι κι αυτή ένα ρεύμα στη γενική γραμμή της ανεξαρτησίας του Τρίτου Κόσμου απέναντι στις υπερδυνάμεις και τον ιμπεριαλισμό, μολοντί βέβαια συναλλάσσεται μαζί τους, και, μολοντί, το χειρότερο, είχε από την αρχή σαν μια πολύ μαύρη κληρονομιά από τις φεουδαρχικές και ιμπεριαλιστικές της επιρροές τον αντισιμητισμό. Ωστόσο αυτός, όπως παντού στον αραβικό κόσμο είχε μέσα του δύο τάσεις: τον αντισιμητισμό ναζιστικού γενοκτονικού τύπου (με θεωρητικό τον Σαγιέντ Κουτμπ απ όπου αντλούν η Αλ Κάιντα, η Χεζμπολάχ και η Χαμάς) και τον αντισαραηνικό εθνικιστικό αντισιμητισμό που χαρακτηρίζει την αιγυπτιακή Αδελφότητα, που δεν απέκλειε την αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ.

Αρχικά το μέτωπο Μόσχας - Δύσης επέτρεψε ένα μικρό διάλειμμα εξουσίας των δυνάμεων που σε γενικές γραμμές είχαν επικεφαλής τους την Αδελφότητα σε Τυνησία

(πρωθυπουργία Τζεμπάλι), Αίγυπτο (προεδρία Μόρσι), Λιβύη (κυβερνήσεις διάφορων μετώπων με κυρίαρχη τη συμμετοχή της λιβυκής Αδελφότητας), χοντρικά μέχρι το 2013.

Στη συνέχεια, με όχημα ορισμένους μωυπικούς αστοφιλελεύθερους, τους στην-μένους από τη Ρωσία ψευτοφιλελεύθερους τύπου Ελ Μπαραντί (Αίγυπτος) και κάποιες δυνάμεις που συσπειρώναν στο δρόμο ως κινήματα «αγανάκτησης» οι ψευτοαριστερές οργανώσεις, σε συμμαχία με - και με κύρια δύναμη - τον μηχανισμό των παλιών κοσμικών καθεστώτων, που είχαν όμως «αποκαθαρθεί» από τη δυτικόφιλη ηγεσία τους, η Μόσχα έβγαλε στο προσκήνιο τα τέρατα τύπου Σίσι και Χαφτάρ.

Οι τελευταίοι, με πρόσχημα τον «ισλαμικό κίνδυνο», προχώρησαν σε πραξικοπήματα και σφαγές πρωτοφανούς κλίμακας, ειδικά σε Αίγυπτο και Λιβύη. «Αποκατέστησαν» έτσι τάχα την παλιά «κοσμική» τάξη πραγμάτων, σε νέα, ρώσικου τύπου δικτατορική μορφή, υπό τις ζητωκραυγές μεγάλου μέρους των ηττημένων στην προηγούμενη φάση δυτικόφιλων κοσμικών δυνάμεων του αραβικού κόσμου.

Πιο απλά, οι δικτατορίες τύπου Σίσι (και τώρα Σαγέντ) είναι στη μορφή η επιστροφή του μέρους του κρατικού μηχανισμού που στήριζε τους Μουμπάρακ και τους Μπεν Άλι, χωρίς όμως πια τη γραμμή της στρατηγικής συμμαχίας με τη Δύση, με κάτρια πόστα πιασμένα από ρωσόφιλους, νεόκοπους φασίστες και κυρίως με το στίγμα είτε των μαζικών σφαγών (Αίγυπτος - Λιβύη) είτε της απροκάλυπτης δικτατορίας (Τυνησία) πάνω σε ολόκληρα τμήματα λαού και μεσοστρωμάτων που είχαν εκφραστεί στις κάλπες υπέρ του ρεύματος της Αδελφότητας.

Αντίστοιχη ήταν και η αντιμετώπιση του «κοσμικού» σφαγέα Άσαντ, με τις ρώσικες και ιρανικές λόγχες, που συνέντριψε το ευρύτατο αντιπολιτευτικό μέτωπο δυτικόφιλων κοσμικών δημοκρατών, Αδελφότητας και ορισμένων πατριωτικών ισλαμικών ρευμάτων (που είχαν αρχικά τη στήριξη, πλην της Τουρκίας, και της Σαουδικής Αραβίας και του Κατάρ) στη Συρία, ενώ το 2011-13 η αντιπολίτευση εκεί στηριζόταν από Ερντογάν - Μόρσι και (εν μέρει, άνευρα και διφορούμενα) Δύση. Οι αγαστές σχέσεις του Άσαντ με τους Σίσι - Χαφτάρ δίνουν εδώ άλλη μια απόδειξη του πόσο βρώμικες και ρωσόδουλες είναι οι νέες, «κοσμικές» δικτατορίες στον αραβικό κόσμο. Οι νέοι διχτάτορες, λοιπόν, δεν είναι πια Μπεν Άλι και Μουμπάρακ, αλλά πιστοί εγκάθετοι ή έστω γλοιώδεις φίλοι του Κρεμλίνου, που όμως για τις ανάγκες της παράστασης, για να λαμβάνουν αφειδώς τη βοήθεια της Σαουδικής Αραβίας και των Εμιράτων, αλλά και για τις ανάγκες του ρώσικου εισοδησμού στη Δύση και του καθησυχασμού της τελευταίας, συνεχίζουν στη μορφή να εμφανίζονται κατά βάση ως ήπια δυτικόφιλοι.

Η πιο χαρακτηριστική και χτυπητή εικόνα όλου του παραπάνω φαινομένου είναι ο ρωσο-«κοσμικός» σφαγέας Σίσι να είναι ελέω θεού μονάρχης (τυπικά «πρόεδρος») στο Κάιρο, με τον δυτικόφιλο κοσμικό Μουμπάρακ και τον τριτοκοσμικό ισλαμοεθνικιστή Μόρσι να πεθαίνουν περίπου τον ίδιο καιρό κρατούμενοι σε στρατιωτικά νοσοκομεία ή στις φυλακές της Αιγύπτου (μάλιστα ο Μόρσι στην πραγματικότητα δολοφονήθηκε, αφού αγνοήθηκαν τα προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζε ενώ έκτιε ποινή ισόβιας κάθειρξης).

Η ειδική περίπτωση της Τυνησίας

Ο κύκλος της 10χρονης τραγωδίας δεν μπορούσε παρά να κλείσει στην Τυνησία, όπου η Αδελφότητα, μέσω του Ενάχντα του Γανουσί, είχε τα πλέον δημοκρατικά και μετριοπαθή χαρακτηριστικά σε όλο τον αραβικό κόσμο και είχε μάλιστα αποδεχθεί, μολονότι ήταν σταθερά το μεγαλύτερο πολιτικό κόμμα στο κοινοβούλιο εδώ και 10 χρόνια, να παίξει ρόλο δεύτερου βιολιού στις κυβερνήσεις

και να μη διεκδικεί την προεδρία της δημοκρατίας με δικό της υποψήφιο, ακριβώς για να αποφύγει - μετά την πρωτοφανή σφαγή του 2013 στο Κάιρο - να έχει την ίδια τύχη με τους Αιγύπτιους συντρόφους της, τόσο σε επίπεδο ηγεσίας, όσο και σε επίπεδο βάσης.

Στις κυβερνήσεις συμμετείχε πάντα σε συνεργασία με πολυάριθμα κοσμικά κόμματα, ενώ είχε δεχθεί, μολονότι διαφωνούσε, να μην έχει αρχικά κανέναν υπουργό στην κυβέρνηση του Μεσισί που ορκίστηκε το 2020. Όταν ο τελευταίος, προχωρώντας σε ανασχηματισμό, τον Ιανουάριο του 2021, διόρισε και ορισμένα στελέχη του Ενάχντα σε υπουργικούς θώκους, ξεκίνησε για πρώτη φορά η έντονη σύγκρουση με τον Σαγέντ, που δεν δεχόταν έξω από κάθε συνταγματική επιταγή τους διορισμούς, σύγκρουση η οποία κατέληξε τελικά στο πραξικόπημα της 25ης Ιουλίου.

Ο τελευταίος εκμεταλλεύτηκε ένα κύμα λαϊκής οργής για την εκτεταμένη μικροδιαφθορά του κρατικού μηχανισμού, σε συνδυασμό με τα τεράστια προβλήματα που γέννησε η πανδημία, προκειμένου να στήσει από τα πριν ένα κίνημα τύπου «Αγανακτισμένων», το οποίο, εκμεταλλευόμενο τις αδυναμίες της κυβέρνησης (δεμένες σε μεγάλο βαθμό με τα μεγάλα και ασταθή κυβερνητικά σχήματα που επέβαλε ο εκκοσμίος αυτοαποκλεισμός του Ενάχντα από την μονοκομματική εξουσία), έφτασε να χαιρετήσει το πραξικόπημα και να συγκρουστεί μάλιστα με τους αντιπραξικοπηματίες διαδηλωτές, με κύρια δύναμη το Ενάχντα, έξω από τη Βουλή στις 25 Ιουλίου.

Ήδη από το 2019 ο Σαγέντ είχε για οργανωτή της καμπάνιας του τον Ριντά Σιέμπ Μεκί, γνωστό και ως Ριντά Λένιν, έναν σκοτεινό σοσιαλφασίστα ο οποίος ποζάρει ως οπαδός της άμεσης, από τα κάτω δημοκρατίας και του κοινωνικού κράτους για την φτωχολογιά, και φυσικά, όπως όλοι οι όμοιοί του, περιφρονεί, τάχα από τα αριστερά, στην πραγματικότητα όμως από τα άκρα δεξιά, την «δυσλειουργική και ξεπερασμένη» αστική δημοκρατία. Ο Μεκί εμφανιζόταν με τη μάσκα του αντιΕνάχντα φλογερού και φέρεται να είναι ένας από τους εμπνευστές του προεδρικού πραξικοπήματος, καθώς και της άρνησης του Σαγέντ να δεχθεί την ίδρυση Συνταγματικού Δικαστηρίου, την οποία ήθελε τόσο το Ενάχντα όσο και η πλειοψηφία της Βούλης για να επιλύει ζητήματα τήρησης του συντάγματος και αρμοδιοτήτων του προέδρου, του πρωθυπουργού, του κοινοβουλίου κλπ.

Το εξοργιστικό σε όλον αυτό τον 10χρονο πολιτικό κύκλο της «Ανοιξης» δεν είναι τόσο η τύφλα των γενικά δυτικού προσανατολισμού ραντιέρηδων του πετρελαίου της Σαουδαραβίας και των Εμιράτων, που μες στην μεγαλοαστική, με φεουδαρχικά υπολείμματα πολιτική τους αντιδραστικότητα, αρκούνται στο να βλέπουν την Αδελφότητα, που τη θεωρούν τον μέγιστο εχθρό τους, να πεθαίνει και δεν καταλαβαίνουν καμία διαφορά μεταξύ Μπεν Αλί και Σαγέντ ή Μουμπάρακ και Σίσι.

Αυτοί απλώς τρέμουν μήπως κάποια μέρα κάποιος Σαουδάραβας ή Εμιρατιανός Ερντογάν ή Μόρσι ή Γανουσί διεκδικήσει την εξουσία στο Αμπου Ντάμπι ή στο Ριάντ, με τη βοήθεια του φιλικού προς την Αδελφότητα Κατάρ, σαν εκπρόσωπος της μεσαίας βιομηχανικής αστικής τάξης και των μεσοστρωμάτων των εμπόρων, γιατρών και μηχανικών, που αποτελούν την ταξική βάση της Αδελφότητας. Έτσι, κάθε - στη μορφή - κοσμική δικτατορία που τους κάνει το φίλο και δέχεται την οικονομική βοήθειά τους, τους κάνει να κοιμούνται πιο ήσυχοι τα βράδια για τα πετροδολάρια στα θησαυροφυλάκιά τους.

Το πραγματικά πρωτόγνωρο και ιστορικό έγκλημα εδώ ανήκει δικαιωματικά στους δυτικούς φιλελεύθερους μονοπωλιστές, που με τις χλιαρές καταδικές τους, κυρίως μέσω διαρροών (ΗΠΑ) ή και την εντελώς ουδέτερη (άρα τελικά υποστηρικτική) στάση τους στο πραξικόπημα Σαγέντ, χειροκροτούν την άσκηση διχτατορίας πάνω στα πιο προοδευτικά και

δημοκρατικά τμήματα της Αδελφότητας, όπως είναι το Ενάχντα, την ώρα που χαϊδεύουν και αποφεύγουν να καταφέρουν συντριπτικά πολιτικά χτυπήματα στην πραγματικά ακροδεξιά, νεοναζιστική απόφυση αυτού του ρεύματος, τη ρωσόδουλη Χαμάς, που ελέγχει τη Γάζα και ουσιαστικά έχει καταστεί κυρίαρχη πολιτική δύναμη και στη Δυτική Όχθη, στην Παλαιστίνη.

Όπως δηλαδή οι δυτικοί, με την παραίτηση της Μόσχας, χάιδεαν πάντα τον Ερντογάν (ουσιαστικά - αν και όχι τυπικά - ο εκπρόσωπος του ρεύματος της Αδελφότητας στην Τουρκία) όταν έκανε τις εκκαθαρίσεις του κατά των δυτικόφιλων κεμαλιστών, σε συνεργασία τότε με το φασιστικό-πραξικοπηματικό ρεύμα των γκιουλενιστών, αλλά τον ράπισαν αποφασιστικά όταν έκανε προοδευτική - εθνικοανεξαρτησιακή στροφή και ενώθηκε με τους κεμαλιστές κατά του δικτύου του Γκιουλέν, προσφέροντάς τον στο πιάτο της Ρωσίας, ειδικά μετά την απόπειρα πραξικοπήματος το 2016, έτσι και σήμερα οι δυτικοί φιλελεύθεροι, με την ελεεινή αποδοχή των τελεσμένων της νέας, «αιγυπτιακού» τύπου δικτατορίας στην Τυνησία, δίνουν κατακέφαλο χτύπημα στη γραμμή Γανουσί μέσα στην τυνησιακή Αδελφότητα για ειρηνική συμμετοχή στο δημοκρατικό - κοινοβουλευτικό παιχνίδι και αποδοχή της αστικής δημοκρατίας.

Πείθουν έτσι τα τεράστια τμήματα της μάζας στον μουσουλμανικό Τρίτο Κόσμο που ακολουθούν τη γραμμή των Αδελφών Μουσουλμάνων ότι τελικά ο μόνος δρόμος είναι το αντιδυτικό τζιχάντ και η επιδίωξη μιας δικής τους δικτατορίας, αφού τελικά στο πεδίο της δημοκρατίας θα βρίσκονται πάντα νικητές στις κάλπες, αλλά λίγο αργότερα σφαγμένοι στους δρόμους ή - στην καλύτερη περίπτωση - κλεισμένοι σε φυλακές ή υπό κατ' οίκον περιορισμό.

Ο Γανουσί έδειξε ψηλό πολιτικό επίπεδο καλώντας τα μέλη του Ενάχντα να μείνουν στα σπίτια τους και να μην κάνουν ενεργητική αντίσταση στο πραξικόπημα. Και το λέμε αυτό όχι γιατί συμφωνούμε ότι από θέση αρχής δεν έπρεπε να υπάρξει αντίσταση (το αντίθετο), αλλά κάτω από τους σημερινούς διεθνείς και εσωτερικούς συσχετισμούς ο ηγέτης του Ενάχντα ξέρε, όπως φαίνεται, καλά ότι οι άθλιοι μισοδημοκράτες αστοφιλελεύθεροι της Δύσης θα κοιτούσαν αμέτοχοι μια νέα σφαγή τύπου Σίσι, μηρυκάζοντας τη λεπτενικού ή καλύτερα πουτινικού τύπου θεωρία ότι κάθε οπαδός του πολιτικού Ισλάμ είναι κατά βάθος τζιχαντιστής και δυνητικός τρομοκράτης, οπότε μια σφαγή του, οσοδήποτε ωμή και απάνθρωπη, είναι τάχα ευχής έργον για την ασφάλεια της Ευρώπης. Η ειρηνική, μη βίαιη αντίσταση του Γανουσί - Ενάχντα στο πραξικόπημα και η επίκλησή τους στη δημοκρατία ξεγυμνώνει αποτελεσματικά τα σισικά τέρατα τύπου Σαγέντ και προσφέρει αντικειμενικά υπηρεσίες στους λαούς της Ευρώπης.

Δύσκολα θα σώσει όμως το ρεύμα αυτό, το πιο προοδευτικό εντός της Αδελφότητας, από την «ριζοσπαστική» κριτική των «σκληροπυρηνικών» μέσα στις τάξεις του πολιτικού Ισλάμ, την οποία σίγουρα θα καναλιζάρουν τώρα κατάλληλα οι φίλοι και οι πράκτορες του ρωσοκινεζικού Άξονα. Αυτή η «σκληροπυρηνική» κριτική, είτε αυθόρμητη είτε στημένη από τη Ρωσία, θα καλεί σε εδώ και τώρα πέρασμα σε «ένοπλες και βίαιες μορφές πάλης», αφού «είδαμε τι πάθαμε με την πολλή δημοκρατία». Ο σοσιαλμπερριαλισμός ξέρε να παίζει με τις αυθόρμητες αντιθέσεις μέσα σε κάθε πολιτικό ρεύμα και κάθε κοινωνική τάξη, «πιάνοντας» πόσο και στις δύο πλευρές των αντιθέσεων και οξύνοντάς τες στο έπακρο, έτσι που κάθε ενοποιητικό κέντρο να συντρίβεται και να φαντάζει θλιβερό ή και ύποπτο και στους δύο πόλους.

Ως εξουσία (έμμεσα) του ρεύματος της Αδελφότητας παραμένει έτσι πια μονάχα με μια Τουρκία του αρκετά -πλέον- εξαρτημένου από τη Μόσχα Ερντογάν, στον οποίο η Ρωσία δίνει συνεχώς «τυράκια» για να εξασφαλίσει

τη συμμαχία μαζί του. Ένα από αυτά είναι η πρόσφατη νίκη που χάρισε στον σύμμαχό του, Αλίγεφ του Αζερμπαϊτζάν, έναντι της Αρμενίας στο Καραμπάχ (ήταν άλλωστε και ένας τρόπος οι Αζέροι να μπουν, έστω μέσω Ερντογάν, στην τροχιά της συμπίεσης με τη Μόσχα, για να «κοπεί» ακόμη μία ανεξάρτητη ενεργειακή πηγή προς την Ευρώπη).

Άλλο τέτοιο «τυράκι» ήταν το κλείσιμο του ματιού για την άδικη και αποσχιστική ανακήρυξη - οριστικά πια - κατοχικού κράτους στην Κύπρο, χωρίς φυσικά η Ρωσία να χάσει τους ερωτευμένους μαζί της δούλους που διαθέτει στις ηγεσίες Ελλάδας και Κύπρου. Τρίτη εκδούλευση που έχει πουλήσει η Μόσχα στην Τουρκία είναι το έδαφος που της έχει παραχωρήσει στη βόρεια Συρία, για να μπορεί να αντιμετωπίζει - όπως πιστεύει ο ίδιος ο Ερντογάν - την απειλή των αποσχιστών Κούρδων του ΡΚΚ, οι οποίοι όμως, ω του θαύματος, είναι ήδη από τη δεκαετία του '80 ρωσόδουλοι, για την ακρίβεια στημένοι ως οργάνωση από τις ρώσικες μυστικές υπηρεσίες για την αποσταθεροποίηση της νατοϊκής Τουρκίας.

Με δυο λόγια δηλαδή, η Ρωσία υποδύεται στον Ερντογάν ότι είναι ο χορηγός του περιφερειακού ηγεμονισμού του, την ώρα που κατ' αντιδιαστολή η Δύση έφτασε να στηρίζει ακόμη και το πραξικόπημα Γκιουλέν εναντίον του το 2016. Ο Ερντογάν βέβαια ξεχνάει - ή κάνει πως ξεχνάει, γιατί δε μπορεί να κάνει αλλιώς - ότι τις πρώτες ώρες του πραξικοπήματος,

Συνέχεια στη σελ. 28

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΚΑΤΩ ΤΟ ΡΩΣΟΚΙΝΗΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΤΥΝΗΣΙΑ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 27/7/2021

Το κλείσιμο του τυνησιακού κοινοβουλίου και η κατάργηση της νόμιμης κυβέρνησης από τον πρόεδρο της χώρας αποτελεί φασιστικό πραξικόπημα συνέχεια εκείνου του Σίσι ενάντια στα πιο δημοκρατικά τμήματα της μουσουλμανικής αδελφότητας. Δεν είναι τυχαίο ότι το πραξικόπημα το εκθειάζει ανοιχτά ο εγκάθετος της Ρωσίας, δικτάτορας σφαγέας του λαού της Λιβύης Χαφτάρ. Η στάση σύσσωμης της Δύσης είναι ελεεινή όπως ήταν και εκείνη απέναντι στην δικτατορία Σίσι. Μόνο η Τουρκία και η Αλγερία πήραν δημοκρατική θέση απέναντι στους πραξικοπηματίες. Αν και αυτοί εδώ οι φασίστες δεν νικηθούν δεν θα αργήσουμε να έχουμε μια Βόρεια Αφρική, δηλαδή μια Νότια Μεσόγειο στα χέρια του νεοναζιστικού άξονα Ρωσίας Κίνας με ότι αυτό θα σημαίνει για την οικονομική και πολιτική επιβίωση των ευρωπαϊκών δημοκρατιών.

Τυνησία: Το κλείσιμο του κύκλου της Αραβικής Άνοιξης στο χειρότερο δυνατό παρονομαστή

Συνέχεια από τη σελ. 27

τα διεθνούς εμβέλειας, αγγλόφωνα ρωσικά κρατικά δίκτυα (RT) πανηγύριζαν μαζί με το BBC και τα αμερικάνικα κανάλια υπέρ των «κοσμικών δυνάμεων του στρατού που ανέτρεπαν τον ισλαμιστή». Λίγες ώρες νωρίτερα, ο Πούτιν είχε στείλει τον φασίστα «γεωπολιτικό γκουρού» του, Ντούγκιν, για να προειδοποιήσει την Άγκυρα ότι επίκειται πραξικοπηματική κίνηση από στρατιωτικούς, για να είναι καλυμμένος σε καθεμία από τις δύο πιθανές εκβάσεις της υπόθεσης.

Έτσι, η Μόσχα είχε και πάλι «πίασει» στασίδι και τους δύο πόλους της αντίθεσης: εάν το γκιουλενικό πραξικόπημα πετύχαινε, θα έχτιζε μαζί του σχέσεις ανάλογες με εκείνες με τον Σίσι. Όταν αυτό απέτυχε, έτρεξε να συγχαρεί πρώτη τον Ερντογάν για την επιτυχή αντιμετώπιση των πραξικοπηματιών, σε αντίθεση με τις δυτικές καγκελαρίες, που όχι μόνο έδειξαν δυσάρεσκα για την ήττα του πραξικοπήματος, αλλά ασχολούνταν αποκλειστικά με την κριτική κατά του Ερντογάν για το ξήλωμα των γκιουλενιστών από τον κρατικό μηχανισμό,

κατηγορώντας τον ως κρυφοδικτάτορα!

Δίπλα στην Τουρκία μένει και ένα φιλο-Αδελφοί Μουσουλμάνοι Κατάρ που την ακολουθεί κατά πόδας και, πιεσμένο από τους μύωπες Σαουδάραβες και Εμιρατιανούς, διατηρεί αγαστές σχέσεις με τον «προαιώνιο» εχθρό των τελευταίων, το ολοένα και πιο φιλικό προς τη Μόσχα αντιδραστικό Ιράν των μουλάδων του Χαμενεί και του αρχιρωσόφιλου φασίστα νέου προέδρου Ραϊσί.

Ταυτόχρονα, η Ρωσία εμφανίζεται με την άλλη φορεσιά της και ως κοσμικός φίλος Σαουδαραβίας και Εμιράτων κατά του «κινδύνου του ριζοσπαστικού Ισλάμ», όταν στηρίζει τον Σαουδάραβα νεοδικτάτορα του παλατιού πρίγκιπα Σαλμάν στη δολοφονία του φιλο-Αδελφότητα φιλο-ερντογανικού δημοσιογράφου Κασόγκι. Γι' αυτή τη δολοφονία η Δύση επί Τραμπ κινήγησε τον Σαλμάν τόσο πολύ που να τον κάνει εχθρό της και τόσο λίγο που να μην του δημιουργήσει κανένα πραγματικό πρόβλημα στο εσωτερικό της Σ. Αραβίας, στέλνοντάς τον πεσκέσι στη Ρωσία, τουλάχιστον ως φίλο.

Έτσι, ο Πούτιν στέκεται στον ψηλό του πύργο στο Κρεμλίνο έχοντας πεισμένους αμφότερους τους πόλους (από τη μία Σαουδαραβία, Εμιράτα, παρά και τις μεταξύ τους αντιθέσεις και από την άλλη Ερντογάν, Αδελφότητα, Κατάρ, Ιράν) ότι είναι ο καλύτερος φίλος που θα μπορούσαν να έχουν σε αυτό τον κόσμο και ο άνθρωπος στον οποίο πρέπει να προσφεύγουν για να μεσολαβεί και να λύσει τις αντιθέσεις τους. Το γεγονός, για παράδειγμα, ότι ο Ερντογάν δεν ενοχλείται καθόλου που ο πιστός φίλος του Κρεμλίνου, Σίσι, ενώνεται με το Ισραήλ και με το ρώσικο δίδυμο Ελλάδα - Κύπρου για να τον αποκλείσει από τους υδρογονάνθρακες της Μεσογείου και δε ζητάει λογαριασμό από τον Πούτιν γι' αυτό να είναι ακόμη μια χαρακτηριστική εκδήλωση αυτού του φαινομένου.

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές πληρώνουν έτσι νομοτελειακά την ιδεολογική τους καθυστέρηση, απότοκο της ταξικής τους αντιδραστικότητας και αδυναμίας, να ρουφηχτούν σούμπιτσι από την κνίκια ανάλυση ότι η «κομμουνιστική» Ρωσία πέθανε το 1991 και στη θέση πλέον, ως

κύριος εχθρός τους, βρίσκονται τα κάθε λογής ισλαμικά πολιτικά ρεύματα, δηλαδή ένα μεγάλο μέρος του Τρίτου Κόσμου που παλεύει για ανεξάρτητη ανάπτυξη και ζωή, έστω κάτω από ξένη, μη προλεταριακή και μη λαϊκή σημαία. Έτσι χτυπούν τους φίλους τους ή έστω τις ενδιάμεσες δυνάμεις και δυναμώνουν τους εχθρούς τους, που είναι ακόμη περισσότερο εχθροί λαών, εθνών και μη ιμπεριαλιστικών κρατών, δηλαδή τον ρωσοκινέζικο νεοαυτοκρατορικό άξονα. Όταν ξυπνήσουν θα είναι αργά, αλλά τότε έτσι κι αλλιώς την υπόθεση θα την πάρουν στα χέρια τους οι λαοί του Τρίτου Κόσμου και της Ευρώπης.

*Επιλέξαμε να μην ξεστράτισουμε εδώ σε μια γενική ανάλυση του ταξικού και ιδεολογικού χαρακτήρα του ρεύματος της Μουσουλμανικής Αδελφότητας και της πάλης γραμμών στο εσωτερικό της εδώ και δεκαετίες. Έχουμε καταγράψει σε άρθρα μας για τις εξελίξεις στις μουσουλμανικές χώρες κάποιες πρώτες αναλυτικές πλευρές, οι οποίες θα φωτιστούν πιο συμπεριληπτικά σε χωριστό άρθρο μας για το ζήτημα στο μέλλον.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ ΠΟΥ ΕΠΕΒΑΛΗ ΧΑΡΗ ΣΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ ΟΙ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΣΙΠΡΑΣ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 1

θρίαμβο στους αντιεμβολιαστές οι Μητσοτάκης-Πλεύρης αποφάσισαν να γυρίσουν πίσω τους ανεμβολίαστους νοσηλευτικούς στα νοσοκομεία με πρόσχημα τις γεμάτες ΜΕΘ. Σε αντάλλαγμα αυτής της ανταπόκρισης στο κεντρικό τους αίτημα οι ανοιχτοί αντιεμβολιαστές και σαν τέτοιοι φανατικοί εχθροί της υποχρεωτικότητας Πολάκηδες, Βοβόληδες, Βελόπουλοι, οι ναζί της ΧΑ και ο πιο μαύρος κλήρος έχουν πια σταματήσει τις διαδηλώσεις τους και περιμένουν οποιοδήποτε νέο πραγματικό υποχρεωτικό μέτρο για να ξαναβγούν στο δρόμο. Ακόμα και ο αναρχικός νεομεσαιώνας που επισκιάζει όλους τους παραπάνω σε επίπεδο προπαγανδιστικής αφίσας έχει ελαττώσει το μένος του ενάντια στην ιατρική πρόοδο της ανθρωπότητας.

Ασφαλώς ο Μητσοτάκης δεν θα μπορούσε εύκολα να δικαιολογήσει αυτή του την εγκληματική υπαναχώρηση σε βάρος του λαού και την ωμή προδοσία απέναντι στο κόμμα του και στο αρκετά πετυχημένο προηγούμενο αντιπανδημικό κυβερνητικό επιτελείο με την ωμή και χωρίς προσχήματα κατάργηση των υποχρεωτικών εμβολιασμών. Έτσι, και πιο πολύ για να καθησυχάσει κάπως τους πιο συνεπείς φιλελεύθερους που γκρινιάζοντας συνεχίζουν να τον ακολουθούν πιστεύοντας ότι είναι καλύτερος από τον ΣΥΡΙΖΑ, ο Μητσοτάκης πήρε ένα υποκατάστατο υποχρεωτικό μέτρο που **να φαίνεται ότι είναι υποχρεωτικό** και το οποίο οδηγεί τελικά τους αρνητές και κυρίως τους ταλαντευόμενους στο να κάνουν το εμβόλιο για να αποφύγουν τη χρηματική επιβάρυνση. Αυτό το μέτρο είναι τα υποχρεωτικά ράπιντ τεστ που θα τα πληρώνουν οι ίδιοι οι ανεμβολίαστοι από την τσέπη τους για να μπουν σε μια σειρά κλειστούς χώρους. Αυτό το μέτρο το υιοθέτησε όπως θα δούμε μόνο στα λόγια ο ΣΥΡΙΖΑ, ενώ το

ψευτοΚΚΕ αμέσως το σαμπόταρε απαιτώντας να δίνονται δωρεάν τα τεστ από το κράτος, δηλαδή να πληρώνει η κοινωνία τους ανεμβολίαστους ώστε να μην υποχρεωθούν με κανένα τρόπο να κάνουν το εμβόλιο.

Λέμε ότι αυτό το μέτρο «φαίνεται» ότι είναι υποχρεωτικό γιατί αλλά έχουν με κάθε λόγο από την ως τώρα στάση της κυβέρνησης να πιστεύουμε ότι δεν θα είναι στην πράξη. Αν ήταν πραγματικά υποχρεωτικό, ακόμα και αν δεν οδηγούσε τελικά σε πολλούς εμβολιασμούς, από μόνο του όντως θα εμπόδιζε σοβαρά τη μετάδοση του ιού.

Αλλά και τα ράπιντ τεστ, όπως όλα τα προηγούμενα υποχρεωτικά μέτρα άμυνας όπως οι μάσκες και οι αποστάσεις θέλουν κρατική, δηλαδή θέλουν κυρίως αστυνομική επιτήρηση για να σταθούν στοιχειωδώς στους χώρους για την είσοδο στους οποίους είναι υποχρεωτικά. Αλλά την πλατειά κλίμακας αστυνομική επιτήρηση την κατάργισε προ πολλού ο Μητσοτάκης μέσω του λαλιωτικού, δηλαδή πάντα συνασπισμαίου, Χρυσοχοϊδη κατόπιν απαίτησης των ψευτοδημοκρατικών κινημάτων κατά των «αστυνομικών καταπιεστικών μέτρων» του ΣΥΡΙΖΑ, του ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ και του ψευτοΚΚΕ, ενώ όλες οι ως τώρα ενδείξεις μας λένε ότι ο διάδοχος του Θεοδωρικάκος, ακόμα γνησιότερος κνίτης από τον προκάτοχό του, καθόλου δεν προτίθεται να συγκρουστεί πολιτικά με αυτά τα κόμματα και να επιτηρήσει ουσιαστικά την εφαρμογή των ράπιντ τεστ.

Βέβαια αυτά τα κόμματα που είναι ακροδεξιά στην ουσία της ιδεολογίας τους και στην ηγεσία τους -αλλά εμφανίζονται σαν αριστερά, ακόμα και σαν επαναστατικά-προλεταριακά στη φόρμα τους ώστε να μην χάσουν την επαφή τους με το πολύτιμο για τις ανάγκες της αριστερής τους μεταμφίεσης προοδευτικό μέρος της βάσης τους το οποίο

πιστεύει στην επιστήμη και έχει κάποια επαφή με το μαρξισμό, χρησιμοποιούν από την αρχή μια πολύ ύπουλη μέθοδο να υποστηρίξουν το κίνημα των αρνητών και ειδικά το αντιεμβολιαστικό. Δέχονται γενικά τα μέτρα άμυνας: αποστάσεις, μάσκες, λοκντάουν, εμβόλια, αλλά χτυπάνε την υποχρεωτικότητα τους, δηλαδή την επιβολή τους από το κράτος θεωρώντας την τελευταία σαν μια δήθεν ταξικής φύσης κυβερνητική προσπάθεια να καταλύσει την αστική δημοκρατία.

Έτσι ετοιμάζονται να κάνουν και με τα ράπιντ τεστ. Ήδη ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να ξεσηκώσει τους μικρομαγαζάτορες να εξεγερθούν ενάντια στα ράπιντ τεστ γιατί το κράτος τους θέλει τάχα χωροφύλακες (Αυγή, 5/11) των πελατών τους και επίσης ότι στην ουσία με τα ράπιντ τεστ διώχνει τους πελάτες από τα μαγαζιά τους, επειδή εκείνοι δεν έχουν τα χρήματα και οι ίδιοι δεν έχουν το προσωπικό για να κάνουν τον έλεγχο των ράπιντ τεστ. Επίσης λένε ότι σε κάθε περίπτωση πρέπει το κράτος να πληρώσει για αυτόν τον έλεγχο και να τον κάνει το ίδιο, και όχι να μπαίνει μέσα στις μικροεπιχειρήσεις η αστυνομία και να ενοχοποιεί το μαγαζάτορα και να κλείνει το μαγαζί του αν βρει μέσα ανθρώπους χωρίς χαρτιά. Όμως ακόμα και αν επιδοτημένοι από το κράτος ιδιωτικοί υπάλληλοι αναλάμβαναν αυτό το ρόλο, πράγμα που θα κόστιζε πολλά δισ και θα ήταν ένα πελώριο αγρειαστο οικονομικό βάρος τελικά για τον πληθυσμό, πάλι σε τελική ανάλυση μιας μορφής αστυνομική εξουσία θα υπήρχε πάνω απ' όλο αυτό το μηχανισμό για να τον επιτηρήσει. Το πόσο δεν ενδιαφέρει την ψευτοαριστερά καμιά επιτήρηση αλλά μόνο η κατάργηση κάθε «επιβολής μέτρων στο λαό» το περιγράφει ο ενθουσιασμός με το οποίο οι Πολακο-συριζαίοι χαίρετσαν τον τραμπουκισμό ενός εστιατόρα σε βάρος ενός πασίγνωστου επιδημιολόγου. Από την άλλη ο Μητσο-

τάκης δρώντας όπως συχνά κάνει σαν κοινός προβοκάτορας υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο διάλεξε έναν φιλοναζί υπουργό υγείας για να επιβάλει αυτός τα νέα αμφίβολης αποτελεσματικότητας μέτρα κρατικού καταναγκασμού, αλλά του ανέθεσε να εξαιρέσει από τα ράπιντ τεστ μόνο τις εκκλησίες από όλους τους κλειστούς χώρους στους οποίους δεν πουλιούνται τρόφιμα, δηλαδή μόνο το άντρο της πολιτιστικής και πολιτικής καθυστέρησης της χώρας, και άντρο των αντιεμβολιαστών και κάθε αρνητή της επιστήμης. Αυτή ήταν μια ακόμα υπέροχη πάσα του Μητσοτάκη στο ΣΥΡΙΖΑ αλλά και μια δικαίωση των μαγαζατόρων που αντιδρούν στα ράπιντ τεστ.

Η πιο βασική δικιά μας δουλειά σαν πραγματικών κομμουνιστών σήμερα είναι να μην επιτρέπουμε στην ψευτοαριστερά να παραχαράσσει ξεδιάντροπα το μαρξισμό και να βοηθάει έτσι όχι απλά το κεφάλαιο, αλλά το πιο φασιστικό και αντιλαϊκό κομμάτι του. Δεν πρέπει ιδιαίτερα να της επιτρέπουμε να ταυτίζει επίτηδες τη λειτουργία του αστικού κράτους στην πάλη του με τη φύση - σε εκείνες δηλαδή τις περιπτώσεις όπου αυτή απειλεί όλη την κοινωνία όπως γίνεται σε μια μεγάλη φυσική καταστροφή - με τη βασική λειτουργία του κράτους σαν καταπιεστικού μηχανισμού της αστικής τάξης ενάντια στην πλειοψηφία του πληθυσμού και τελικά ενάντια στην κοινωνία. Η μόνη περίπτωση όπου το αστικό κράτος δεν θα είχε δικαίωμα να αντιπαρατίθεται στη φύση σαν εκπρόσωπος όλης της κοινωνίας θα ήταν αν η κοινωνία ήταν μοιρασμένη ανάμεσα στις αντιτιθέμενες τάξεις σε μια επαναστατική κατάσταση ταξικού εμφύλιου πόλεμου, οπότε κάθε τάξη θα έδινε τη δική της πάλη από το δικό της στρατόπεδο με τα δικά της όργανα κρατικής εξουσίας ενάντια στη φυσική καταστροφή. Η ψευτοαριστερά όμως ξέρει όσο κανείς άλλος ότι σήμερα δεν είμαστε

ούτε καν στα πρόθυρα μιας τέτοιας κατάστασης, καθώς σε μια τέτοια κατάσταση οι μάζες συμμετέχουν όσο ποτέ στα πολιτικά κινήματα, ενώ τώρα κάνουν το ακριβώς αντίθετο. Έτσι η ψευτοαριστερά αντί να κάνει ότι θα έκανε μια αληθινή αριστερά, δηλαδή αντί να δώσει στο πολιτικό επίπεδο ακόμα πιο υποφασιστικά από όσο η αστική τάξη και το κράτος της την πάλη με τη φύση -εδώ με την πανδημία απαιτώντας τον υποχρεωτικό εμβολιασμό των δημοσίων υπαλλήλων και μετά όλου του πληθυσμού, καλεί την αστική τάξη και τις μάζες να υποχωρήσουν στην πανδημία και να συμπαραταχθούν με τους αντικειμενικούς ή τους συνειδητούς φίλους της πανδημίας προσφέροντας στους ηγέτες τους φασίστες και νεομεσαιωνιστές αντιεμβολιαστές, το βασικό τους σύνθημα και το κατ'εξοχήν πολιτικό τους όπλο που είναι το: "κάτω η φασιστική υποχρεωτικότητα των εμβολίων. Ναι στη Δημοκρατία".

Έτσι από κοινού η κλασική φασιστική ακροδεξιά και η σοσιαλφασιστική στην ηγεσία της ψευτοαριστερά κάνουν την πιο τερατώδη αντιστροφή επιβάλλοντας στη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού με την απειλή βίας ή την απειλή πολιτικής ανωμαλίας έξω και ενάντια στα συμφέροντα του λαού, να συγχρωτίζεται υποχρεωτικά σε κλειστούς χώρους με αρνητές κάθε άμυνας απέναντι στην πανδημία και γι' αυτό κύριους πιθανούς φορείς της αρρώστιας και έτσι να αρρωσταίνουν άνθρωποι κατά χιλιάδες και να πεθαίνουν και αν τα πράγματα χειροτερεύουν, να γερμίσουν οι εντατικές, να έρθουν νέα λοκντάουν και να υπάρχει πρόβλημα με τη νοσοκομειακή περίθαλψη.

Δεν πρέπει να αφήσουμε το λαό μας σε μια δράκα απατεώνων νεομεσαιωνιστών και πρακτόρων των νεοχιτλερικών για να τον οδηγήσουν σε αβάστακτο πόνο και αθλιότητα.